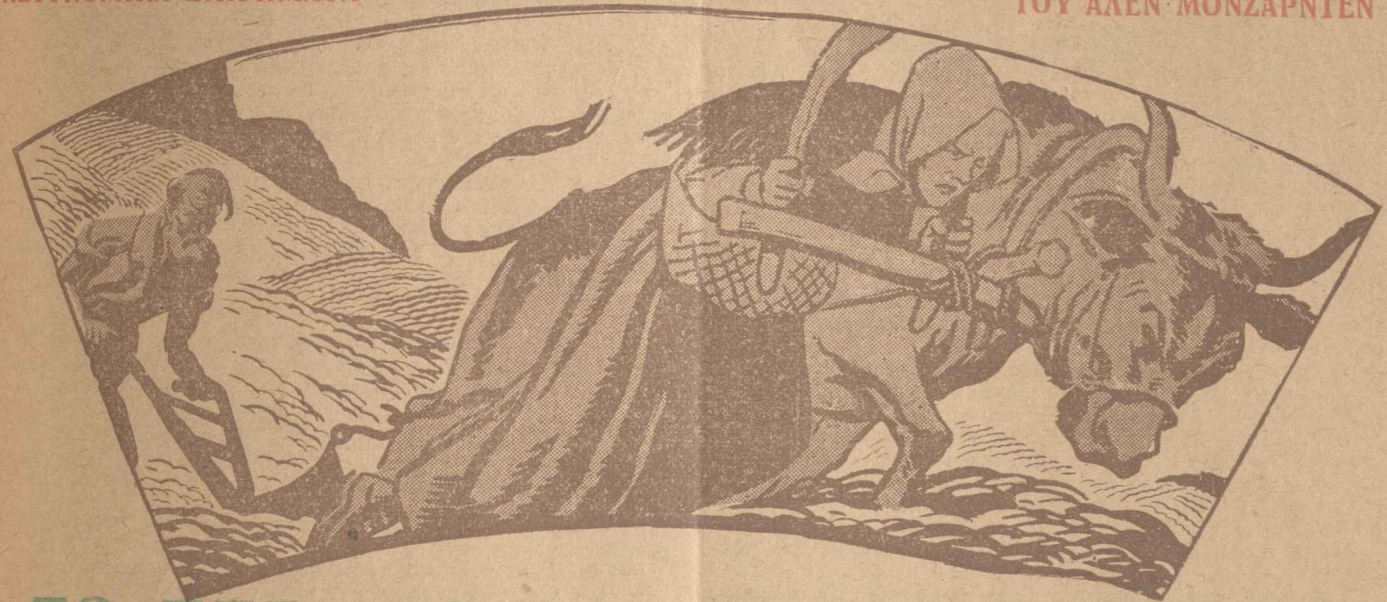

ΑΣΙΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΝ ΜΟΝΖΑΡΝΤΕΝ

ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟ ΤΗΣ ΔΟΥΚΙΣΣΗΣ

Θά ήταν περίπου μεσάνυχτα, όταν ο Έντουαρντ Πέρκινς βγήκε από τη λέσχη του. Είχε εξάριετο κέφι εκείνη τη νύχτα, γιατί, αντίθετα προς τις άλλες βραδυές, είχε σταθή τυχερός στο παιχνίδι. Δεν θέλησε να παίξει περισσότερο, από φόβο μήπως γυρίση ή τύχη του και, καθώς η βραδυά ήταν, ωραία, αποφάσισε να γυρίση πεζός στο σπίτι του, που ήταν σ' έναν αριστοκρατικό δρόμο κοντά στο Κένσινγκτον.

Περπατούσε λοιπόν γαλήνια, συλλογιζόμενος μ' ευχαρίστησι την θαλασσία έκδρομή που θάκανε σε λίγες μέρες μαζί με μερικούς φίλους του στη Μεσόγειο, όταν ξάφνα, στη στροφή ενός δρόμου τον πλησίασε ένας πόλιςμαν, ύψιλου αναστήματος, που φαινόταν πολύ ταραγμένος.

— Κύριε, του είπε ο αστυνομικός, σάς «έπιστρατεύω»!

Ο Έντουαρντ Πέρκινς ανασήδωσε κι' έκανε ξαφνιασμένος:

— Πώς! Μ' «έπιστρατεύετε»; Τι σημαίνει αυτό;

— Υποθέτω πως είστε Άγγλος κι' ότι ξέρετε τους αγγλικούς νόμους, του απάντησε ο πόλιςμαν.

— Βέβαια.

— Πρέπει να ξέρετε, λοιπόν, ότι κάθε όργανο της δημοσίας τάξεως έχει το δικαίωμα να επικαλήται τη βοήθεια ενός απλού πολίτου, όταν το κρίνη αυτό αναγκαίο.

Και με τόνο απότομο, ο πόλιςμαν επρόσθεσε:

— Φτάνουν ή συζητήσεις!... Αν αρνηθήτε να μου δώσετε χείρα βοήθειας, θα διακόψω την καταδίωξη του κακοποιού που παρακολουθώ και θα σάς πάω στο τμήμα. Εκεί θα υποχρεωθήτε να εξηγήσετε στους προϊσταμένους μου τους λόγους της αρνήσεώς σας.

Αυτά τα λόγια, ο πόλιςμαν τὰ είπε γρήγορα, και ο Έντουαρντ Πέρκινς είχε σαστίσει κυριολεκτικώς. Κι' αλλ' αλλ' ανεώτιστο πως ήταν υποχρεωμένος να βοηθήση τον αστυφόλακα.

— Είπε κι' αυτό της τύχης μου! ψιθύρισε ο νεαρός εισοδηματίας. Αν δεχτώ, κινδυνεύω ν' ανακατευτώ σε μιά αίματη περιπέτεια. Αν αρνηθώ πάλι, είνε βέβαιο πως θα τιμωρηθώ.

Και ή τιμωρία αυτή του φάνηκε ακόμα πιο τρομερή, γιατί άγνοούσε ποιά ακριβώς θα ήταν.

Απάντησε λοιπόν στον αστυνομικό με τόνο που φάνε-ρωνε όλη τη δυσανασχέτησί του:

— Έστο! Δέχομαι! Μά περί τίνος πρόκειται;

— Για την ώρα, θα περιμένουμε εδώ, του απάντησε ο πόλιςμαν.

— Έπειτα, με τόνο ικανοποιημένο, πρόσθεσε:

— Μά δεν θα περιμένουμε και πολύ. Να ο άνθρωπός μου...

Ένας κυριος καμμις πενηνταριά χρονών φάνηκε τη στιγμή εκείνη. Προχωρούσε στη μέση του δρόμου και κύτταζε διαρκώς δεξιά κι' αριστερά, σαν να φοβόταν μήπως τον

παρακολουθούσαν.

Συγχρόνως, ο πόλιςμαν ψιθύρισε στο αυτί του Έντουαρντ Πέρκινς:

— Είν' ένας κακοποιός από τους πιο επικίνδυνους, προικισμένος με δύναμη Ηρακλέους. Θά με βοηθήσετε να τον συλλάβω, κι' ενώ σεις θα τον κρατάτε απ' τα πόδια, εγώ θά του περάσω τις χειροπέδες. Είστε έτοιμος;

— Ναι, απάντησε λακωνικά ο Έντουαρντ Πέρκινς, πολύ στενοχωρημένος γιατί ο δρόμος ήταν έντελως έρημος κι' έβλεπε πως σε περίπτωση ανάγκης, κανείς δεν θά έτρεχε να τους βοηθήση.

— Έλατε! πρόσταξε ο αντιπρόσωπος του νόμου, όρμω-τας κατά του άγνώστου.

Μά ο τελευταίος είχε, φαίνεται, τα μάτια του τέσσερα. Γιατί μόλις ο πόλιςμαν έκανε ένα βήμα, άρχισε να τρέχει με όλη τη δύναμη των ποδιών του, παρακολουθούμενος από τους διώκτας του.

Ο άγνωστος, ο οποίος ήταν πολύ κομψά ντυμένος, δεν έτρεξε και πολύ... Αφού έκανε καμμιά πενηνταριά μέτρα, στάθηκε μπρός σ' ένα μικρό ιδιωτικό μέγαρο. Έβγαλε ά-μέσως ένα κλειδί από την τσέπη του, άνοιξε την πόρτα και μπήκε μέσα.

Δυστυχώς όμως γι' αυτόν, ο πόλιςμαν ήταν πολύ ευκί-νητος. Και πριν εκείνος προφτάση να ξανακλείση την πόρ-τα, ρίχτηκε άπάνω της, σπρώχνοντας με όλη του τη δύναμη.

— Σπρώχτε και σεις μαζί μου! φώναξε στον Έντουαρντ Πέρκινς.

Ο νεαρός εισοδηματίας υπάκουσε κι' έτοι-σε λίγο κα-τώρθωσαν, κατανικώντας την αντίστασι του άγνώστου, ν' άνοίξουν την πόρτα και να μπει μέσα, ενώ εκείνος ανέ-βαινε τέσσερες-τέσσερες τις σκάλες.

Όταν έφτασε στο πρώτο πάτωμα, ο άγνωστος μπήκε σ' ένα δωμάτιο. Εκεί πρόβηξε και έβγαλαν προς ένα γρα-φείο, του οποίου άνοιξε το συρτάρι. Μά δεν πρόφτασε να πάρη απ' αυτό ένα περιστρόφο, το οποίο λογάριαζε να χρησιμοποιήση κατά των δακτύων του. Ο πόλιςμαν άρμη-σε έναντιόν του και τον χτύπησε τόσο δυνατά στο κεφάλι με το κλόμπ του, ώστε τον σάρωσε κάτω ανάθετον.

Την ίδια στιγμή, μιά κραυγή απέραντης φρίκης άκούστη-κε. Μιά νέα κόρη, που είχε μπη στο δωμάτιο, είχε βγάλει την κραυγή αυτή.

— Τι κάνετε; Τι κάνετε; φώναξε, με τα χαρακτηριστικά αναστατωμένα, στον αστυνομικό.

— Τι έκανα;... ξαναείπε εκείνος.

Και χωρίς να προσθήση τίποτε άλλο, τράβηξε προς το άνοιχτό συρτάρι του γραφείου, από το οποίο πήρε το πε-ριστρόφο. Κατόπι έγκριψε πάνω απ' τον πληγμένο, έ-βγαλε από την τσέπη του ένα μικρό κουτί και πρόσθεσε:

— Χτύπησα αυτό τον άνθρωπο που έτοιμαζόταν να πω-ροβολήση έναντιόν μου και κατάσχω ως πειστήριο αυτό το

κουτί, το οποίο έκλειψε...

—Ο πατέρας μου, κλέφτης!... τραύλισε ή νέα κόρη. «Απατάσθαι!... Ο πατέρας μου είναι ο κ. "Οθεν Νταϊθίς, διευθυντής του μεγάλου Οίκου Κοσμημάτων των κ.κ. Κλάιττον και Λόκε».

Είπε τα λόγια αυτά μ' ένα τέτοιο τόνο ειλικρινείας, ώστε ο "Εντουαρντ Πέρκινς προαισθάνθηκε πως είχε συμβεί κάποια δραματική πλάνη.

—Δεν ξέρω το νόμο, είπε στον άστυφύλακα, μ' αμυδρά φωνή, πώς ενεργήσατε καθ' υπερβολήν της δικαιοδοσίας σας...

—Α! σου φαίνεται! Έκανε σαρκαστικά ο πόλιςμαν. Και πώς σου φαίνεται αυτό;

Καί συγχρόνως κατάφερε μιά τρομερή γροθιά στο στήθος του δυστυχισμένου Πέρκινς που τον έστειλε να κυλίσει στο χάλι.

Όταν ο Πέρκινς συνήλθε, είδε σαν μέσα σ' ένα σύννεφο τη νέα κόρη να παρέχει τις περιποιήσεις της στον κ. "Οθεν Νταϊθίς κι' έπειτα σ' αυτόν τον ίδιο.

Η εξηγήσεις που του έδωσε κατόπιν η δεσποινίς Νταϊθίς τον έπεισαν απόλυτως, ότι είχε πέσει θύμα ενός ληστού, ο οποίος είχε φορέσει στολή πόλιςμαν για να κλέψει ευκολότερα ένα υπέροχο περιδέραιο μαργαριταριών που βρισκόταν μέσα στο κουτί του κ. Νταϊθίς και που έπρόκειτο την άλλη μέρα να παραδοθεί στη δούκισσα του Λάνγκτον.

Ίδου τώρα ποιά γεγονότα είχαν προηγηθεί της κλοπής, όπως τα διηγήθηκε η νέα κόρη στον Πέρκινς: «Ένας από τους ιδιοκτήτες του Οίκου κοσμημάτων είχε καλέσει από βραδύς τον πατέρα της και του είχε:

—Κύριε Νταϊθίς, έλαβαμε σήμερα μιά ανώνυμη επιστολή δια της οποίας με πληροφορούν ότι αύριο την ώρα που θα πηγαίνω να παραδώσω το περιδέραιο στη δούκισσα του Λάνγκτον θα δεχτώ, μόλις βγώ απ' το κατάστημα, την επίθεσι μιάς σπείρας κακοποιών, οι οποίοι θέλουν να ενεργήσουν σύμφωνα με το παράδειγμα των "Αμερικανών γκάγκστερς. Θά πάρετε, λοιπόν, έσείς αυτό το κόσμημα σίτι σας. Οι ληστές ούτε θα φανταστούν πως το έχετε σεις. Και αύριο το πρωί, όταν θα θελήσουν να εκτελέσουν το κόλπο τους, πολυάριθμοι άστυνομικοί κουμμένοι γύρω από το κατάστημά μας, θα τους συλλάβουν όλους.

Ο "Οθεν Νταϊθίς είχε δεχτεί, μ' αμυδρά φωνή, στο σπίτι του με το περιδέραιο φρόντιζε να περπατάει στη μέση του δρόμου για ν' αποφυγή κάθε ξαφνική επίθεσι. Ώστόσο την

έπαθε γιατί είχε να κάνει μ' έναν τρομερό ληστή. Ο "Εντουαρντ Πέρκινς, όταν τ' άκουσε όλ' αυτά, ντράπηκε και θύμωσε γιατί είχε γίνει, χωρίς να θέλη, συνένοχος ενός κακοποιού.

—Αν είν' αυτός πονηρός, φώναξε, είμ' εγώ δυο φορές πονηρός. Πέστε μου ποιος βρίσκονταν μπροστά όταν ο κ. Κλάιττον είπε στον πατέρα σας ότι πρόκειται να το έπιε-θούν κακοποιοί;

—Ω! δεν ήταν παρά ο κ. Ζεό Ουάλλις, ένας γέρος υπάλληλος, για τον οποίο είμαστε σίγουροι.

—Ναι, απάντησε ο κ. "Οθεν Νταϊθίς. Μά δεν πρέπει να στρέψετε προς αυτό το μέρος τις έρευνές σας. Είναι αδύνατον ο Ζεό Ουάλλις...

—Δώστε μου την διεύθυνσί του, επέμεινε ο Πέρκινς.

—Χάκενυ Στρήτ, αριθμός 263...

Και, χωρίς να θελήσει ν' ακούσει περισσότερο την δεσποινίδα "Οθεν και τον πατέρα της, έφυγε. Βγαίνοντας έξω, είχε την τύχη να βρει ένα ταξί που περνούσε άδειαν και έπαιε στο σωφέρ να τον πάει στη Χάκενυ Στρήτ.

Έπειτα από είκοσι λεπτά, το ταξί σταματούσε μπρός στην κατοικία του Ζεό Ουάλλις, τη στιγμή που ένας ένδοξος καμμιά έξηγνιάρια χρονών έτοιμαζόταν να μπει μέσα.

—Ο κ. Ουάλλις σε ποιά πάτωμα κατοικεί, παρακαλώ; ρώτησε ο Πέρκινς.

—Είμ' εγώ ο ίδιος! τραύλισε ο γέρος τρέμοντας.

—Ω! θαυμάσια! Έκανε ο Πέρκινς. Δεν θέλω να χάσω το καιρό μου με συζητήσεις. Είμαι ντετέκτιβ της Σκότλαντ-Γουάρντ. Θά μού πής άμέσως ποιά μπορώ να βρω αυτόν που έπετ' έναντίον του "Οθεν Νταϊθίς και του πήρε το περιδέραιο με τα μαργαριτάρια;

Ο "Εντουαρντ Πέρκινς βασιζόταν στην έκπληξι που θα προκαλούσαν τα λόγια του στον Ουάλλις. Και δεν γελώ-στηκε...

Ο γέρος χλώμιασε και τραύλισε:

—Μά... μά... εγώ δεν έκανα τίποτε... Είδοποίηρα μόνο τον Τζώρτζ Κίρμπυ...

—Περίφημα! είπτε ο Πέρκινς. Αυτόν τον Τζώρτζ Κίρμπυ θέλω κι' εγώ να βρω...

Και, άρπάζοντας τον Ουάλλις από το γαϊκά, του είπτε έπιτακτικά:

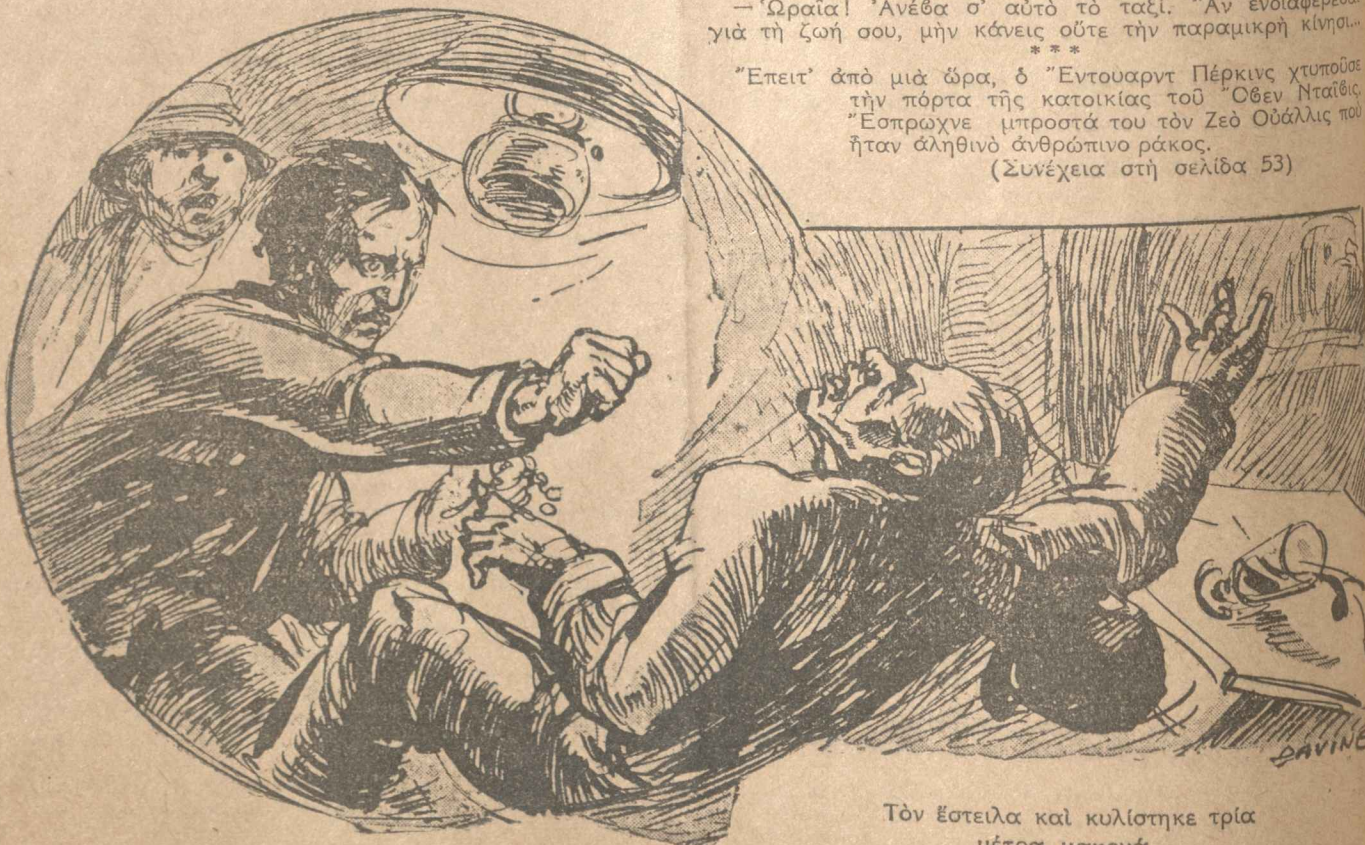
—Λέγε μου γρήγορα ποιά θα τον !... Μίλα!... "Αλλοιώς...

—Στό μπάρ το "Γαλάζιου Ναύτη", στο Νιούγκατ Στρήτ, απάντησε ο Ζεό Ουάλλις, ξετρελλαμένος από το φόβο του.

—Ωραία! "Ανέβα σ' αυτό το ταξί. "Αν ενδιαφέρεσαι για τη ζωή σου, μην κάνεις ούτε την παραμικρή κίνηση!

"Επει' από μιά ώρα, ο "Εντουαρντ Πέρκινς χτυπούσε την πόρτα της κατοικίας του "Οθεν Νταϊθίς. Έσπρωχνε μπροστά του τον Ζεό Ουάλλις που ήταν αληθινά ανθρώπινο ράκος.

(Συνέχεια στη σελίδα 53)

Τον έστειλα και κυλίστηκε τρία μέτρα μακριά...

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

ΠΩΣ ΒΡΗΚΑΝ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΟΥΣ ΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ ΜΑΣ

Η ιστορία του ήθοποιού κ. Ν. Μηλιάδη. Μιά παράσταση στα «Γύφτικα» της Χαλκίδος. Πώς διελύθησαν τα καλλιτεχνικά όνειρά του. Η σύλληψις του «άσωτου» από την άστυνομία. Ξύλο μετά... μουσικής. Τά «Καλουτάκια». Η παράδοξος ζωή τους. Από το σχολείο στο θέατρο. Η μηχανές του κ. Ι. Στυλιανοπούλου και η φιλοδοξία του. Από μηχανολόγος ήθοποιός στην επιθεώρησι.

Ε'

ΠΙΣΩ από τα φώτα της ράμπας, των σκηνογραφιών, των χειροκροτημάτων και της νυκτερινής ζωής του θεάτρου υπάρχει μιά πραγματικότητα. Μιά σκληρή και άδυσόπητος πραγματικότητα χωρίς λυρισμούς κι' όμορφες θεατρικές φράσεις. Είναι ο τραγικός αγώνας της ζωής με τις στενοχώριες του, τις γκρίνες του, την άγνοια του έπιουσίου. Καμμιά φορά ή καρδιά τυχαίνει να κινήσει και κανένα όνειρο. Έπειτα σβύνεται κι' αυτό κι' ο δυστυχής άνθρωπος παλεύει για ν' άνεβ' πιό ψηλά από τους άλλους, ν' άναπνεύσει και ν' άπολαύσει τ' άγαθά των έγκοσίων. Αυτό συμβαίνει σ' όλα τα έπαγγέλματα, μ' περισσότερο στο καλλιτεχνικό έπαγγελμα των ήθοποιών. Κανείς από αυτούς δεν έφτασε στο σημείο που βρίσκεται σήμερα δίχως στενοχώριες και βάσανα. Ακόμη και από τους καλλιτέχνες που συνέχισαν την παράδοσι της οικογενείας των. Όριστε ακόμη μερικά παραδείγματα των συμπαθών ήθοποιών μας.

Ο κ. ΝΙΚΟΣ ΜΗΛΙΑΔΗΣ

Ο γνωστός έκλεκτός καλλιτέχνης κ. Ν. Μηλιάδης είνε, όμολογουμένως, ύπόδειγμα ήθοποιού και διευθυντού θεάτρου. Ξέρει το μυστικό να κάμνη τους ήθοποιούς να έπαυλαμθάνουν έκατό φορές το ρόλο τους χωρίς να δυστροπών και να παρουσιάζονται θαυμάσια μελετημένοι κατά την εμφάνισί τους. Έχει ακόμη τη «φινέτσα» του πολιτισμένου ανθρώπου και μιά έμφυτη ευγένεια που φανερώνει μεγάλη πείρα της ζωής. Δικαίως λοιπόν οι καλλιτεχνικοί κύκλοι τον θεωρούν ως έναν από τους δοκιμασμένους και έκλεκτους καλλιτέχνες και θιασάρχες μας. Ώστόσο ο κ. Μηλιάδης μέχρι να θάσ' ως εκεί που είνε σήμερα δοκίμασε πολλές άπογοητεύσεις. Τόσο εκ μέρους της οικογενείας του, ή οποια έννοούσε να του κόψει τα φτερά των καλλιτεχνικών όνειρων του, όσο και της σκληρότητας και των άτυχιών της ζωής. Μά ως άφήσουμε τον ίδιο να σ' άσ' διηγηθ' τα βάσανά του.

Η ιστορία μου, μά την αλήθεια, δεν είνε κι' έξαιρετικά ενδιαφέρουσα, μάς όμολόγησε με την γνωστή του μετριοφροσύνη. Μά φυσικά έχω κι' εγώ τα βάσανά μου. Από παιδί με βασάνιζε ο πόθος του θεάτρου και μου έκοθε την όρεξι για τη μελέτη των βιβλίων μου. Κι' αλήθεια, ενώ ο καθηγητής πάνω στην έδρα δίδασκε, εγώ έβλεπα να ζωντανεύουν μπροστά μου όλόκληρες σκηνές από τα θεατρικά έργα που είχα διαβάσει. Τόσο πολύ δέ ήμουν άφηρημένος ώστε ούτε αυτός ο άπαισιος χάρακας του καθηγητού κι' ή τιμωρίες δεν με συμμόρφωσαν. Είχα ακόμη τη μανία να διαβάζω τις θεατρικές κριτικές των έφημερίδων και μάζευα τό χαρτζιλίκι μου για να καταφέρω να πάρω ένα εισιτήριο θεάτρου. Ξαφνικά πήρα τη μεγάλη απόφασι: Θ' άκολουθούσα τη φωνή της καρδιάς μου. Άλλωστε εκείνη την έποχή, το 1904, πηγαίνα στην δεύτερα Γυμνασιού, είχα άρχισι να καπνίζω και

θεωρούσα τον έαυτό μου μεγάλο και ίκανό για μιά περιπέτεια. Και πράγματι, τό έσκασα κρυφά από τό σπίτι μου και πήγα στη Χαλκίδα. Είχα μάλιστα τό θάρρος να παρουσιασθώ στο θίασο του Λουδάκη που έπαίξε στα «Γύφτικα» σ' ένα θέατρο που είχε πενήντα λεφτά ή είσοδος!

Ο Λουδάκης με περιεργάσθηκε και με ρώτησε με δυσπιστία:

—Ξέρεις από θέατρο;

—Φο! Έκανα εγώ, σαν να μού έκανε μιά άνόητη έρώτησι. Τι, μήπως με παίρνετε για «πρωτάρα»;

Η συμφωνία κλείστηκε πράγματι κι' εγώ έπαίξα στη «Βοσκοπούλα». Τά έφτιαξα, φυσικά, θάλασσα και μόνο που δεν μ' έδειρε ο θιασάρχης. Και για να συμπληρωθ' ή άτυχία μου, οι γονείς μου είχαν ειδοποιήσει για την έξαφάνισι μου την άστυνομία, ή οποία και δεν άργησε να μ' ανακαλύψει. Έτσι μ' έφεραν δεμένο στην Αθήνα και με παρέδωσαν στους δικούς μου από τους οποίους πληρώθηκα με ζυλιές γι' αυτόν τό καλλιτεχνικό θρίαμβό μου.

Ο πόθος μου όμως για τό θέατρο μ' έκανε να ύποφέρω και άρρώστησα. Για πρώτη φορά οι γονείς μου κατάλαβαν ότι δεν μπορούσαν να μού «γυρίσουν» τό κεφάλι και άποφάσισαν να μ' αφήσουν να άκολουθήσω τό δρόμο μου. Έτσι πήγα στην Τρίπολι με τον θίασο Παντοπούλου-Παρασκευοπούλου. Έπειτα γύρισα σ' άλλους θιάσους και τέλος προσελήφθην στο θίασο της Μαρίκας Κοτοπούλη και σ' ης Κυθελής. Και τό 1920 έγινα θιασάρχης κι' άνέδασα τον «Παπαγάλο» του κ. Βώτη.

Καθώς βλέπετε, και ο κ. Ν. Μηλιάδης είχε τά βάσανά του πριν να γίν' ήθοποιός.

ΤΑ «ΚΑΛΟΥΤΑΚΙΑ»

Αι δίδες Μαρία και Άννα Καλουτά θά μπορούσε κανείς να π' ότι γενήθηκαν στο θέατρο. Η Μαρία Καλουτά όμως στην καταστροφή της Σμύρνης είχε εξαφανισθ', όπως άλλωστε είνε γνωστό, και βρέθηκε εντελώς τυχαία να έκτελ' χρέη ψυχολόγης σ' ένα ζευγάρι καποιών ήλικιωμένων νησιωτών. Στο θέατρο β'ήκαν πάρα πολύ μικρές σέ διάφορους μωροδιστικούς ρόλους ή σε χαριτωμένα «νούμερα» νεαρών κοριτσιών. Μά αν δεν είχαν τά βάσανα της ζωής, είχαν όμως τά βάσανα του σχολείου. Όλη τη μέρα λοιπόν ήσαν κλεισμένες στο σχολείο του Καβαλιάρτου, στην 'Ιόνιο Σχολή κ' ήσαν μάλιστα καλές μαθήτριες. Το βράδυ δέ τις έπαίρνε ή μητέρα τους μ' ένα αυτοκίνητο και τις πηγαίνε να παίξουν στο θέατρο και τις ξανάφερνε πάλι με συνόδεα ενός άστυφύλακα προς άποφυγή των ένοχλητικών θαυμαστών.

Χάρ' στη μητέρα τους τά «Καλουτάκια» δεν δοκίμασαν πολλές άπογοητεύσεις και θριάμβους στο θέατρο Μακέδου με την ύπομνη, την έπιμονή και τό πείσμα τους.

Ο κ. Ι. ΣΤΥΛΙΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο έκλεκτός ήθοποιός κ. Ι. Στυλιανόπουλος άρχισι την καλλιτεχνική καριέρα του ως... μηχανολόγος! Πράγματι, όταν τέλειωσε τό Γυμνάσιο στη Σμύρνη διώριστηκε σε μιά σιδηροδρομική εταιρεία για να άποτύσσ' και μετά τέσσερα χρόνια να (Συνέχεια στη σελίδα 54)

Τά Καλουτάκια. Όταν ήσαν ακόμα μαθήτριες.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

Του ΠΑΥΛΟΥ ΝΤ' ΑΙΚΡΕΜΟΝ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Ο άνακριτης Μωρίς ντε Κομθρεμόν ώρμησε άμέσως στο άλλο δωμάτιο με το πρόσωπο τόσο αλλοιωμένο, ώστε κανείς δεν έτόλμησε να τον ακολουθήσει.

Κι' έξαφνα αυτοί που είχαν μείνει στο σαλόνι άκουσαν μία κραυγή δυνατή και τόν ήχο ένός σώματος που πέφτει στο έδαφος.

Ο Μωρίς ντε Κομθρεμόν είχε πράγματι σωριαστεί άναίσθητος κάτω, γιατί είχε άναγνωρίσει ότι η σκοτωμένη ήταν ο μόνος του έρωτας, το μόνο του πάθος, η Τερέζα ντε Ροσθέλ.

ΣΤ'

ΖΗ :... ΠΕΘΑΝΕ ;

Είπε η ώρα τέσσερες το άπόγευμα και από τα μεγάλα παράθυρα που είνε άνοιχτά, η θαλασσία αύρα μπαίνει μέσα, φέρνοντας μαζί της και το άρωμα των ρόδων και των ήλιοτροπιών, τα όποια στο πέραςμά της χάιδεψε.

Στη βίλλα των Ροσθέλ στη Νορμανδία, στο ιδιαίτερο μικρό σαλόνι που είνε προσωριμένο γι' αυτές, η Φράγκα κ' η μίς Σίμπιλ κουβεντιάζουν.

Ο κόμης Χριστιανός ντε Ροσθέλ είνε καλύτερα. Όπως είχε προβλέψει ο γιατρός Ντεζορμώ, ο καθαρός άέρας της Νορμανδίας του έδωσε καινούργιες δυνάμεις και, μολονότι η ύγεια του είνε πάντα έπισημής, το μοιραίο που φαινόταν έπικείμενο, όσο βρισκόταν στο Παρίσι, άνεβλήθη για λίγο καιρό τουλάχιστον.

Η κόμησης πάλι φαινόταν πως ύπέφερε τις τελευταίες ημέρες πολύ. Κανέναν δεν την είχε δει, γιατί είχε κλειστεί έρμητικά στο διαμέρισμά της, από το όποιο ως τη στιγμή εκείνη δεν είχε ξαναεγεί.

Η Φράγκα όμως και η μίς Σίμπιλ λίγο σκοτιζόντουσαν για την κόμησης κ' είτε υγιής ήταν, είτε ασθενής ούτε πήγαιναν να την έπισκεφθούν, ούτε έστελναν να ρωτήσουν γι' αυτή.

Ενώ λοιπόν η Φράγκα κ' η Σίμπιλ βρισκότουσαν στο σαλονάκι τους, μπήκε μέσα ένας ύπηρετης φέρνοντας το ταχυδρομείο της ημέρας. Ύπήρχαν διάφορα έντυπα και μία έπιστολή.

Η Φράγκα πήρε την έπιστολή κι' άναγνωρίζοντας σ' αυτή τον γραφικό χαρακτήρα της βαρώνης Γιάκομπσεν, την άνοιξε άμέσως και τη διάβασε βιαστικά.

Άλλά πριν τη διάβαση ως το τέλος, έβγαλε μία δυνατή κραυγή χαράς.

— Ω! Σίμπιλ! φώναξε. Η νουνά μας άναγγέλλει μία λαμπρή είδηση... Ο Άνδρέας τα κατάφερε περίφημα... Και της το άνήγγειλε όχι με λόγια αυτή τη φορά αλλά με έργα. Έστειλε κιόλας πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα στη νουνά κι' άλλα τόσα στην Τερέζα.

— Περιέργο! Έκανε ξαφνιασμένη η μίς Σίμπιλ. Και πώς δεν μάς έγραψε η Τερέζα τίποτε;

— Πράγματι, καλά λες, είπε η Φράγκα, η άποία άρχισε άμέσως ν' άνησυχά. Πώς γίνεται αυτό; Νά μη μάς γράψη καθόλου, αφού είχε να μάς άναγγείλη μία τόσο σπουδαία είδηση... Θεέ μου! Σίγουρα θ' άρρώστησε πάλι...

Η Σίμπιλ φοβήθηκε, βλέποντας την Φράγκα να χλωμαίνει τρομερά και προσποιούμενη τη γαλήνια, είπε:

— Ω, και ού! Η Τερέζα θα παραχαλίστηκε από τις έννοιες που της προκάλεσε η άποστολή των χρημάτων και δεν της περίσσεψε καιρός για να μάς γράψη.

— Το λες αυτό για να με καθησυχάσης, Σίμπιλ, είπε η Φράγκα. Ξέρεις όμως καλά ότι η Τερέζα δεν παραλείπει ποτέ να μάς γράψη, και τώρα είμαστε τρεις ημέρες χωρίς ειδήσεις της και χωρίς ειδήσεις του Ροσθέλου. Δεν είνε καθόλου φυσική αυτή η σιωπή... Κάτι θα συμβαίνει...

Και σηκώθηκε.

— Ποι πάς; την ρώτησε η μίς Σίμπιλ.

— Πηγαίνω στο γειτονικό χωριό για να τηλεγραφώσω.

Δεν ξέρω τί μου λείει μέσα μου ότι η ο Ροσθέρος η η Τε-

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ
ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ρέζα ή κ' οι δυο διατρέχουν κάποιο μεγάλο κίνδυνο... Έλα μαζί μου, Σίμπιλ...

Και φορώντας βιαστικά το πλατύ γυρο καπέλλο της, έτρεξε προς την έξοδο. Η μίς Σίμπιλ με μεγάλη δυσκολία κατάρθωσε να την ακολουθήσει.

Αφού άπομακρύνθηκαν λίγο από τη βίλλα, η μίς Σίμπιλ είπε:

— Φράγκα, σε παρακαλώ!... Δεν είνε σωστό να κυριεύσεις από μία τέτοια άνησυχία μόνο και μόνο επειδή δεν λάβαμε σήμερα γράμμα της Τερέζας.

— Σέ βεβαιώνω πως είμαστε τρελλές κ' η δυο... Έ-
σύ με τις ιδέες που σου ήρθαν, κι' εγώ γιατί δεν φάνηκα
έκانه να σου τις διώξω.

— Εγώ σου λέω ότι συνέβη κάτι τρομερό, άποκρίθηκε η Φράγκα με σφιγμένα τα δόντια. Όσο περνάει η ώρα, τόσο το πράγμα μου φαίνεται βεβαιότερο...

— Και δεν θα το ξέραμε; Η μήπως η κακές ειδήσεις δεν φτάνουν γρηγορότερα από τις καλές.

Η Φράγκα έτρεχε σχεδόν κι' έτσι δεν άργησαν να ζυγώσουν στο χωριό.

Στην είσοδο του χωριού ένας μικρός έφημεριδωτής πλησίασε τις δυο γυναίκες και τους είπε:

— Δεν αγοράζετε, κυρίες μου, την έφημερίδα της επαρχίας μας; Έχει λεπτομέρειες για το δράμα της όδου Κλινιανκούρ, στο Παρίσι.

Η Φράγκα μόλις άκουσε αυτά τα λόγια, λίγο έλειψε να πέσει κάτω. Εύτυχώς, η μίς Σίμπιλ, προνοητική, είχε σπείσει να την συγκρατήσει. Έπειτα αφού άγόρασε ένα φύλλο της έφημερίδας, παρέσυρε τη νέα προς ένα γειτονικό σ' δέντρο.

— Πάμε από δω, της είπε. Δεν είνε άνάγκη να γινόμαστε θέαμα του κόσμου.

Και μόνο όταν έφτασαν κάτω από τα δέντρα, έδωσε τη έφημερίδα στη Φράγκα...

Εκείνη την άνοιξε με χέρια που έτρεμαν σπασμωδικά. Τα μάτια της με δυσκολία ξεχώριζαν τους τίτλους.

Τυχάως δε η πρώτες λέξεις που διάβασε ήταν η εξής: «ΤΟ ΧΘΕΣΙΝΟΝ ΑΠΑΙΣΙΟΝ ΕΓΚΛΗΜΑ.— Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΗΣ Κας ΤΕΡΕΖΑΣ ΑΝΔΡΕΟΥ».

Μία κραυγή σπαραχτική βγήκε άμέσως από το στήθος της.

— Ω! Σίμπιλ! φώναξε. Δεν σου το έλεγα; Πέθανε η Τερέζα...

Η μίς Σίμπιλ, κατάχλωμη κι' αυτή, θέλησε να πάρει την έφημερίδα για να διαβάση λεπτομέρειες. Μά η Φράγκα δεν της έδωσε καιρό. Παρ' όλη την άπελπισία που την έκανε σχεδόν τρελλή, μία άλλη άγωνιώδης σκέψις γεννήθηκε στο μυαλό της.

«Κι' ο Ροσθέρος; Ο Ροσθέρος τί έγινε; Μήπως τον έ σκοτώσαν κι' αυτόν;...»

Και η άγωνία της ήταν τόσο, ώστε δεν μπόρεσε ν' άνέξει περισσότερο... Τα γόνάτα της λύγισαν και αιγάναι σωριάστηκαν άπάνω στη χλόη.

— Θεέ μου! Θεέ μου! τραύλιζε. Μου φαίνεται πως θα τρελλαθώ... Και όμως θέλω να τα μάθω όλα... όλες τις λεπτομέρειες...

Άνοιξε πάλι την έφημερίδα και διάβασε δυο φορές την περιγραφή του εγκλήματος. Μά φαινόταν σαν να μη καταλάβαινε διόλου τί διάβαζε.

Σηκώθηκε τέλος έξαλλη, τρομερή στην όψη.

— Σίμπιλ, είπε, το πράγμα είνε πολύ πιο φοβερό απ' ό,τι φανταζόμουν... Όχι μόνο δολοφονήθηκε η Τερέζα, αλλά και κατηγορούν τον Ροσθέρο ως δολοφόνο της.

Η Σίμπιλ, συντετριμμένη κι' αυτή, έχυνε θερμά δάκρυα άπελπισίας.

— Θεέ μου! ψιθύρισε. Είμαστε λοιπόν όλοι καταραμένοι: Τί είνε αυτά τα τρομερά πράγματα που μάς συμβαίνουν;

Σιγά-σιγά, η φυσική της ένεργητικότητα είχε ξαναγυρίσει στη Φράγκα, η όποία είπε:

— Δεν είνε καιρός για κλάμματα... Άς πάμε...

— Ποι να πάμε;

— Στο Παρίσι, να προσπαθήσουμε να μάθουμε την αλήθεια... Και αν συνελήφθη ο Ροσθέρος, να τον έλευθερώ-

σουμε...

Η Σίμπιλ δεν έφερε καμιά αντίρρηση. Το πράγμα της φάνηκε πολύ φυσικό. Όπως η Φράγκα, έτσι κι' αυτή δεν μπορούσε να παραδεχτεί ότι ήταν δυνατόν να είνε ένοχος ο Ροσθέρος.

Η δυο γυναίκες ξαναγύρισαν στην έπαυλη όσο μπορούσαν γρηγορότερα. Η πρώτη άμαξοστοιχία θα περνούσε στις έννέα από το γειτονικό σταθμό, έπομένως είχαν καιρό να έτοιμασθούν.

Βλέποντας την ένεργητικότητα της Φράγκας, η μίς Σίμπιλ κατάρθωσε κι' αυτή να κατανικήση την τρομερή της θλίψη.

— Μπορεί και να μην πέθανε η Τερέζα, έλεγε η νέα. Στη πρώτη στιγμή της συγχύσεως όλοι παρουσιάζουν υπερβολικά τα πράγματα... Πώς μπορεί να πέθανε η Τερέζα τώρα που θα ξαναγυρίση ο Άνδρέας, τώρα που θα ζήσουν τόσο εύτυχοι; Δεν είνε δυνατόν αυτό... Θα ήταν πολύ σκληρό...

Όσο για το Ροσθέρο, είνε καθαρή τρέλλα να τον θεωρούν ως ένοχο... Έμεις θα διαφωτίσουμε την έξουσία, πληροφορώντας την ότι είνε μνηστήρ μου και τόσο άγαπούσε την Τερέζα.

Η ώρα σήμανε όχτω.

— Νά φύγουμε πεζές για το σταθμό και χωρίς άποσκευές, είπε η Φράγκα. Ύπάρχει στο σπίτι μας στο Παρίσι ό,τι κι' αν χρειαστούμε.

Πήραν μαζί τους χρήματα κι' έναν ταξιδιωτικό σάκκο.

Καθώς διέσχισαν τον άντιθάλαμο, διευθυνόμενες προς την έξοδο, διασταυρώθηκαν με τη Ναδίνα. Η κόμησης βλέποντας την ταραχή που ήταν ζωγραφισμένη στα πρόσωπά τους, τις ρώτησε:

— Ποι πηγαίνετε τέτοια ώρα;... Και μ' αυτόν το σάκκο στα χέρια σας;

Η Φράγκα κάρφωσε έπάνω τα μάτια της. Κι' άμέσως της φάνηκε ότι η κόμησης άνατρίχιασε κάτω από το τρομερό έξεταστικό της βλέμμα.

— Η άδελφή μου, κυρία της, άπάντησε ξερά, δολοφονήθηκε. Πηγαίνω στο Παρίσι για να μάθω αν είνε αλήθεια αυτό κι' έπειτα για να προσπαθήσω μόνη μου ν' άνακαλύψω τον δολοφόνο.

Η Ναδίνα έριξε ένα καί μόνον βλέμμα στη Φράγκα. Μά η νέα θυμόταν σ' όλη της τη ζωή την φριχτή άνησυχία και την άπεριγραπτη ταραχή που ζωγραφιζόταν στο βλέμμα έ-

κείνη.

Η Ναδίνα θέλησε να φωνάξει, ν' άπευθύνη ερωτήσεις, να ζητήσει πληροφορίες, μά της στάθηκε αδύνατον. Η φωνή της δεν μπορούσε να βγει από το στόμα της.

Πιαμένη από μία πόρτα, φαινόταν σαν έμψυχο άγαλμα του μεγαλύτερου φόβου.

Όταν άρχισε να συνέχεται κάπως, η Φράγκα και η μίς Σίμπιλ βρισκότουσαν κιόλας μακριά.

Η άμαξοστοιχία έφτασε στο Παρίσι στις 6 το πρωί. Άμέσως η Φράγκα και η μίς Σίμπιλ μπήκαν σ' ένα άμάξι και φώναξαν στον άμαξά:

— Γρήγορα στην όδο Κλινιανκούρ!

Εν τω μεταξύ, ο κ. Ζερβάλ, προσπαθώντας να διαφωτίση το εγκλημα, έζέταζε ένα-ένα τα χειρόγραφα του Ροσθέρου, για να μωρέση να σχηματίση έτσι μία σαφή αντίληψη για τον χαρακτήρα του και την ήθική του.

Ο κ. ντε Κομθρεμόν, άμα συνήλθε από την λιποθυμία του, στάθηκε έπί πολλή ώρα άκίνητος κοντά στο κρεβάτι.

Έπειτα είπε ξαφνικά, ότι έννοωσε να έξακολουθήση το έργο του κι' άμέσως άρχισε να ζητά από τον κ. Ζερβάλ και τον άστυνόμο πληροφορίες για το κάθε τι.

Με περετώδη δραστηριότητα, άνέλαβε την διεξαγωγή των άνακρίσεων ρωτώντας ο ίδιος όποιον μπορούσε να του άνακοινώση έστω και την έλαχίστη λεπτομέρεια σχετικώς με το θύμα και μ' αυτόν τον όποιο θεωρούσαν ως δολοφόνο.

Όταν νύχτωσε, ο κ. Ζερβάλ του είπε:

— Δεν νομίζεις, κύριε άνακριτά, ότι πρέπει να μεταφερθώ το πτώμα στο νεκροτομείο για να γίνη εκεί η άυτοψία που όρίζει ο νόμος;

Ο κ. ντε Κομθρεμόν άνατρίχιασε δλόκληρος μόλις άκουσε τα λόγια αυτά.

Πράγματι, σύμφωνα με το νόμο, ο νεκρός έπρεπε να βρίσκεται κιόλας στο νεκροτομείο της Μόργκ. Άλλά ο άνακριτης άγανακτούσε με την ιδέα ότι η μόνη γυναίκα που είχε άγαπήσει στη ζωή του θα έξετίθετο εκεί.

Αυτό του φαινόταν σαν βεθλήσις, σαν μία εξύβρισις στο νεκρό της Τερέζας.

Δεν μπορούσε με κανένα τρόπο να έγκρίνη αυτό το πράγμα.

— Έχετε δίκιο, άπάντησε στον άρχηγό της Δημοσίας Άσφαλείας. Έτσι γίνεται συνήθως. Εγώ όμως γνωρίζω... πολύ μάλιστα το θύμα. Είμαι στενός φίλος της οικογενείας της. Είδοποίησα κιόλας τη μητέρα της, η όποία θα φτάση έδω αύριο το πρωί. Δεν θα ήθελα να βρη την κόρη της εκτεθειμένη στη Μόργκ.

— Θα γίνη ό,τι θέλετε σεις, είπε ο άρχηγός της Άσφαλείας.

Και σε λίγο πρόσθεσε:

— Άν θέλετε, θα διατάξω να μείνουν και ν' άγρυπνήσουν κοντά στο πτώμα δυο άστυφύλακες. Άύριο δε το πρωί θα έλθω κι' εγώ να ρωτήσω για τη λεπτή σας φροντίδα...

Μπορείτε όμως να μη βαρύνετε τους άστυφύλακες. Σκοπεύω να μείνω εγώ όλη τη νύχτα κοντά στη νεκρή, άναπληρώνοντας την άπουσία οικογενείας της.

Εξ άλλου, περιμένω την άπάντησή της μητέρας της στο τηλεγράφημά μου για να μάθω αν σκοπεύη νάρθη κατ' ευθείαν έδω ή στο σπίτι μου και να δώ έτσι ποι θα πρέπει να την περιμένω.

— Ύποθέτω ότι δεν θα μείνετε νηστικός, είπε ο κ. Ζερβάλ.

— Θα φάω άργότερα αν πεινάσω, του άπάντησε ο άνακριτής. Τώρα δεν μπορώ.

Ο άρχηγός της Δημοσίας Άσφαλείας δεν έπέμεινε πε-

ρισσότερο και άφησε τον Μωρίς, γιατί έβλεπε ότι προ-

— Όπως όποτε, έπειτα μπορεί να χρειασθήτε τίποτε, θα διατάξω να μείνουν κάτω δυο άστυφύλακες. Θα είνε στάς διαταγές σας.

Ο Μωρίς τον ευχαρίστησε με μία κίνηση του κεφαλιού του και έμεινε μόνος κοντά στο πτώμα της Τερέζας.

Κατά τις έννέα έφτασε ο καμαριέρης του και του έφερε ένα τηλεγράφημα που έγραφε τα εξής:

«Είμαι τρελλή σχεδόν από την άπελπισία μου. Θα πτάσω το πρωί, θα είμαι στο σπίτι σας στις έξι».

ΝΑΔΙΝΑ ΝΤΕ ΡΟΣΘΕΛ

Ο Μωρίς, αφού διάβασε το τηλεγράφημα κι' έδωσε την ύπηρετή του, ξαναγύρισε και κάθησε σε μία καρέκλα κοντά στο πτώμα της Τερέζας.

Εκεί πέρασε όλη τη νύχτα του.

Όταν, κατά τα χαρακτηριστικά, έφτασε ο κ. Ζερβάλ, έφυγε για να πάη να ύπασθη τη Ναδίνα.

— Θα ξαναγυρίσω σε μία— μιάμιση ώρα το πολύ. Ός τότε ός μη μη κανείς στο δωμάτιο της νεκρής. Άρεβούρα.

Από το προηγούμενο βράδυ είχε γράσει κατά είκοσι χρόνια. Ο κ. Ζερβάλ, βλέποντας τον τόσο καταβεβλημένο, δεν μπόρεσε να βρη ούτε μία λέξη να του πη.

Αμέσως μετά την άναχώρησή του κ. ντε Κομθρεμόν, ο κ. Ζερβάλ κλείδωσε την πόρτα, πήρε μαζί του το κλειδί κι' άνέθηκε στο άτελιέ του Ροσθέρου, όπου έξακολούθησε

Η Φράγκα ώρμησε άμέσως μέσα σαν τρελλή...

σικού μου.

Η τιμή της, ήτανε το πιο ευαίσθητο σημείο της ζωής της. Κλέφτρα, φαγού, κουρκουσοῦρα, ἄς τὴν λέγαν ὅτι θέλανε, μὰ πὼς τὴν τσάτισε ὁ ἕνας ἢ πὼς τὴν τσίμπησε ὁ ἄλλος ἂν τὴν κατηγοροῦσαν, τὴν ἔπιανε ἀμέσως ἡ καρδιά της, μαύριζ', ἔμενε ξερὴ κι' ἔπειτα ἀρχίνιζε τὰ κλάματα, κάτι σὰ γρυλλισμούς, βογγητὰ βγάζοντας, ἴδια σὰν πού θ' ἀκουγότανε ἀπὸ καζάνι χουχλακώντας ξέχειλο.

— Ἰγὼ τέτοια πράματα δὲν εἶνε τοῦ φυσικοῦ μου...

Μιά μέρα θαρρήσαμε πὼς τρελλάθηκε. "Ὀλ' ἡ γειτονιά βγήκε στὶς πόρτες γιατί φοβήθηκαν μὴν ἄρπαξε φωτιά τὸ σπίτι τῆς Ψαροῦς. Ὁ λοχίας πού ἀγάπαγε νὰ τὴν πειράξη, τῆς φώναζε νὰ τοῦ ἀνεβάσῃ λίγο νερό γιὰ νὰ νικήτῃ. Ἡ Ξενούλ' ἀνέθηκε μὲ τὸ κανάτι, μπήκε μέσα σὸ δωμάτιο, στήλωσε ὀρθάνοιχτα τὴν πόρτα γιὰ ἀσφάλεια καὶ πήγε νὰ τὸ ἀκουμπήσῃ πάνω σὸ νιπτήρα.

Πλάι ἀπὸ κεῖ ἦτανε τὸ κρεβάτι καὶ μέσ' ἀπὸ ἕνα σεντόνι βγήκε μόνο τὸ κεφάλι τοῦ λοχία κάνοντας πὼς τώρα ξύπναγε.

— Νὰ μὲ συμπαθᾷς, κυρὰ Ξενούλα, ἂν σοῦ λέω κάποτε κουθέντες πού δὲν εἶνε πρέποντας...

— Ναί... Μάλιστα... Ντρέπομαι ὅπου ἕνας κύριος σὰν τὴν ἀφεντιά σου μοῦ λέει αὐτὰ τὰ βρωμόλογα... Ἰγὼ τέτοια πράματα δὲν εἶνε τοῦ...

Δὲν πρόφταξε νὰ πῇ πὼς δὲν εἶνε τοῦ «φυσικοῦ της» καὶ τὸ σεντόνι δίνει μιά, σηκώνεται σὸν ἄερα, σωριάζεται κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ ὁ λοχίας ὀρμαίνει μὲ τὴν ἀγκαλιά του ἀνοιχτὴ τάχα νὰ τὴν κλείσῃ μέσα καὶ νὰ τὴν φιλήσῃ.

— Χριστιανοί!! Βοήθεια!! Καίγουμε!!

Βγήκε μὲ δυὸ πῆδους σὰν ἀρκούδα ἀπὸ τὸ δωμάτιο ἡ Ξενούλα, κουτρούβαλλε τὰ πετρενία σκαλοπάτια πού ἀπὸ τὸν διάδρομο κατέβαιναν σὸ κῆπο, ἔκαν' ἕνα σάρκινο πλάφ πάνω στὶς πλάκες τοῦ λιθοστρώτου καὶ σπάρανε σὰ νάχε σεληνισμὸ.

Ἀκόμη τὴν περιμένουμε νὰ σηκωθῇ.

ΠΛΑΤΩΝ ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗΣ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΣΟΦΗ ΛΥΣΙΣ

Ὁ περίφημος Σαῖδ Ραῖσοῦρ, ὁ λαϊκὸς τραγουδιστὴς τῆς Περσίας, ἀφοῦ ἐστιχοῦργησε ἕνα κολακευτικὸ ποίημα πρὸς τιμὴν τοῦ χαλίφου "Ἐλ Μανσοῦρ, ἐπῆγε σὸ παλάτι ὅπου καὶ τὸ ἀπήγγειλε.

Ὁ χαλίφης ἐνθουσιασμένος, εἶπε σὸν κόλοκα ποιητή:

— Ζήτησέ μου ὅτι χάρι θέλεις...

Ὁ Σαῖδ Ραῖσοῦρ, πού ἐπερίμενε αὐτὴ τὴν πρόταση, ἔσπευσε ν' ἀπαντήσῃ:

— Ζητῶ τὴν χάρι νὰ μὴ μὲ ραβδίζουν ὅταν μὲ θρῖσκουν μεθυσμένο.

— Ζητᾷς τ' ἀδύνατα, εἶπεν ὁ χαλίφης ἀπελπισμένος.

— Εἶσαι μεγάλος καὶ ἰσχυρὸς, χαλίφῃ μου... Ὡστόσο μιά χάρι σοῦ ζήτησα κι' ἐγὼ καὶ μοῦ τὴν ἀρνεῖσαι...

Τότε ὁ χαλίφης, ἀφοῦ σκέφθηκε, εἶπε:

— Θὰ σ' εὐχαριστήσω.

Καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν γραμματέα του, τοῦ εἶπε:

— "Ἄν ὁ Σαῖδ Ραῖσοῦρ συλληφθῇ μεθυσμένος, εἰς αὐτὸν μὲν, ὡς παραδάνην τοῦ Κορανίου, νὰ δοθοῦν εἰκοσι ραβδισμοί, εἰς ἐκεῖνον δὲ πού θὰ τὸν συλλάβῃ νὰ δοθοῦν σαράντα!

"Ἐτσι ποτὲ κανεὶς δὲν ἐτόλμησε νὰ συλλάβῃ τὸν τραγουδιστὴ ὅταν μεθοῦσε, πράγμα πού γινότανε τακτικώτατα.

Μόνον τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» ἀγοράζει, εἰς ἀπολύτως ἱκανοποιητικὰ τιμὰς, παλαιὰ βιβλία, ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ, πρὸ τοῦ 1900, διάφορα φυλλάδια, παλιὰς φωτογραφίες, εἰκόνες, ἔγγραφα κ.τ.λ. Πληροφορίες: Γραφεῖα «Μπουκέτου», Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5, Κῆπος Κλαυθμόνους, 3—9 μ. μ. καθ' ἐκάστην καὶ τὰς Κυριακάς.

Η ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΑΣ

Τὸ «Μπουκέτο» ἐξέδωκε μέχρι σήμερον χάριν τῶν ἀναγνωστῶν του μίαν σειρὰν ἀριστοτεχνικῶν μυθιστορημάτων.

Τὰ μυθιστορήματα αὐτὰ δύνανται νὰ τὰ προμηθευθοῦν οἱ ἀναγνώσται μας ἀπευθυνόμενοι εἰς τὰ γραφεῖα μας, ὁδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5β' (ἐναντι πλατείας Κλαυθμόνους), πρὸς 8 δραχ. ἑκαστον.

- 1) «ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ» τοῦ Ἀλφόνσου Κάρο.
- 2) «Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ» τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμά (νιού).
- 3) «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ» τοῦ Ἀββά Πρεβό.
- 4) «ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ» τοῦ Λαμαρτίνου.
- 5) «ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ» τοῦ Μυσσέ.
- 6) «Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ» τῆς Ντελλύ.
- 7) «ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ» τοῦ Ἀ. Δουμά (πατρός).
- 8) «ΑΠΟ ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» τῆς Ντελλύ.
- 9) «ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» τοῦ Δουμά (πατρός).
- 10) «ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ» τοῦ Ἐτεν σέλ.
- 11) «Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ» τοῦ κόμητος 12) ντε Σεμουᾶ.
- «Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ» τοῦ Ὀκτ. Φεγιέ.
- 13) «Ο ΩΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ» τοῦ Πῶλ Φεβάλ.
- 14) «ΑΥΓΗ ΝΤΕ ΝΕΒΕΡ» τοῦ Πῶλ Φεβάλ — Β' μέρος τοῦ «ΩΡΑΙΟΥ ΙΠΠΟΤΟΥ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ» (μόλις ἐξεδόθη.) (Σελίδες 400. Δραχμαὶ 10).

Ἀπὸ τὰς παλαιότερας ἐκδόσεις τοῦ «Μπουκέτου» δίδονται εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας μὲ δραχμὰς 5 διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 δραχμὰς διὰ τὰς ἐπαρχίας, τὰ ἑξῆς βιβλία:

- «Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ» τοῦ Ρ. Στήβενσον.
- «Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ» τῆς Σέλμας Λάγκερλεφ.
- «Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ» τοῦ Ερ. Μυρζέ.
- «Η ΣΟΝΙΑ» τῆς Γκρεβίλ.
- Καὶ «ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΥ ΔΩΝΟΣ ΠΥΜ» τοῦ Ἑντγαν Πόε.

(Δύο τόμοι, ἑκαστος δραχ. 5 διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας)

Καὶ τὰ ὀκτὼ περίφημα:

«ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

πού τιμῶνται δραχ. 25, πρὸς 5 δραχ. ἑκαστον διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελεῶν.

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν ἐπὶ πλέον τὰ ταχυδρομικὰ ἔξοδα. Εἰδοποιούνται ὅμως οἱ ἀναγνώσται μας, ὅτι τὰ βιβλία αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ ζητήσουν ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, καθ' ὅσον δὲν θὰ σταλῶσιν εἰς τὰ κατὰ τόπους Πρακτορεῖα τῶν ἐφημερίδων.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΑΠ' ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΕΝΟΣ ΓΑΛΛΟΥ ΠΕΡΙΗΓΗΤΟΥ Ο ΘΡΥΛΟΣ ΓΙΑ ΤΟ „ΚΑΣΤΡΟ ΤΗΣ ΩΡΗΑΣ”

Ἡ συνέχεια τῶν θρύλων ἀπ' τὸ βιβλίον τοῦ Γάλλου περιηγητοῦ Λέοντος Ἐζέ.—Ὁ Μουριάς κι' ὁ πληγωμένος λαγός.—Τ' ἀνθρώπινο ἀναστένναγμα τοῦ λαγοῦ.—Γιατὶ ἔθεωρεῖτο ὁ τόπος στοιχειωμένος.—Ἡ διήγησι τοῦ Θεσσαλοῦ παππᾶ γιὰ τὸ «Κάστρο» τῆς Ὁρηᾶς.—Ἡ ὠραία πυργόδεσποινα, κι' ὁ ψεύτικος καλὸγερος.—Μὲ τί κόλπο μπήκαν οἱ Τούρκοι μέσα σὸ κάστρο κτλ. κτλ.

ΕἶΧΑΜΕ παραθέσει, σὲ προηγούμενο φύλλο, μερικὲς σελίδες ἀπ' τὸ ἡμερολόγιον τοῦ Γάλλου περιηγητοῦ Λέοντος Ἐζέ, πού εἶχε ἐπισκεφθῇ τὴ Θεσσαλία, στὰ 1858 καὶ εἶχε ἐκδόσει ἕνα βιβλίον μὲ τὴν περιγραφή της, μέσ' σὸ ὅποιον εἶχε περιυλλάξει καὶ τοὺς διάφορους τοπικοὺς θρύλους, πού εἶχε ἀκουστὰ ἀπ' τοὺς χωριῶτες κι' ἀπ' τοὺς παπάδες τῶν μερῶν ἐκείνων. Τὸ ἡμερολόγιον αὐτὸ, ὅπως ἐλέγαμε, τὸ ἐπανεξέδωκε, τελευταία, ὁ διάσημος Ἑλληνοφίλης Περνῶ, στὴ σειρὰ τῶν ἐκδόσεων τοῦ νεοελληνικοῦ ἱνστιτούτου τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Παρισιοῦ, πού διευθύνει. Ἀπ' τὸ ἡμερολόγιον αὐτὸ, πού ἐνδιαφέρει τόσο πολὺ τοὺς Ἑλληνας, παραθέτουμε ἀκόμα μερικὲς σελίδες, πού περιέχουν χαρακτηριστικὰς, τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, παραδόσεις, πολὺτιμες γιὰ τὴν ἑλληνικὴ λαογραφία.

Μετὰ τὴν ἀφήγησιν τοῦ θρύλου περὶ τῆς καταστροφῆς τοῦ Γαρδικιοῦ καὶ τῶν Γαρδικιωτῶν, ὁ Γάλλος περιηγητὴς ἐξακολουθεῖ τὶς διηγήσεις του:

«Ἀλλὰ ὁ ἕνας θρύλος φέρνει, ἀναγκαστικὰ, τὴν ἄλλον. Ἐνας ἀπ' τοὺς ὁδηγούς μας, ὁ Μουριάς, πού ἦταν μολταῦτα ἕνα ψυχραῖο, γενναῖο παλληκάρι, μᾶς διηγήθηκε ὅτι, κυνηγώντας κάποτε στὰ θράχια τοῦ φρουρίου, ἔτυχε νὰ σημαδέψῃ καὶ νὰ σκοτώσῃ κάποιον λαγόν. Ἀλλὰ, καθὼς πηγαινε κοντὰ γιὰ νὰ τὸν πάρῃ, ἄκουσε νὰ θοῖνῃ ἀπ' τὸ στόμα τοῦ λαγοῦ ἕνας ὑπὸκωφος καὶ πονεμένος ἀνθρώπινος ἀναστεναγμός! Ὁ Μουριάς, μ' ἤλῃ τὴν παλληκαριά του, ἀποσπορῶντος ἐντροπίας, παράτησε καὶ τὸ λαγὸ καὶ τὸ καλὸ του, καὶ δὲν ζήτησε νὰ κυνηγήσῃ σ' αὐτὰ τὰ μέρη...

Τὸ ἴδιο σ' οἱ Τούρκοι θεωροῦσαν τὴν περιοχὴ στυγερῶς ἐκτεταμένη καὶ δὲν κοίτουσαν νὰ ζυγώσουν κατὰ κεῖ.

Στὸ Κλοκοτὸ, ὅμως, ἄκουσα κι' ἐναν ἄλλο θρύλον, ἀπ' τὸ στόμα ἑνὸς παπᾶ τοῦ Βοστιδίου, πού ἔτυχε νὰ εἶνε περαστικὸς ἀπὸ κεῖ. Ὁ παπᾶς αὐτὸς ἦταν ἕνας τέλειος τύπος! Γιὰ νὰ μὴν ὑποφέρῃ ἀπὸ τὴ ζέστη, δὲ φορούσε τὸ ἐξωτερικὸ μαῦρο ράσο του. Ἀλλὰ κυκλοφοροῦσε μὲ τὸ στενότερον ἀσπρο ροῦχο, πού συνηθίζουν νὰ φορᾶνε οἱ Ἕλληνες παπάδες ἀποκάτω ἀπ' τὸ μαῦρον τοὺς τὸ ράσο...

Ἀποφεύγοντας, μ' αὐτὸ τὸν χρόπον, ὅμως τὴν ἐξωτερικὴν θερμότητα, ὁ παρᾶντος αὐτὸς παπᾶς, δημιουργοῦς τεχνιτᾶ, ἄλλην... ἐσωτερικὴν: ἔπινε δηλαδὴ ἀδιάκοπα ρακί! Κι' ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ἀπ' τὴν ὑπερβολικὴν ρακοποσία, εἶχ' ἔρθει στὰ κέφια, καὶ μᾶς ἐξισπέρησε τὸ θρόλον τοῦ «Κάστρου» τῆς Ὁρηᾶς, τὸν ὅποιον γιὰ τὰ εἶν' ἐν τάξει: μὲ τὴν χριστιανικὴν συνείδησίν του, ἄλλαξε σὲ θρόνον τοῦ «Κάστρου» τῆς Ὁρηᾶς! Ἀλλὰ εἴτε ἔθεωρε, εἴτε χριστιανὴ ἢ πυργόδεσποινα ἔμενε πάντοτε ὠραία...

«...Δώδεκα ὀλάκαιρα χρόνια οἱ Τούρκοι πολεμοῦσαν νὰ κυριεύσουν τὸ ἀπόρητον «Κάστρο» τῆς Ὁρηᾶς — τὸν πύργον τῆς ὠραίας φραγκοπούλας — καὶ δὲν τὸ εἶχαν κατορθώσει! Εἶχαν ἀρχίσει ν' ἀπελπιζόνταν, ὅταν, μιά μέρα στὴν Πόλη, ἕνας νεαρὸς μωαμεθανὸς, πού ἦταν ἄλλοτε χριστιανὸς κ' εἶχε τουρκέψῃ, παρουσιάστηκε σὸν σουλτάνον καὶ τοῦ λέει:

— Ἐγὼ, σουλτάνε μου, μπορῶ νὰ σοῦ πάρω τὸ κάστρο,

καὶ νὰ σὸ πάρω μάλιστα μέσα σὲ μιά νύχτα...

Ὁ σουλτάνος χάρηκε καὶ τοῦ εἶπε πὼς ἂν ἔπαιρνε, καθὼς ἔλεγε, τὸ κάστρο, θὰ τὸν ἔκανε πασὰ καὶ θὰ τοῦδινε πλοῦτὴ ἀμύθητα γι' ἀνταμοιβή του...

Ὁ νεαρὸς ὅμως πολεμιστὴς τοῦ εἶπε πὼς δὲν ἤθελε μήτε τὸ πασαλίκι, μήτε τὰ πλοῦτῃ γι' ἀμοιβή, ἀλλὰ μονάχα τὴν ὠραία πυργόδεσποινα, τὴ θρυλικὴ «πεντάμορφη» τοῦ κάστρου...

Ὁ σουλτάνος τοῦ τὴν ἔταξε κι' ὁ νεαρὸς πολεμιστὴς ἐκίνησε γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ σχέδιόν του.

Πῆγε τότε σ' ἕναν καλὸγερον, στὴν κορφή τοῦ βουνοῦ, καὶ τοῦ λέει:

— Καλὸγερε, δόσε μου τὸ ράσο σου, εἰδὲ ἄλλοιῶς σὲ σφάζω...

Κι' ὁ καλὸγερος φοβήθηκε κι' ἔβγαλε καὶ τοῦδωσε τὸ ράσο...

Χωρική τῆς Θεσσαλίας
(Σκίτσο τοῦ κ. Γ. Γρηγορίου)

ράθυρον καὶ γκρεμίστηκε στὰ βᾶθρ τῆς ἀδύνατου, γιὰ νὰ μὴ πέσῃ ζωντανὴ στὰ χέρια τῶν ἀπίστων...

Τὸ «Κάστρο» τῆς Ὁρηᾶς, γιὰ τὸ ὅποιον κάνει λόγον ὁ Γάλλος περιηγητὴς, εἰσκόταν στὰ μισὰ τῆς κοιλάδος τῶν Γερμῶν, πρὸς τὴ μεριὰ τῆς Ὀσσης. Τὸ χάλασμά του φαίνεται καὶ σήμερὰ ἀκόμα, γνωστὸ σ' ὅλους τοὺς περιούκους: Εἶν' ἕνας τοῖχος κατερειπωμένος, στὴν κορυφὴ τῶν θράχων, πού δεσπόζει τῆς μαγευτικῆς χαράδρας, τῆς θρυλικῆς ἀπ' τὸν καιρὸ τῆς ἀρχαιότητος, γιὰτὶ χραιοῖμευε ὁ τόπος περιπάτου κι' ἀναψυχῆς τῶν θεῶν καὶ θειῶν πού κατοικοῦσαν, κατὰ τὴ μυθολογία, στὴν πιὸ ψηλὴ κορυφὴ τοῦ Ὀλύμπου. Στὴ θαυμαστὴ αὐτὴ χαράδρα, πού τὴ διασχίζει μ' ἐλιγμούς ὁ Πηνειὸς ὑπάρχει μιά ἐξαιρετικὴ θάλασση ἀγρίων ὀπωροφόρων δέντρων κι' ἄλλων καταπράσινων φυτῶν, πού (Συνέχεια στὴ σελίδα 54)

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ ΚΙ' ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΑ

ΙΣΤ'

"Ενας άπλος έργολάθος μεταφοράς ζώων, που κέρδιζε άρκετά με τις μαούνες του, ήταν τύπος ήσυχου και έργα-
τικού ανθρώπου. Περνούσε ολόκληρες εβδομάδες ήσυχος
στού Τζελέτη, γλυκομίλητος με μικρούς και μεγάλους και
άγαπητός σε όλους.

Τόν κατελάμβανε όμως ή όρμη του γλεντιού. Διάλεγε
το καλύτερο σφαχτό από όσα περνούσαν από τὰ χέρια του,
έκανε μεζέ, καθήρτιζε την παρέα του και κατέληγε ως την
άμαξοδρομία με τὰ βιολιά, που διήρκει ήμερονύκτια ολό-
κληρα.

Σειρά από άμάξια, άμα γινόταν το κέφι, με επί κεφα-
λής το άμάξι που είχε τούς βιολιτζήδες και συνοδείαν τόν
άμφιτρώνα και τήν παρέα του, παρήλαυνον επί ήμέρας
και νύκτας εις τὰ διάφορα κέντρα του Πειραιώς, έπιναν
χωρίς να κατεβούν από τ' άμάξια το κρασί των, τήν μύρα
των κι' έτραβούσαν τόν δρόμο τους.

Τό ιδιαίτερο χαρακτηριστικό του ήταν ότι όλα αυτά τὰ
γλέντια του τὰ έκανε κουρδισμένους στ' άμάξι του σαν Ρω-
μαίος συγκλητικός, σοβαρώτατος, άμυλητος και φαινομενι-
κώς τουλάχιστον ζεμέθυτος.

Η παρελάσεις του άφηναν εποχή.

"Όταν έπηγα κατά σύμπτωση στο Νεκροταφείο, για να
συνοδεύσω κάποιον φίλο μου που έφευγε για πάντα, βρέθη-
κα μπροστά στον τάφο αυτού του ανθρώπου, που δεν έτρα-
γουδise ποτέ του, που μεθούσε και ξεμεθούσε, χωρίς ν'
άνταλλάξη λέξι με κανένα και που έδινε τήν άφορμή ενός
γλεντιού σ' ολόκληρο τόν Πειραιά, άφοι ή άμαξοδρομίες
του με τὰ βιολιά, δεν άφηναν δρόμο, χωρίς
να τόν τιμήσουν.

Και τόν θυμήθηκα, και τόν έκλαψα.

"Άλλος, που ήταν και στὰ νειάτα του κα-
λός, και τώρα είνε τύπος και ύπογραμμός
νοικοκύρη τιμούσε τὰ Σαββατοκύριακά του
με γλέντια έξωφρενικά.

Μιά νύχτα, τήν εποχή που ή βλογιά έκανε
θραύσι στον Πειραιά, πήρε ένα τρελλό, τόν
Μανώλη, που ήταν παραγυιός στο φερετρο-
ποιείο του Σάντου, τόν έφωδιάσε με ένα θυ-
μιατιστήρι, τόν έμέθυσε και μαζί με όλη
τήν παρέα του πήγε στα 'Υδρέικα, όπου ή
βλογιά σπείριε θραύσι.

Σε μια ύδρείκη ταβέρνα που είχε έπι-
γραφή τὸ «Μπουκουριέμ» άφοι καθηνάωσε
άρκετο κρασί έδωκε το σύνθημα του γενι-
κού έξορκισμού τής άρρώστειας με τὰ θυμιάματα του Μα-
νώλη και με τις άγριες φωνές που άφηναν αυτός και ή πα-
ρέα του.

Δεν ήμπορώ να βεβαιώσω τί έκαμε ή έπιδημία. Είνε γε-
γονός όμως ότι τὰ 'Υδρέικα διήλθον εκείνη τή νύχτα εν
συναγερμό.

Ο ίδιος ο Πειραιώτης με τήν παρέα του, μια Κυριακή
νύχτα, δεν ήταν σε θέσι να φτάσουν στα σπίτια του απ' το
μεθύσι.

Συνήντησαν τότε έξω από κάποιο φούρνο ένα άμάξι ά-
πό κείνα που είχαν μια μεγάλη κάσα με δυο πόρτες κι' έ-
θαζαν τὰ ψωμιά κάθε πρωί και τὰ μοίραζαν. Έκει μέσα
μπήκαν και κοιμήθηκαν. Τό πρωί ο παραγυιός του φούρ-
ναρη έξεψε το άλογο κι' άνοιξε τή μια πόρτα τής κάσσας
κι' άρχισε να ρίχνει ψωμιά. Οί μεθυμένοι, όταν άρχισαν
να πέφτουν τὰ ψωμιά επάνω τους, εδύνησαν τρομαγμένοι
και τινάχτηκαν. "Ο φούρναρης, όταν τούς εινε να εμφανί-
ζονται σαν βρυκόλακες μπροστά του, κατελήθη από τρό-
μον, έγκατέλειψε τὰ πάντα και έτράπη εις φυγήν.

Αυτά τὰ μεμονωμένα κρούσματα του κεφιού, που στον
μικρόν τότε Πειραιά δεν άργούσαν να γίνουν γνωστά στα
τέσσερα πέρατά του, έδιναν άφορμή στο κέφι που δημιουρ-
γούσε ή άφήγησίς των και ή απαραίτητη μεγαλοποίησης.

«Πέρασαν ή 'Αποκρής με γέλια, με τραγούδια
και ήλθε ή Σαρακοστή με σκόρδα και κρομμύδια».
Καθαροδεύτερα. Τὰ Κούλουμα. Η ανάποδη τής μάσκας.
Αυτή ή μέρα προκαλούσε τήν μεγαλύτερη και τήν πιο ά-
κράτη έκδήλωση του γλεντιού.

Από τὰ χαράματα τής ήμέρας αυτής και ένω ακόμη άν-

τηχοόσαν στα πειραιώτικα σπίτια τὰ τελευταία τραγούδια
τής 'Αποκρής και κατεβροχθίζοντο τὰ τελευταία μεζε-
λίκια και τὰ τελευταία γλυκά τής Τυρινής Κυριακής, ή
έκστρατεία προς τήν ύπαιθρον είχε προετοιμασθή.

Άμάξια τετράτροχα, σουστες, κάρρα στις γειτονιές, βάρ-
κες στην παραλία. Λόφοι από σκόρδα και κρομμύδια και
τουρσιά και ταρμαάδες. Δαμιζάνες και διπλογάλογα με
κρασί. Και τὰ άλογα που έξευαν για τις έκδρομές ήσαν
κι' αυτά στολισμένα με τὰ σύμβολα τής Καθαροδεύτερας.
Οί ντορήδες, οί ψαρηήδες, οί καρράδες είχαν στ' αυτά
τους δεμένα κρομμύδια και σέλινα.

Η Πειραική Χερσόνησος είχε τήν προτίμησι· δεν έμενε
βράχος που να μη τόν έχη καταλάβει παρέα με τὰ καλά-
θια της.

Τό Κερατσίνι, τὸ Πέραμα, ή Καστέλλα, τὰ Περιβόλια,
ή Κρεμμυδαροῦ, όλα τὰ σημεία που χάριζαν στους έορτα-
στάς τήν απόλαυσι του βουνοῦ και τής θάλασσας, ήσαν
πλημμυρισμένα από κόσμο κάθε γένους και κάθε ηλικίας,
που έτρωγε, έπινε και στο τέλος έχόρευε και γλεντούσε
έξωφρενικά πανηγέρια. Η συντροφιάς που άρχιζαν το
γλέντι των χωριστά στην άρχήν, σαν από ένα σύνθημα που
τό έδινε το κρασί και ή άνοιξιάνικη φύσις, καταργούσαν
κάθε έθιμοτυπία, κατέθεταν σε κοινό σουσίσι τις προμή-
θειές των και τὰ κρασιά των και κατέληγαν στο τέλος, ό-
ταν έπέστρεφαν στον Πειραιά το βράδυ, να φαίνονται πυ-
κνά όμάδες ένωμένες με άγκαλιάσματα, με έκδηλσεις
άδελφωσύνης, να γυρνούν απ' όλα τὰ σημεία στο κέντρον
κι' απ' εκεί να σκορπίζονται στα σπίτια των.

Δεν έλειπαν απ' αυτά τὰ πανηγύρια και ή παρεήγησις
και τὸ φιλότιμο και ή φοβέρα:

— Άδερφάκι, μα τή φιλία μας σε καρ-
φώνω!

— Αυτά όμως ήσαν σαν περιθώριο μέσα
στην έκδήλωσι τής γενικής χαράς, που ή-
ταν σαν μια διαδήλωση όχι άρρωστικων
πολιτικῶν φρονημάτων, αλλά περισσεύματος
ζωής που κυκλοφορούσε τότε σ' όλους και
φώναζαν, και χόρευαν, και τραγουδούσαν,
και δούλευαν.

Ο Πειραιάς τότε μικρός, με γνώριμους
όλους, και τούς μικρούς και τούς μεγάλους,
είχε για τή ζωή του έναν ρυθμό:

Να δουλεύει και να γλεντά.

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Και τώρα βέβαια ο Πειραιεύς είνε ο τό-
πος τής δουλειάς, χωρίς γι' αυτό να περιφρονήται και ή
πνευματική παραγωγή.

Τό λιμάνι του, τὰ εργοστάσιά του, που φιλότιμα προά-
γονται και παρακολουθούν τήν σχετική παραγωγή όλου
του κόμου, δίνουν σ' αυτό τόν τόπο τόν τον και τὸ χρώ-
μα, που δεν τὸ έχει ούτε θα μπορέσει να τὸ άποχτήση καμ-
μιά άλλη πόλι τής 'Ελλάδος.

Για όσους όμως έγνωρίσαν τόν Πειραιά τής παλαιάς έ-
παχίς, πρό σαράντα χρόνων, ως τὰ πρώτα χρόνια του αιώ-
νος μας, είνε πολύ δυνατή ή διαφορά. Ωραιότερος βέ-
βαια είνε τώρα, συγχρονισμένος άρκετά, μα δεν κρατεί ό,τι
κρατούσε τότε, που όλοι, μικροί και μεγάλοι, παωχοί και
πλούσιοι καταλάβαιναν βαθειά ότι έφτασαν από τόν τόπο
των στον Πειραιά, για να δουλέψουν, για να δημιουργή-
σουν. Και τὸ πέτυχαν οί θαυμαστοί βιοπαλισταί του πα-
λαιοῦ καιρού και θεμελιώσαν ό,τι είνε σήμερα έτοιμο ό,τι
μόνον ός υλικόν αλλά και ως θεμέλιο πολύ στερεωμένο.

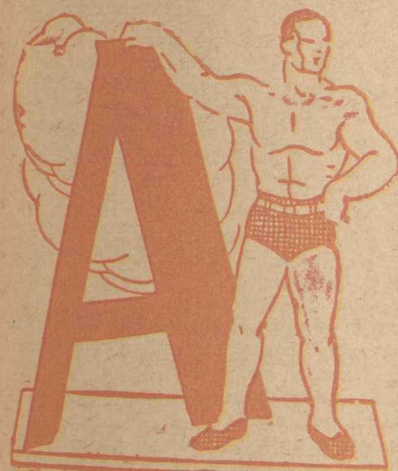
Τὰ ύφαντήρια και κλωστήρια τών αδελφών Ρετινά, του
Λυγινού, του Μανούσου, του Βαρουεάκη και άλλων, τὰ μη-
χανουργεία και τὸ ναυπηγεία του Τζών Μάκ Δονέλλι και
Δέρβουρ, του Βασιλειάδη, του Κούπα, του 'Αργυρίου, του
Περράκη, ή ύφαντουργική του Φαλήρου, τὰ πνευματο-
ποιεία τών Μπαμπινιέρων, τών Φινοπούλων, του Πουρή,
τών Μεταξάδων και άλλων, προσελκύσαν και από άλλους
τόπους τούς δημιουργούς και έγιναν έτσι τὸ ύαλοργείο
του 'Αργυροπούλου και άλλα εργοστάσια, που ξεφύτρω-
σαν με όρμη, όπως φυτρώνουν οί έκλεκτοί καρποί από τή
δυνατή Γη, τήν καλά προετοιμασμένη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνεχής.

Η ΜΕΓΑΛΕΣ ΕΠΙΤΥΧΙΕΣ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ο ΤΖΙΜ ΛΟΝΤΟΣ ΔΙΗΓΕΙΤΑΙ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ

Η'

μ' έφερε κάτω δεν τὸ κατάλαβα. "Ας ξαναπαλαίσουμε άλ-
λη μια φορά και τότε τὸ δείχνω έγώ.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΩΝ ΘΡΙΑΜΒΩΝ

"Υστερα από τήν έπιτυχία μου αυτή, έμεινα στην Νέα 'Υ-
όρκη και επάλαψα με μερικούς άλλους καλούς παλαιστές,
όχι για τόν τίτλο πειά, αλλά για να με δῇ ο πολὺς κόσμος
που δεν είχε μπορέσει να παρακολουθήσει τήν πάλη μου με
τον Χούλαμπαν ή με τόν Σίκακτ. Κατόπιν ο διευθυντής μου
με πήρε και έκάνανε τήν περιοδεία όλης τής 'Αμερικής. "Ε-
κανε δηλαδή τήν δήλωσι πως έγώ είμαι πρόθυμος να πα-
λαίω με όποιονδήποτε παλαιστή ύποδειξη τὸ κοινόν πως
θα ήμπορούσε ν' αναμετρηθῇ μαζί μου. "Ετσι έπηγα από
τὴ Νέα 'Υόρκη στο Σικάγο και από τὸ Μαϊάμι τής Φλω-
ρίδας στην Ουάσιγκτον. Πολλές φορές έτυχε να παλεύω
και πέντε και έξη φορές τήν έβδομάδα. Έννοείται πως ό-
λοι αυτοί οί παλαιστές με τούς όποιους επάλευα δεν ή-
σαν πρώτης τάξεως. Οί δυο ή τρεις από τούς ξε ήσαν καλοί
και οί άλλοι ήσαν μετριώτεροι. Μοῦ έπρότειναν επίσης ν'
ανεβώ και στο θέατρο και πραγματικά έδέχτηκα κι' εμφα-
νίστηκα σε μερικά θέατρα όπου έβγαίναν στή σκηνή επί λίγα
λεπτά, κάνοντας επιδείξεις πάλης και γυμναστικής.

Γρήγορα όμως άντελήφθη πως ή επιδείξεις αυτές στο
θέατρο μοῦ έκαναν κακό, γιατί άρχισα να αισθάνωμαι πως
μερικοί από τούς μυώνες μου έσκλήρηναν. Τό είπα λοιπόν
στον διευθυντή μου και τόν προειδοποίησα πως αν έξακο-
λουθήσω να εμφανίζωμαι στο θέατρο θα χαλάσουν αυτοί οί
μυώνες που μοῦ χρειάζονται για τήν πάλη και δεν θα μπο-
ρώ πειά να παλεύω. "Ετσι ή θεατρική μου σταδιοδρομία έ-
λαβε πολύ σύντομο και άδοξο τέλος.

ΠΑΡ' ΟΛΙΓΟΝ... ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΑΣΤΗΡ

Τόν ίδιο χρόνο που πήρα τὸ πρωτάθλημα, έκτός από όλες
τις άλλες προτάσεις που μοῦ έκαναν για ν' ανεβώ και να
επιδειχθώ σε θέατρα, σε ήπποδρόμια κτλ. έλαβα και πολλές
προτάσεις από κινηματογραφικές εταιρείες για να λάβω
μέρος σε φίλμ. Δεν τις έδέχτηκα όμως. "Οχι μόνον γιατί ή
προσαςις αυτές δεν ήσαν και τόσο συμφέρουσες, αλλά κυ-
ρίως γιατί έγώ τήν γνώμη πως ένας παλαιστής πρέπει να
επιδίδεται μόνον στην πάλη. "Εάν επιβιδεται και σε άλλα,
παύει πειά να είνε παλαιστής, χάνει τή φόρμα του, ή ζωή
του κ' ή συνήθειές του αλλάζουν. Πως θα ήταν δυνατόν έγώ
π. χ. που είμαι συνηθισμένος να κάνω μια τόσο κανονική
ζωή, να ζώ στον καθαρό αέρα, να τρώω και να γυμνάζω-
μαι σε ώρισμένους άδρες, να υποβληθώ στην εξαντλητική ζωή
των στούντιο, όπου είνε κανείς ύποχρεωμένος ώρες ατέλειω-
τες να στέκη σ' ένα κλειστό χώρο, κάτω από τὸ φῶς τών
προβολέων και να έκτελή τις κινήσεις που θα τὸ ύποδειξη
ο σκηνοθέτης, μια, δυο, δέκα φορές; Δεν έξέρω τι θα γίνω άρ-
γότερα. "Όταν δεν θα μπορώ πειά να παλεύω, θα κυττάζω

για τίποτε άλλο. Για τήν ώρα όμως είμαι άποκλειστικῶς
και μόνον παλαιστής.

ΕΝΑ ΣΟΒΑΡΟ ΑΤΥΧΗΜΑ

Τό καλοκαίρι του 1931 εργάσθηκα όσο ποτέ άλλοτε στη
ζωή μου. "Επάλαψα με τούς καλύτερους παλαιστές, επά-
λαψα στη Νέα 'Υόρκη με τόν Ραίν Στίλλ και τόν έρριζα
κάτω σε σαράντα λεπτά τής ώρας. Στο τέλος όμως από τὰ
πολλά χτυπήματα, έπαθα μια περίεργη ασθένεια: έχασα τὸ
αίσθημα τής Ισορροπίας. "Όταν δηλαδή θρискόμουν σε μια
ώρισμένη στάσι, μοῦ έρχόταν ζάλη φοβερή, όλα μπροστά
στά μάτια μου έγυρίζαν και με έκοβε κρύος ιδρώς. "Επῆ-
γα άμέσως στους ειδικούς γιατρούς και αυτοί μοῦ είπαν
πως είχε πάθει κάποια αλλοίωσι τὸ ὕγρὸ που θρискεται
μέσα στο λαβυρινθο του αὐτιού και τὸ όποιον χρησιμεύει
για να μάς δίνη τὸ αίσθημα τής Ισορροπίας. Είχα πάθει δη-
λαδή μια άρρώστεια πολύ σπάνια και άρκετά σοβαρή.

"Υστερα απ' αυτό δεν μπορούσα βέβαια να αντιμετώπισω
τούς δυνατούς παλαιστές και γι' αυτό επί τρεις μήνες δεν
επάλευα παρά μόνον με παλαιστές δευτέρας τάξεως. Τόν
Οκτώβριο όμως ήμουν σε τέτοια χάλια, ώστε άναγκάστηκα
να διακόψω έντελῶς για μερικούς μήνες.

"Εφυγα λοιπόν άμέσως για τὸ θουνό, έζησα εκεί μια ζωή
έντελῶς άπλη και ξένοιαστη και έχασα τὸ φριχτό καλοκαί-
ρι που είχα περάσει και που έχει μείνει στην μνήμη μου ως
τὸ χειρότερο καλοκαίρι τής ζωής μου.

ΝΕΟΙ ΣΚΛΗΡΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

"Ετσι φθάσαμε στο 1932. "Ημουν πάντοτε δυνατότερος
απ' όλους τούς άλλους παλαιστές, αλλά τήν εποχή εκείνη
είχαν άρχισι να αναδεικνύονται και άρκετοί άλλοι παλαι-
στές που είχαν πειά φτάσει στα είκοσιπέντε - τριάντα τους
χρόνια και είχαν πειά ώριμάσει. Γιατί θλέπετε ο παλαιστής
και ο άθλητής γενικά, έχει τήν περίοδο τής προπαρασκευής,
τήν περίοδο τής αναδείξεως και τήν περίοδο τής ώριμότητος.
"Η πρώτη άρχίζει από δεκαοχτώ χρόνων, ίσως και πριν, ή
δευτέρα είνε ως τὰ τριάντα — άμα έχεις φτάσει τὰ τριάντα
και δεν έχεις αναδειχθῇ, δεν θα μπορέσης ποτέ σου να γί-
νης τίποτε σπουδαίο — ή τρίτη, τέλος, άρχίζει από τὰ τριάν-
τα και μπορεί να διαστήσει πολλά χρόνια, αναλόγως με τήν
κράσι και με τήν άνοχη του παλαιστού. Φυσικά αν κανείς
δεν κρατήσει αὐστηρά τήν δίαιτά του και δεν προπονήται ά-
κούραστα, θα χάση γρήγορα τήν φόρμα του και όταν θα
έχη φτάσει σε μια ώρισμένη ηλικία θα τὸ είνε σχεδόν άδύ-
νατο να τήν ξαναβρῇ.

Στις άρχές λοιπόν του 1932 άρχισαν ν' αναφαίνονται διά-
φοροι παλαιστές, που άργότερα διεκδίκησαν και τόν τίτλο
του πρωταθλήτου. "Απ' αυτούς άρκετοί ήσαν Εύρωπαίοι, που
ήρθαν στην 'Αμερική, όπου έγνωρίζαν ότι ή έλευθερά πάλη
θρискόταν σε μεγάλη άκμή και προκαλούσε τὸ ενδιαφέρον
όλων τών φιλάθλων, κι' έτσι θα τούς ήταν δυνατό ν' αναδει-
χθούν εύκολότερα, όπως π. χ. ο Οδύγρος Ζάβο, ο συμπα-
τριώτης του Μπούλθαν, αλλά και πολλοί 'Αμερικανοί, ό-
πως ο Μπράντιγκ, ο Μάκ - Μίλλαν, ο Ραίν Στίλλ και άλλοι.

Για να τούς αντιμετώπισω λοιπόν αυτούς, άρχισα νέους
αγῶνες, σκληρότερους από κάθε άλλη φορά. "Αναγκάστη-
κα να υποβληθώ σε αὐστηροτάτη δίαιτα, να προπονημαι έν-
τατικά και να παρακολουθώ και τί έκαναν όλοι οί άλλοι.

"Εν τῷ μεταξύ ο Μπράντιγκ άνεγνωρίσθη πρωτοπαλαιστής
τής Νέας 'Υόρκης και ιδού κατά ποῦό τρόπο:

Ο Λουίς, ο στραγγαλιστής, ο άλλος πρωτοπαλαιστής
που είχε τόσες φορές άλλοτε άποφύγει να με παλαίω, τώ-
ρα μοῦ πρότεινε να συναντηθώμε για τόν τίτλο του πρω-
ταθλήτου τής Νέας 'Υόρκης. "Εγώ όμως για τήν πάλη αὐ-
τήν είχα όρίσει ένα ποσόν που ο Λουίς δεν τὸ δέχτηκε. "Ε-
τοί άρνήθηκα κι' έγώ να συναντηθώ μαζί του και τότε ο
Λουίς αὐτομάτως άνεκνήρυχθη πρωτοπαλαιστής τής Νέας
'Υόρκης. Σε λίγο καιρό όμως ο Μπράντιγκ επάλαψε με τόν
Λουίς και μολοντί πολύ νεότερός του τόν άνίκησε και τὸν
πήρε τὸ πρωτάθλημα. Τώρα λοιπόν θα έπρεπε πειά έγώ ν'
αντιμετωπίσω τόν Μπράντιγκ και όχι τόν Λουίς για να τὸν
πάρω τὸ πρωτάθλημα. Πριν γίνῃ όμως αυτό, επάλαψα με

μερικούς άλλους μικρότερους παλαιστάς και ξεκαθάρισα αρκετά το έδαφος.
ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Έν τώ μεταξύ είχα επιθυμήσει πολύ τον πατέρα μου, ο οποίος μου έγραφε και μου ξανάγραφε πώς ήθελε να με ιδεί άλλη μια φορά κοντά του πριν πεθάνει και να με σφίξει στην αγκαλιά του. Επίσης και από άλλα γράμματα που έλαμθαν από την Ελλάδα, έδλεπα πώς οι συμπατριώτες μου είχαν μεγάλη επιθυμία να έχουν κοντά τους για ένα διάστημα τον Έλληνα που είχε πάρει από τους Αμερικανούς τον τίτλο του πρωτοπαλαιστή.

Έτσι το καλοκαίρι του 1933 κατέβηκα για δεύτερη φορά στην Ελλάδα, τούτη τη φορά όμως έχοντας εκπληρώσει την ευχή με την οποία με είχαν ξεπροβοδίσει οι συμπατριώτες μου πριν από τρία χρόνια και με μια αλλοιώτικη συγκίνηση από εκείνη που αισθανόμουν τότε, γιατί την πρώτη φορά έρχομαι γεμάτος περιέργεια και ανυπομονησία να γνωρίσω την πατρίδα μου, που μου ήταν έντελως άγνωστη και τώρα ξαναγύριζα στον τόπο μου που τον είχα αγαπήσει και πο- νέσει και λαχταρούσα να τον ξαναϊδω.

Η υποδοχή που μου έγινε εδώ το καλοκαίρι του 1933 θα μου μείνει αλησμόνητη. Ήταν μια πραγματική αποθέωση για μένα και τόσο συγκινητική και αυθόρμητη, που σ' α- λήθεια ποτε μου δεν την φανταζόμουν τέτοια. Έμεινα στην Ελλάδα ως τον Νοέμβριο, ξεκουράστηκα και προπονήθηκα δυνατά. Έν τώ μεταξύ στις 22 Οκτωβρίου για να με ιδούν οι συμπατριώτες μου να παλεύω έδωσα και την πάλη με

τον Κθαριάνι τον Ρώσο πα- λαιστή, ο οποίος ήταν ο κα- λύτερος απ' όλους τους πα- λαιστάς που μπορούσα να θρώ την εποχή εκείνη στην Ευρώπη. Η ημέρα εκείνη ή- ταν για μένα μια από τις κα- λύτερες στιγμές της ζωής μου. "Αν έχω ένθουσιασθεί και συγ- κινήθη στη ζωή μου μερικές φορές, μια από τις φορές που ο ένθουσιασμός μου και η συγκίνησή μου έφθασαν στο μεγαλύτερο σημείο, ήταν αυ- τή και γιατί πάλαιψα για πρώτη φορά μπροστά σε όμο- εθνείς μου ως πρωτοπαλαι- στής του κόσμου, και γιατί ο πατέρας μου, ακολουθώντας το παλαιό έθιμο, με ώδηγησε μόνος του ως την παλαιστρα που θα έδινε την πάλη.

Τη στιγμή λοιπόν που ανέ- βηκε ένανω στην παλαιστρα ο πατέρας, έγω έσκυφα και του φίλησα το χέρι, ενώ όλο το Στάδιο γύρω μας αλά- λαζε από τον ένθουσιασμό, έγω γύρισα πίσω δυο χιλιάδες χρόνια. Μου φάνηκε πώς θρισκόμουν στην εποχή των αρχαί- ων ολυμπιακών αγώνων και αισθανόμουν τόσο συγκίνησι και τόσο υπερφάνεια όσο δεν είχα αισθανθεί ούτε την ημέρα που ένίκησα τον Σίκακ και άνεκηρύχθη πρωτοπαλαιστής.

Η πάλη με τον Κθαριάνι ήταν αρκετά σκληρή. Δεν ήταν πολύ ευλύγιτος και εύστροφος, αλλά ήταν ογκώδης και θάρης πολύ και δύσκολα θα μπορούσε κανείς να τον θάλει κάτω. Ωρισμένες στιγμές μάλιστα γινόταν και επικίνδυνος και έδλεπα τον κόσμο και αγωνιούσε μήπως την πάλη. Καταλάβαινα πώς πολλοί σκέπτονταν: «Αυτό μας λείπει τώρα. Στην Αμερική να τους θάξω ο Λόντος όλους κάτω, να έχω ανακηρυχθεί πρωτοπαλαιστής και τώρα εδώ, στον τόπο του, να άφησα να τον νικήσω ένας Ρώσος!»

Αυτό όμως δεν υπήρχε φόβος να γίνει. Γιατί και δυνατό- τερός μου να ήταν ο Κθαριάνι, η ιδέα ότι επάλευα στην πατρίδα μου, μπροστά στα μάτια τώσων χιλιάδων συμπα- τριωτών μου, θα μου έδινε τόσο θάρρος και συγχρόνως θα μου έρέθιζε σε τέτοιο σημείο το φιλότιμό μου, ώστε θα έ- θαα όλα μου τα δυνατό για ν' αναδειχθώ νικητής με κάθε θυσία.

Έτσι και τότε ένίκησα, έγινώρισα πάλι τον θρίαμβο και τον πανηγυρισμό και έδωσα στον έαυτό μου την υπόσχεση να φανώ αντάξιος της αγάπης και της εκτίμησής που μου έδειχναν οι όμοεθνείς μου.

ΠΑΛΙΝ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Όταν γύρισα πάλιν στην Αμερ... και συναντήθηκα με τον διευθυντή μου, έβγάλαμε οι δυο μας κάτω τα πράγματα και είδαμε ότι έπρεπε να καθαρίσουμε έντελως το έδαφος από τους διαφόρους επικινδύνους αντίπαλους. Εκτός από εκείνους που ανέφερα παραπάνω, στο διάστημα του 1933 είχαν αναδειχθεί και πολλοί άλλοι νέοι παλαιστές, όπως ο Ντάν Τζώρτζ, ο Μάουνταιν ο θουνάνθρωπος, ο δικός μας ο Έλλην Ζαχαρίας και πολλοί άλλοι.

Βλέπαμε επίσης πώς όσο περνούσε ο καιρός, τόσο εκεί- νοι δυνάμειναν και αργότερα θα ήταν δυσκολότερο να τους αντιμετωπίσουμε. Όπως δηλαδή μερικά άγρια δένδρα πρέ- πει να τα κόψω κανείς όσο είναι μικρά, γιατί αργότερα απλώ- νουν παντού τις ρίζες τους και δυναμώνουν και δεν μπορείς ποτέ σου να τα ξεπαστρέψεις όριστικά, έτσι και μ' αυτούς. "Αν θέλαμε να τους ξεκαθαρίσουμε όριστικά, έπρεπε να μην τους αφήσουμε να πάσουν γερά ρίζες.

Αρχισε λοιπόν ο αγών σκληρότερος από κάθε άλλη φορά. Με προπονήσεις, με αυστηροτάτη διαίτα, με συνεννοήσεις με τους διευθυντές των διαφόρων παλαιστών κλπ.

Ίσως οι αναγνώστες του «Μπουκέτου» να θα θρίσκουν όλα αυτά κάπως μονότονα και ν' αμφιβάλλουν κατά πόσον η ζωή που περιγράφω εδώ είναι ή πραγματική μου ζωή και νά φαντάζονται πώς κρύβω πολλά, που θα παρουσίαζαν ί- σως πολύ πιο σπαρταριστό ενδιαφέρον.

Και όμως, η ζωή ενός παλαιστού του είδους μου τέτοια είναι. Νά πέφτης να κοιμηθείς αφού έχεις παλαίψει ή έχεις

συζητήσει για πάλες. Νά βλέ- πης στον ύπνο σου διαρκώς πάλες και να ξυπνάς και ν' ακούς πάλι για νέες πάλες.

Δυστυχώς, την όδω, όσο σκληρά εργάζεται κανείς για να την αποκτήσει, άλλο τόσο σκληρά πρέπει να εργάζεται για να την διατηρήσει. Η ό- ξα που έρχεται μόνη της από τη μια στιγμή στην άλλη, είναι πάντα πρόσκαιρη.

Ίσως μια τέτοια ζωή να φαίνεται στερημένη και μαρ- τυρική σ' εκείνους που έχουν συνηθίσει να ζουν πάντα ελεύ- θεροι και να δρίζουν τον έαυ-τό τους, όπως το θέλουν αυ- τοί. Βέβαια, όλοι μας είμαστε άνθρωποι και έχουμε τις αδω- ναιμίες μας. Πολλές φορές την ώρα που σου επιβάλλεται να κοιμηθείς, σου έχεις όρεξη να

βγής έξω, να διασκεδάσης, και άλλες πάλι φορές ενώ είσαι πεθαμένος από την κόπωση, ξέρεις ότι πρέπει να γυμνασθείς ακόμη επί πολλήν ώρα. Αλλά πρέπει να επιβάλλεται κανείς στον έαυτό του και με τον καιρό ή επιβολή αυτή δεν είναι πειά τόσο δύσκολη όσο φαίνεται την πρώτη στιγμή. "Επειτα κάνει βέβαια κανείς ατομικές θυσίες, θυσιάζει την ελευθε- ρία του, το κέφι του, αλλά σε αντάλλαγμα έχει την ικανο- ποίησι να αισθάνεται τον έαυτό του γερό, δυνατό και να ξέρη ότι μπορεί να αντιμετωπίσει νικηφόρα οποιονδήποτε αντίπαλο που θα τον λημψή να παρουσιασθεί μπροστά του.

Έτσι, μολονότι η ζωή που έκανα την εποχή εκείνη μόλις γύρισα στην Αμερική, ύστερα από το ταξίδι μου στην Ελ- λάδα, όπου είχα περάσει μερικούς μήνες ελευθερίας και ξε- γνωσιασής, μολονότι, λέγω, η ζωή που άρχισα πάλι να κάνω ήταν πραγματικά επίπονη και σκληρή, έγω την δέχτηκα μ' ευχαρίστησι, γιατί ήξερα πώς με την έντατική προπόνησι και την αυστηρή διαίτα θ' αποκτούσα νέες δυνάμεις για να καταβάλω όλους τους αντιπάλους μου.

Υστερα λοιπόν από λίγους καιρό, έπειδη ήθελα να δείξω ότι ήμουν πρόθυμος ν' αντιμετωπίσω οποιονδήποτε και δεν φοβόμουν κανέναν, συνεννοήθηκα με τον διευθυντή μου και εκείνος κατέθεσε στις διάφορες Όμοσπονδίες ένα άριστο χρηματικό ποσό και έδήλωσε πώς για το ποσό αυτό έγω ήμουν έτοιμος να παλαίψω με κανένα που θα νόμιζε πως μπορούσε ν' αναμετρηθώ μαζί του.

Ο πρώτος που παρουσιάστηκε ύστερα από την δήλωσή τη ήταν ο Ζαχαρίας και θα ήταν η πρώτη φορά που ένας Έλλην πρωτοπαλαιστής θα πάλευε με έναν επίσης Έλληνα παλαιστή που του διεκδικούσε τον τίτλο του. ("Ακολουθεί)

ΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΑΣ

Πληροφορούμεν τους αναγνώστας μας ότι εκ- τός των άλλων εκλεκτών εκδόσεών μας, ευρί- σκονται εις τα γραφεία μας εις την διάθεσιν των και τα κάτωθι άριστουργήματα:

Πάλ Φεβάλ: «ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑ- ΣΜΑ» Δρ. 20

Μπράμ Στόουκερ: «ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟ- ΛΑΚΑΣ» » 12

Όν. Μπαλζάκ: «ΠΑΝΩΜΕΝΗ ΚΑΡ- ΔΙΑ» » 8

Ίουλιου Βέρν:
«Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ»
Δρ. 8

θγής έξω, να διασκεδάσης, και άλλες πάλι φορές ενώ είσαι πεθαμένος από την κόπωση, ξέρεις ότι πρέπει να γυμνασθείς ακόμη επί πολλήν ώρα. Αλλά πρέπει να επιβάλλεται κανείς στον έαυτό του και με τον καιρό ή επιβολή αυτή δεν είναι πειά τόσο δύσκολη όσο φαίνεται την πρώτη στιγμή. "Επειτα κάνει βέβαια κανείς ατομικές θυσίες, θυσιάζει την ελευθε- ρία του, το κέφι του, αλλά σε αντάλλαγμα έχει την ικανο- ποίησι να αισθάνεται τον έαυτό του γερό, δυνατό και να ξέρη ότι μπορεί να αντιμετωπίσει νικηφόρα οποιονδήποτε αντίπαλο που θα τον λημψή να παρουσιασθεί μπροστά του.

Έτσι, μολονότι η ζωή που έκανα την εποχή εκείνη μόλις γύρισα στην Αμερική, ύστερα από το ταξίδι μου στην Ελ- λάδα, όπου είχα περάσει μερικούς μήνες ελευθερίας και ξε- γνωσιασής, μολονότι, λέγω, η ζωή που άρχισα πάλι να κάνω ήταν πραγματικά επίπονη και σκληρή, έγω την δέχτηκα μ' ευχαρίστησι, γιατί ήξερα πώς με την έντατική προπόνησι και την αυστηρή διαίτα θ' αποκτούσα νέες δυνάμεις για να καταβάλω όλους τους αντιπάλους μου.

Υστερα λοιπόν από λίγους καιρό, έπειδη ήθελα να δείξω ότι ήμουν πρόθυμος ν' αντιμετωπίσω οποιονδήποτε και δεν φοβόμουν κανέναν, συνεννοήθηκα με τον διευθυντή μου και εκείνος κατέθεσε στις διάφορες Όμοσπονδίες ένα άριστο χρηματικό ποσό και έδήλωσε πώς για το ποσό αυτό έγω ήμουν έτοιμος να παλαίψω με κανένα που θα νόμιζε πως μπορούσε ν' αναμετρηθώ μαζί του.

Ο πρώτος που παρουσιάστηκε ύστερα από την δήλωσή τη ήταν ο Ζαχαρίας και θα ήταν η πρώτη φορά που ένας Έλλην πρωτοπαλαιστής θα πάλευε με έναν επίσης Έλληνα παλαιστή που του διεκδικούσε τον τίτλο του. ("Ακολουθεί)

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗ ΚΙ' ΑΝΕΞΗΓΗΤΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

ΤΑ ΠΡΟΜΗΝΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Τα μυστηριώδη Κέινσε των Ίρλανδων.— Οί θρήνοι του φαντάσματος. Μιά προσευχή για νά μα- θαίνη κανείς πότε θα πεθάνη. Η σύζυγος του βιομηχάνου και το φάντασμα της μητέρας της. Υπό το φως της σελήνης κτλ.

ΕΙΝΕ τάχα ευχάριστο, είναι επιθυμητό στους ανθρώ- πους να μαθαίνουν από πριν την ημέρα και την ώ- ρα του θανάτου τους;

Αυτό είναι ένα πολύ σοβαρό ερώτημα, για το ο- ποίο καθένας μας έχει και διαφορετική απάντησι. "Άλλοι πηγαίνουν στους διαφόρους μάντεις και τους ακριβοπλη- ρώνουν για να τους πληροφορήσουν πότε θα πεθάνουν και άλλοι πάλι δεν θέλουν να γίνεται ή παραμικρή συζήτησις επ' αυτού του ζητήματος. Πάντως, αν ξέραμε την ώρα του θανάτου μας, θα υπήρχε μια σπουδαία και πολύ πρακτική όφελεια, γιατί θα φροντίζαμε να κανονίσουμε πρό αυτού διαφόρες εκκρεμείς υποθέσεις μας.

Οί κάτοικοι ενός τμήματος της Σκωτίας και όλόκληρης της Ίρλανδίας παραδέχονται ως αναμφισβήτητο ότι ύ- παρχει κάποιο πνεύμα του υπερπέραν που παρουσιάζεται σε διαφόρους ανθρώπους και τους προειδοποιεί είτε για διάφορες συμφορές που πρόκειται να τους χτυπήσουν, είτε για τον προσεχή θάνατό τους. Τα πνεύματα που έχουν την περιέργη αυτή αποστολή ονομάζονται Κέινσε.

Τά Κέινσε παρουσιάζονται ή εκδηλώνουν την παρουσία τους κατά πολλούς και άπροσδοκίτους τρόπους. Ίδου ή περιγραφή μιας τελευταίας εμφανίσεως Κέινσε, όπως δη- μοσιεύτηκε στην «Εφημερίδα του Δουβλίνου» με την ύπο- γραφή «Πρό Βεριτάτε»:

«Εδώ και μερικές εβδομάδες, έπαιρνα το τσάι μου μ' ένα συνταξιούχο δικαστή, την αδελφή του και την ανηψιά του, όταν σε λίγο προσετέθησαν στη συν- τροφία μας ένας διακεκριμένος Ίρλανδός γιατρός και ή γυναίκα του.

Κουθενιάζαμε φιλικά, όταν κοντά μας, μέσα στο ίδιο δωμάτιο ένας παρατεταμένος και πένθη- μος θρήνος αντήχησε, όμοιος με τους στεναγμούς του ανέμου...

Ο θρήνος αυτός βάστηξε πολλή ώρα και φαινό- ταν σαν να στριφογύριζε πάνω από τα κεφάλια μας.

Τά λόγια μου λείπουν για να περιγράψω την ά- γωνία μας. Προπάντων οί Ίρλανδοί επισκέπται- μας είχαν αναστατωθεί κυριολεκτικώς, γιατί έξη- γούσαν το μυστηριώδες αυτό φαινόμενο ως ένα δυσώανο προμήνυμα γι' αυτούς. Κι' έπειδη όλοι είχαμε χάσει πειά την γαλήνη μας, άποχαιρετήσα- με τους οικοδεσπότες και φύγαμε.

Την άλλη μέρα μάθαμε ότι ή κόρη του Ίρλαν- δού γιατρού είχε πεθάνει ακριβώς τη στιγμή που έ- μεις ακούγαμε τους μυστηριώδεις θρήνους.

Πρέπει να προσθέσω ότι οί θρήνοι ήσαν τόσο δυνατοί ώστε τους άκουσε από την κουζίνα κι' ο υπήρητος του σπιτιού κι' έτρεξε ανήσυχος στο σα- λόνι για να δει μήπως μάς είχε συμβη κανένα δυσ- τύχημα.

Τί ήταν όμως;... Άπλούστατα, ένα Κέινσε μάς φανέρωνε με τους θρήνους αυτούς την παρουσία του και μάς προειδοποιούσε για τη συμφορά που έπρόκειτο να χτυπήσ κανέον από μάς».

Μά γιατί —θα ρωτήσουν οί αναγνώστες μας— δεν υπάρχουν και στις άλλες χώρες πνεύματα αυτού- του είδους; Ίσως γιατί οί Ίρλανδοί και οί Σκω- τέζοι είναι μια ράτσα που θεωρείται πάντοτε ως πιο ευαίσθητη ψυχικώς στις εκδηλώσεις του "Άλλου κόσμου. Και πραγματικά, όλοι οί άνθρωποι δεν έ- χουν την ίδια ευαίσθησις σ' αυτά τά ζητήματα. Μά ή επιθυμία του να πληροφορηθεί κανείς για το θά- νατό του υπάρχει σ' όλες σχεδόν τις χώρες. Οί χω- ρικοί της Προβηγκίας μάλιστα έχουν μια ειδική προσευχή και πιστεύουν ότι αν τη λένε επί ένα ο- λόκληρο χρόνο, κάθε πρωί, θα πληροφορηθούν για την ημέρα του θανάτου τους.

Αυτή ή προειδοποίησις του θανάτου θεωρείται ως μια μεγάλη ευνοία για πολλές οικογένειες των γαλ-

λικών έπαρχιών. Εκδηλώνεται δε με τους πιο διαφορετι- κούς τρόπους. Μερικοί άκουνε μια παράξενη όρχήστρα ν' άντηχή στον άέρα και πού πλημμυρίζει με τους ήχους της το σπίτι στο οποίο πρόκειται να σημειωθή κάποιος θάνα- τος. Και το περίεργο είναι ότι ή όρχήστρα αυτή δεν ακού- γεται μόνο από αυτούς που πρόκειται να πεθάνουν ή από τους συγγενείς τους, μά κι' από ξένα πρόσωπα που βοί- σκονται μέσ' στο σπίτι ή που τυχαίνει να πάνε την ώρα έ- κείνη, πράγμα που αποδεικνύει ότι δεν πρόκειται περί κα- θαρώς όμαδικής ύποβολής.

Η πιο συνηθισμένη μορφή της προειδοποίησεως του θα- νάτου είναι μια όπτασις. Αυτός που πρόκειται να πεθάνη βλέπει να του παρουσιάζεται κάποιος από τους πεθαμέ- νους προγόνους του ή βλέπει τον ίδιο τον έαυτό του με πολύ λυπημένη έκφρασι στο πρόσωπό του, με τά μάτια του δακρυσμένα.

Άκούστε ένα σχετικό περιστατικό, όπως το περιγράφουν τά «Ψυχικά Χρονικά» της Λίλλης:

«Η σύζυγος του βιομηχάνου Χ... , μια νέα γυναίκα τρι- άντα έτών, καθόταν ένα βράδυ στο σαλονάκι της και περι- μένε τον συζύγό της, ο οποίος έπρόκειτο να φτάση από στιγμή σε στιγμή, γιατί της είχε υποσχεθί ότι θα την πή- γαινε εκείνο το βράδυ στο θέατρο.

»Έξαφνα άκούστηκαν βήματα στο διάδρομο άπ' έξω κ' ή νέα γυναίκα, νομίζοντας πώς είναι ο σύζυγός της, έ- τρεξε χαρούμενη ν' άνοίξη την πόρτα του σαλονιού.

»Μά μόλις άνοιξε την πόρτα, τραβήχτηκε πίσω κατάχλωμη και περίτρουμη.

»Είδε, αντί του συζύγου της, να μπαίνει μέσα στο σαλόνι ή μητέρα της, ή οποία είχε πεθάνει πρό τριών έτών!... Το φάντασμα της πεθαμένης είχε τά μάτια της δακρυσμένα, την έκφρασι του περιλυπη, έκανε μια χειρονομία σαν να θέλε να προστατεύση τη νέα γυναίκα κι' έπειτα έξαφνί- στηκε λές και διαλύθηκε στον άέρα.

»Η νέα γυναίκα είχε λιποθυμήσει σχεδόν από τον τρόμο της.

»Σε λίγο έφτασε ο σύζυγός της στον οποίο δη- γήθηκε τί της είχε συμβη. Εκείνος όμως έπρε- το πράγμα στο άσπείο, το απέδωσε σε παραίσθησι και είπε στη γυναίκα του να κοιμησθί για το θέατρο.

»Εκείνη δεν έφερε καμιά αντίρρησι, γιατί έ- νοιωσε την ανάγκη να διασκεδάση.

»Επήλυν πραγματι στο θέατρο και είδαν μια τό- σο χαριτωμένη κωμωδία, ώστε όταν τελείωσε ή πα- ράστασις και βγήκαν έξω, ή σύζυγος του βιομηχά- νου είχε ξεχάσει σχεδόν έντελως τί της συνέβη.

»Έν τώ μεταξύ είχε πιάσει ραγδαία βροχή κι' ά- ναγκάστηκαν να πάρουν ένα ταξί για να γυρίσουν στο σπίτι τους. Σε κάποια στροφή όμως τά ταξί «ντελαπαρίσε» άπ'άνα στην ύγρη άσφαλτο και πήγε κι' έπεσε με δύναμι πάνω σ' ένα σιδερένιο στυλό. Ούτε ο βιομηχάνος, ούτε ο σφοδρ έπαθών τιποτέ, μά ή νέα γυναίκα άγεσούρη από τό αυτόκλητο σκοτωμένη, γιατί ακριβώς τό μέρος όπου καθότανε είχε χτυπήσει πάνω στο στυλό.

Οί Σκωτοι πιστεύουν ότι αν θέλη κανείς να μά- θη πότε θα πεθάνη πρέπει να έπικαλεσθί τά πνεύ- ματα Κέινσε. Πρέπει δηλαδή να πάη ολομόναχος στην έξοχή, μια νύχτα με πανσέληνο.

»Εκεί πρέπει να έπικαλεσθί τρεις φορές ένα Κέ- ίνσε. "Αν δεν το δοθί καμιά απάντησις, αυτό ση- μαίνει ότι ή μέρα του θανάτου του είναι μακριά ά- κόμα. Μά συμβαίνει συχνά να σχηματισθί μέσα στις άγτίνες του φεγγαριού μια μικρή μεταγυλλή μορφή, ή οποία κυττάζει τον άνθρωπο με τά μεγα- λα της μάτια γεμάτα θλίψη. Όποιος λοιπόν διή στις άγτίνες του φεγγαριού τη μορφή αυτή είναι υπερ- βέβαιος πώς θα πεθάνη.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ... ΑΛΛΗΛΟΘΑΥΜΑΖΟΜΕΝΟΙ!

Το γαλλικό κινηματογραφικό περιοδικό «Pour Vous» είχε την τιμή να στείλει ένα συντάκτη του και να ρωτήσει τους διασημότερους καλλιτέχνες του γαλλικού κινηματογράφου ποιους από τους συναδέλφους τους του αμερικανικού κινηματογράφου θαυμάζουν περισσότερο. Ίδου λοιπόν τ' αποτελέσματα της έρευνής αυτής, όπως τα διηγείται ο συντάκτης του «Pour Vous»:

«Η ωραία πρωταγωνίστρια του «Αμόκ» Μαρσέλ Σαντάλ φαίνεται σαν να θαφνιάζε-ται από την ερώτησή μας. Ώστόσο μας απαντά:

— Μά... θαυμάζω, φυσικά, τη Γκρέτα Γκάρμπο και τον Γκάρι Κούπερ.

— Γιατί «φυσικά»; τη ρωτάμε.
— Γιατί, απλούστατα, με την τέχνη που έχουν αυτοί οι δύο, δεν μπορώ να συγκρίνω κανέναν άλλο μαζί τους, λέει η Σαντάλ χαμογελώντας με το υπέροχο χαμόγελό της. * * *

Η προτιμήσεις του περιφήμου δραματικού καλλιτέχνη του γαλλικού κινηματογράφου Βικτόρ Φρανσέ, είναι διαφορετικές:

— Η Κάθριν Χέμπουργκ, μας απαντά, μου φαίνεται πως είναι η καλλιτέχνης που έχει τα περισσότερα χαρίσματα, η πιο δυνατή στις εκφράσεις της και πραγματικά η πιο παθητική.

— Και από τους άνδρες;

— Ω, από τους ηλίκιωμένους, θαυμάζω απεραντών τον Κάρολο Λώουντον, που είναι ίσως ο μεγαλύτερος ηθοποιός της εποχής μας... Από τους νεωτέρους πάλι μ' ενθουσιάζουν ο Γκάρι Κού-

περ για την γοητεία του και τη χάρη του και ο Φράνσο Τόν, για την φινέτσα του και την αφέλειά του. * * *

Η Σούζυ Βερνόν μας απάντησε θιαστικά την περίπτωση του αυτοκινήτου της για να φύγει:

— Από τότε που είδα το «Ταξίδι χωρίς γυρισμό», θεωρώ την Καίη Φράνσις ως την πιο ευγενική, την πιο λεπτή, την πιο χαριτωμένη ηθοποιό του αμερικανικού κινηματογράφου. Από τους άνδρες πάλι, ξεχωρίζω τον Ραμόν Νοθάρρο, που όποιος δμω, την αξία κανέναν από τους ρόλους του δεν ανέδειξε όσο πρέπει. Αξίζει πολύ περισσότερο από τους ρόλους που του έδωσαν να ερμηνεύσει ως τώρα, και η ημέρα που θα παίξει ένα ρόλο αντίξιο του μεγάλου του ταλέντου, είμαι βέβαιη πως θα καταπλήξει όλο τον κόσμο. * * *

— Ο μεγάλος μου θαυμασμός, μας λέει εύθουμα η Πωλέτ Ντυμπό, είναι η μικρούλα Σίρλεϊ Τέμπλ. Όταν βλέπω στο το κοριτσάκι που χορεύει, τραγουδάει, παίζει, γελάει, που με μία λέξη ζη, και τα κάνει όλα αυτά θαυμάσια, σκέφτομαι πως θα ήθελα να τα κάνω κι' εγώ όλα αυτά, όταν ήμουν μικρούλα. Αγαπώ επίσης την Κάθριν Χέμπουργκ, γιατί είναι «πέρα πολύ ανθρώπινη» και την Κλωντίν Κομπέρ, γιατί είναι χαριτωμένη φίνα, κομψή και λεπτή. Από τους άνδρες πάλι προτιμώ τον Φράνσο Τόν γιατί έχει ένα ωμόφο... μουτράκι και πολύ τάλαντο. Δεν τον συγκρίνω με κανένα. * * *

Ο ασυγκρίτος Χάρρυ Μπώρ μας απαντά:

— Αγαπώ τον Ουάλλας Μπέρν, τον Έντουαρντ Ρόμπινσον, τον Ρόναλντ Κόλμαν και τον Τζέιμς Κάνιελ. Αγαπώ επίσης τη Γκρέτα Γκάρμπο, την Ιρέν Ντουντίν, την Κλωντίν Κομπέρ.

— Αγαπώ τον Ουάλλας Μπέρν, τον Έντουαρντ Ρόμπινσον, τον Ρόναλντ Κόλμαν και τον Τζέιμς Κάνιελ. Αγαπώ επίσης τη Γκρέτα Γκάρμπο, την Ιρέν Ντουντίν, την Κλωντίν Κομπέρ.

— Αγαπώ τον Ουάλλας Μπέρν, τον Έντουαρντ Ρόμπινσον, τον Ρόναλντ Κόλμαν και τον Τζέιμς Κάνιελ. Αγαπώ επίσης τη Γκρέτα Γκάρμπο, την Ιρέν Ντουντίν, την Κλωντίν Κομπέρ.

— Αγαπώ τον Ουάλλας Μπέρν, τον Έντουαρντ Ρόμπινσον, τον Ρόναλντ Κόλμαν και τον Τζέιμς Κάνιελ. Αγαπώ επίσης τη Γκρέτα Γκάρμπο, την Ιρέν Ντουντίν, την Κλωντίν Κομπέρ.

— Αγαπώ τον Ουάλλας Μπέρν, τον Έντουαρντ Ρόμπινσον, τον Ρόναλντ Κόλμαν και τον Τζέιμς Κάνιελ. Αγαπώ επίσης τη Γκρέτα Γκάρμπο, την Ιρέν Ντουντίν, την Κλωντίν Κομπέρ.

— Αγαπώ τον Ουάλλας Μπέρν, τον Έντουαρντ Ρόμπινσον, τον Ρόναλντ Κόλμαν και τον Τζέιμς Κάνιελ. Αγαπώ επίσης τη Γκρέτα Γκάρμπο, την Ιρέν Ντουντίν, την Κλωντίν Κομπέρ.

— Αγαπώ τον Ουάλλας Μπέρν, τον Έντουαρντ Ρόμπινσον, τον Ρόναλντ Κόλμαν και τον Τζέιμς Κάνιελ. Αγαπώ επίσης τη Γκρέτα Γκάρμπο, την Ιρέν Ντουντίν, την Κλωντίν Κομπέρ.

— Αγαπώ τον Ουάλλας Μπέρν, τον Έντουαρντ Ρόμπινσον, τον Ρόναλντ Κόλμαν και τον Τζέιμς Κάνιελ. Αγαπώ επίσης τη Γκρέτα Γκάρμπο, την Ιρέν Ντουντίν, την Κλωντίν Κομπέρ.

— Αγαπώ τον Ουάλλας Μπέρν, τον Έντουαρντ Ρόμπινσον, τον Ρόναλντ Κόλμαν και τον Τζέιμς Κάνιελ. Αγαπώ επίσης τη Γκρέτα Γκάρμπο, την Ιρέν Ντουντίν, την Κλωντίν Κομπέρ.

— Αγαπώ τον Ουάλλας Μπέρν, τον Έντουαρντ Ρόμπινσον, τον Ρόναλντ Κόλμαν και τον Τζέιμς Κάνιελ. Αγαπώ επίσης τη Γκρέτα Γκάρμπο, την Ιρέν Ντουντίν, την Κλωντίν Κομπέρ.

Εκ των άνω προς τα κάτω: Κλωντίν

Κολμπέρ, Καίη Φράνσις, Καρόλ Λομπάρ, Κάρολος Λώουντον, Ουάλλας Μπέρν

(Συνέχεια στη σελίδα 53)

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ

ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ ΦΟΛΕΪ

Ο ΡΗΘΙΟΣ μπήκε στο κατώφλι του μοναχικού μικρού σπιτιού του, έχοντας μισάνοιχτη την πόρτα του σαλονιού που έβγαζε κατ' ευθείαν στον έρημο δρόμο, ο οποίος αργότερα θαυμάζοντας τη νύχτα.

Εξαφνα μία γλυκεία νεαρή φωνή του είπε ικετευτικά: — Πέτρο, σε παρακαλώ, κλείσε την πόρτα!... Ο άνεμος θα ξυπνήσει το μωρό. Και έπειτα το σκοτάδι αυτό κι' ο άνεμος με κάνουν κι' αγριεύω. Είναι περασμένα μεσάνυχτα! Ο γιατρός έκλεισε την πόρτα και πήγε και κάθισε κοντά στη νεαρή γυναίκα, που σαν από κρύο και από φόβο ήταν συμμαζεμένη στα μαξιλάρια του ντιβανιού, κοντά στη φωτιά.

— Άνοιξε την πόρτα, είπε εκείνος χαμογελώντας με τρυφερότητα, για να με κάνη ή αντίθεσις ν' απολαύσω καλύτερα το συμμαζεμα και την ζέστα της μικρούλας αυτής φωλιάς της ευτυχίας μας.

— Της ευτυχίας μας, Πέτρε μου αγαπημένε; Μά είσαι σίγουρος λοιπόν ότι σου έδωκα την ευτυχία; ρώτησε η νεαρή γυναίκα, περνώντας τα μπράτσα της γύρω από τον λαιμό του άντρός της και βυθίζοντας τα όμορφα, υγρά από αγάπη, μάτια της, στα μάτια του γιατρού τα καταφύγια από έντιμότητα.

— Όλη μου την ευτυχία σε σένα και στο παιδάκι μας τη χρυσή, Νινέττα μου αγαπημένη!

— Ω! πόσο θα ήθελα, απάντησε εκείνη, πόσο θα ήθελα να σε κάνω με την αγάπη μου να ξεχάσεις την έξορά μας σ' αυτό το απόμακρο μέρος!

— Άς μη λυπόμαστε που ήρθαμ' εδώ πέρα, Νινέττα. Ο άερας αυτός είναι θαυμάσιος για το μικρό μας. Ύστερα, σε όλα τα άλλα μέρη υπήρχαν πάρα πολλοί γιατροί. Έδώ δεν υπάρχει κανένας.

— Δεν λυπούμαι για τίποτε, αφού είμαι κοντά σου, Πέτρο. Αλλά, ό,τι κι' αν πής, είναι πολύ δύσκολο και πολύ σκληρό το επάγγελμα του γιατρού στα χωριά.

— Είναι ένα ωραίο και ευγενικό επάγγελμα σαν του Ιερέως, απάντησε ο γιατρός, και το άρρενωπό του πρόσωπο έγινε εξαφνα σκεπτικό και σοβαρό.

— Άλλοι γιατροί, είπε η Νινέττα, ποιος γίνε σκεπτική κι' αυτή, καταλαβαίνουν όπως κι' εσύ, όλη την ωραιότητα και το μεγαλείο της αποστολής των. Ω, πόσο θα ήθελα να γίνω μία σύντροφος άνταξία σου!

Για κάμποση ώρα εσιώπησαν βυθισμένοι στη γλύκα της τρυφερότητός των που ένοιωθαν να πηδάει από την καρδιά τους και να τους περιβάλλει. Ύστερα η Νινέττα ρώτησε:

— Ήταν πολύ κοπιαστική η μέρα σου σήμερα, δεν είναι έτσι;

— Ναι, αρκετά και μάλιστα το απόγεμα που αναγκάστηκα να πάω στο νοση, στο σπίτι των Γκουρσού.

— Των Γκουρσού; Μ' αυτόι είναι σωστοί λησται, καθώς λένε οι χωρικοί. Έκδικητικοί, ύπουλοι, Ικανοί για το κάθε τι, ζούν όλοι μαζί, ο πατέρας, οι τρεις γιοι του, η νύφη, μέσ' σ' ένα καλύδι που είναι σαν ληστοφωλιά. Λένε ότι η νύφη είναι έγκυος;

— Ναι, μά θ' άργήσει να γεννήση ακόμη, τρεις ως τέσσερες βδομάδες.

— Ωστε δεν σε φώναξαν για τη νύφη τους, οι Γκουρσού;

— Όχι. Με φώναξαν για τον γέρο πατέρα ο οποίος

πνίγηκε κι' έπρεπε να πιστοποιηθί ο θάνατός του. Άλλά την άδεια της ταφής δεν την έδωκα.

— Γιατί;

— Γιατί ο θάνατος αυτός δεν μου φάνηκε φυσικός, άλλ' ούτε και κανένα περιστατικό νομίζω ότι τον προκάλεσε.

— Μ' αυτό μπορεί να έχη σοβαρές συνέπειες για τους Γκουρσού.

— Δεν ξέρω. Το πάλι θα εξαρτηθί απ' τους γιατρούς που θα στείλη ή δικαιοσύνη για να μελετήσουν το πρακτικό του θανάτου που συνέταξα.

— Και τί είπαν για δλ' αυτά οι τρεις γιοι Γκουρσού;

— Διαμαρτυρήθηκαν άγρια στην άρχη, μα ύστερα έγιναν πιο ευγενικοί. Στο τέλος βέβαιον ότι ούτε με τις παρακλήσεις ούτε με τις απειλές θα κατώρθωναν να κάνουν τίποτε, σώπασαν. Έπρεπε όμως να ιδής τα μάτια τους!

— Ήσαν μάτια σωστών θηρίων!

— Ω Θεέ μου! θα μπορούσαν να σου κάνουν κακό. Και το νησί τους είχε τόσο άγριο, τόσο έρημο!

— Ναι, αλλά ήταν μέρα ακόμη και τα θηρία αυτά δεν είναι επικίνδυνα παρά μόνον τη νύχτα.

— Τούλάχιστον αν φώναζες θα σ' άκουγε ο περάτης;

— Δεν υπάρχει περάτης τον χειμώνα. Κανένας απ' το χωριό δεν περνά το ποτάμι. Έμένα με πήγε και μ' έφερε με τη βάρκα του ο μεγαλύτερος απ' τους Γκουρσού.

— Εξαφνα ο γιατρός βλέποντας ότι η Νινέττα είχε γίνει σκυθρωπή, μετάνοησε για ό,τι της είχε πη.

— Δεν κάνω καλά που σου τα διηγούμαι δλ' αυτά, είπε. Σ' ανησυχώ δίκως λόγο.

— Δεν πειράζει. Πρέπει πάντα να μου τα διηγήςαι όλα, γιατί αλλιώς πως θα γίνω θαρραλέα σαν και σένα;

— Ωστόσο θα ευχαριστηθώ πολύ όταν ή οικονομίες μας μας επιτρέψουν ν' αγοράσουμε ένα άλλο γιο ή ένα άμαξι με άμαξά, που να σε συνοδεύη παντού.

— Θα γίνη κι' αυτό, Νινέττα μου. Έχε όπομονή.

Το ρολόι έσήμανε μεσάνυχτα και μισή. Ο γιατρός πήρε τη λάμπα την άκουμπισμένη στο τραπέζι και περνώντας το χέρι του γύρω απ' την λεπτή λυγερή μέση της γυναίκας του, την έπράβησε γλυκά προς την κρεβατοκάμαρα όπου το παιδάκι τους κοιμότανε στο λίκνο του. Αλλά εξαφνα, ενώ παραμέριζαν τους υπεριντέδες της κόνιαν για να ιδούν το μικρό, τρία χτυπήματα ακούστηκαν στην πόρτα του σαλονιού, καθαρά, δυνατά, ξεκομμένα.

Δεν υπήρχε αμφιβολία, κάποιος άνθρωπος χτυπούσε. Καταληφθείσα από έναν ένστικτο φόβο η Νινέττα άγκάλιασε τον άντρα της, κράζοντας τον:

— Μην ανοίξεις!... Είναι πολύ άργα. Όποιος κι' αν είναι θα χτυπήσει και θα φύγη.

Ο Πέτρος όμως ξέφυγε απ' το άγκάλιασμα της γυναίκας του και σπρώχνοντάς την προς την κούνια του παιδιού, της ψιθύρισε τρυφερά στο αυτί:

— Φοβιταίρα που είσαι!... Άλφα έλειψε να ξυπνήσει το μωρό με τις φωνές σου!

— Εκείνη επέμενε αστόσο:

— Αν σε ζητούνε πουμενά, έστω και πολύ κοντά, μην πας, ανάστα για αύριο!

— Ναι, αν γίνεται, απάντησε ο Πέτρος και πήγε ν' άνοίξη την πόρτα.

— Όλη ή μαυρίλα, όλη ή φρίκη της νυχτερινής έρημιάς, μπήκαν με το άνοιγμα της

— Μην ανοίξεις, είναι πολύ άργα... φώναξε η Νινέττα.

πόρτας, στην κάμαρα. Στάζοντας όλος από βροχή, κοντός, χοντρός, με το λαιμό χαμένο στον σηκωμένο γιακά του, ένας άνθρωπος με κουκό στο κεφάλι μπήκε και μουρμούρισε με μιά βραχνή και υπόκωφη φωνή:

— Πρέπει να ξανάρθετε στο νησί, κύρ' γιατρέ... Είναι ά νάγκη!

— Ο γιατρός, ξαφνισμένος, δεν μπόρεσε να καταπνίξη την εκπλήξη του:

— Πώς, Γκουρσού, είσαι ού;

— Ναί, εγώ, κύρ' γιατρέ... εγώ. Την πιάσανε πόνοι την γυναίκα.

— Περίεργο! Το απόγεμα που την είδα ήταν καλά.

— Ναί, το απόγεμα ήταν καλά. Έδω όμως και λίγη ώρα άρχισε το κακό. Μουγκρίζει απ' τους πόνους, ουρλιάζει λές και θα ξεψυχήσει. Ο χαμός του γέρου, βλέπετε, της ανακάτωσε τὰ αίματα.

Καί βλέποντας ότι ο γιατρός έδισταζε, ο Γκουρσού έγινε πιο πιεστικός:

— Είστε υποχρεωμένος νάρθητε... Είναι η δουλειά σας...

— Έχω τη βάρκα μου. Έπειδη είμαστε φτωχοί, δηλαδή, θ' αφήσετε να πεθάνη ή γυναίκα μου με το παιδί της!

— Περίμενε κι' έρχομαι άμέσως, είπε ο γιατρός. Θα πάρω τὰ εργαλεία μου.

Πίσω απ' την πόρτα παρακολουθούσε την συνομιλία η Νινέττα. Ο Πέτρος πήρε βιαστικά ό,τι του χρειαζότανε κι' ύστερα της είπε:

— Πρέπει να φύγω άμέσως. Πρόκειται για μιά γυναίκα, πολύ άρρωστη. Η παρκαμικρότερη άρροπορία μπορεί να την θανατώσει. Ωρεθούαρ, Νινέττα μου αγαπημένη!

— Έξαλλη απ' τον φόβο ή νεαρή γυναίκα του έφραζε την πόρτα με τὰ δλάνοιχτα χέρια της, βογγώντας με μιά φωνή που την έπνιγε ή άγωνία:

— Δεν θέλω να φύγης! "Ακουσα, θά πάς στο νησί, στους Γκουρσού. Δεν είναι άρρωστη ή γυναίκα, είναι ψέμα, είναι παγίδα. Θέλουν να σ' έκδικηθούν που άρνήθηκες να τους δώσεις την άδεια ταφής. Θά σέ σκοτώσουν, μην πάς!

— Μπορεί να είναι ψέματα μ' άν ωστόσο είναι αλήθεια; είπε ο γιατρός.

Καί χαμογελώντας τρυφερά έπρόσθεσε:

— "Α! γυναίκα μου, δεν σέ άναγνωρίζω. Ξέχασες λοιπόν τί λέγαμε προ όλίγου; Ποιος Ιερέας θ' άρνιότανε να πάσ' σ' έναν έτοιμοθάνατο; Όμοιο είναι και το δικό μου καθήκον.

— Τότε πάρε με και μένα μαζί σου... "Αφησέ με να σέ συνοδεύσω.

— Και το μωρό μας; Νά τ' αφήσουμε μόνο; Είσαι τρελή, Νινέττα!

— Καί έπειτα, πρόσθεσε σκύβοντας και γεμίζοντας με φιλιὰ τὰ μπράτσα που του έφραζαν την πόρτα, αύριο θά μ' αγαπούσες λιγώτερο, γιατί θά μ' εύρισκες λιγώτερο γενναίον. Έμπρός, μην κάνεις φασαρία γιατί θά ξυπνήσουμε το μωρό!

Τὰ χέρια της γυναίκας κατέπεσαν άνήμπορα. "Ερριξε μιά θλιβερή ματιά στον άντρα της σά νάθελε στή ματιά αυτή να τον κλείσει όλόκληρον. "Υστερα τον άγκάλιασε σφιχτά—σφιχτά και τον φίλησε μ' όλη την δύναμή της, βάζοντας όλη τη ψυχή της στο ύπερτατο αυτό φιλή. Καί, αφήνοντας την πόρτα ελεύθερη, είπε μ' έναν λυγμό:

— Έχεις δίκιο. Πρέπει να μάθω να είμαι γυναίκα σάν και σένα. Πέρασε, μά πέρασε γρήγορα, γιατί σ' ένα λεπτό δεν θάχω το θάρρος να σ' αφήσω να φύγης!

Ο Πέτρος δρασκέλισε την πόρτα κι' έφυγε. Η Νινέττα απ' το κατωφί τον είδε να εξαφανίζεται μέσ' στα σκότη και την βροχή, πλάι στον Γκουρσού.

— "Υστερα τρεκλίζοντας και τρέμοντας έκλεισε την πόρτα και πήγε και γονάτισε μπροστά στην κούνια του παιδιού.

— Ένας άνθρωπος με κουκό στο κεφάλι μπήκε μέσα.

ΠΑΝΣΕΔΕΣ

ΜΙΛΟΥΝ ΟΙ ΣΟΦΟΙ

Δεν έχουμε τόσο καιρό στη διάθεσί μας ώστε να σκεφτόμαστε όλες μας τις πράξεις.

Βωθενάργκ

— Όταν διατάξης σ' όλα δεν καταφέρνεις τίποτε.

Δημόκριτος

— Η νιότη είναι πλάνη, ή ανδρική ήλικία πάλη, τὰ γεράτα θλίψις.

Δισραέλι

— Ο φόβος του θανάτου είναι χειρότερος κι' απ' το θάνατο.

Σενέκας

— Αν ή θυγατέρα σου καλοπαντρευτή κερδίζεις ένα γιού, άν καλοπαντρευτή χάνεις ένα κορίτσι.

Παροιμία

— Η ευγένεια δεν κοστίζει τίποτε και τ' αγοράζει όλα.

Λαίδη Μόνταγκ

Μέ φίλο σας μη χωρίζετε ποτέ θυμαμένοι μήπως και δεν ξαναγυρίσετε.

Παροιμία

— Η άρετή δεν εμπνέεται με τη βία.

Βωθενάργκ

— Η φίλια ενός μόνον έξύπνου ανθρώπου αξίζει τη φίλια άπειρών ανοήτων.

Δημόκριτος

— Όλοι θέλουμε να ζήσουμε πολλά χρόνια, να γεράσει όμως δεν θέλει κανείς.

Ρίχτερ

— Ο ένθουσιασμός είναι ό πυρετός της λογικής.

Βίκτωρ Ουγκώ

— Η μόνη άγάπη που δεν χωράει άμφιβολία είναι της μητέρας.

Παροιμία

— Όταν ό κλέφτης δεν βρίσκει εύκαιρία να κλέψει, θεωρεί τον έαυτό του τίμιον άνθρωπο.

Ταλμούδ

— Εύτυχία είναι: καλό κομπόδεμα, καλό φαί και καλό στομάχι.

Ρουσσώ

— Η δυστυχία ταπεινώνει τόσο τους ανθρώπους ώστε κοκινίζουν και για τις άρετές τους.

Βωθενάργκ

— Όποιος δεν αγαπά κανένα δεν θ' αγαπηθί από κανένα.

Δημόκριτος

— Αγίατρευτή άρρώστια τὰ γεράματα.

Σενέκας

— Υπάρχουν πολλές θρησκείες, μία όμως ήθική.

Ράσκιν

— Πολύ σπάνιο είναι να έκτιμούμε όσους μάς κάνουν νό γελοῦμε.

Λαμπρυγιέρ

— Αγαπούμε πολύ όσους εύεργετήσαμε πολύ και μισούμε θανάσιμα όσους προσβάλαμε πολύ.

Λαμπρυγιέρ

— Όταν ή ήδονές μάς έξαντλήσουν λέμε πως έξαντλήσαμε τις ήδονές.

Βωθενάργκ

— Βύθισε το κεφάλι της μέσ' στα παγωμένα της χέρια, πνιγώντας έτσι τους υπόκωφους λυγμούς της, για να μην ξυπνήση το παιδί της...

— Εκεί την έβριχε ό Πέτρος την αύγή, κατάκοπη από την εξάντληση και με μάτια κατακόκκινα απ' το κλάμμα.

— Ο Γκουρσού δεν είχε πη ψέματα, της ψιθύρισε σκύβοντας και φιλώντας την με όση ποτέ άλλοτε τρυφερότητα και στοργή. "Υστερα, ύπακούοντας ταυτοχρόνως και οι δυο στην ίδια όρμη, στην ίδια συγκίνησι, άγκάλιαστηκαν σιωπηλά γιατί το παιδί τους κοιμόταν. Μά το άγκάλιασμά τους ήταν τόσο θερμό, τόσο γεμάτο άγάπη, ώστε δάκρυα ζεστά ανάδυσαν απ' τὰ μάτια τους και κύλησαν στα ώχρα άγρυπνιαμένα τους μάγουλα. Καί τρέμοντας όλόκληροι απ' το φρικίασμα μιάς χαράς που την έξευγένηζε ή ύπερηφάνεια, ένοιωσαν έξαφνα και οι δυο πόσο άπέραστη κάνει την γλύκα του έρωτικού φιλιού, ή δοκιμασία και το καθήκον...

Η ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΠΟΙΟΣ ΗΤΑΝ Ο ΒΕΡΟΝΕΖΕ ;

Ο Βερονέζε υπήρξεν ένας από τους έννοσοτερους ζωγράφους της Ιταλικής "Αναγεννήσεως κι' όσοι έχουν έπισκεφθί τη Βενετία θά έχουν δη άσφαλώς στα παλάτια της τους άριστουργηματικούς του πίνακας που διακρίνονται προ πάντων για το πλούσιο και άλλόκοιτο άσημόξανθο χρώμα τους.

Ο Βερονέζε γεννήθηκε στη Βερόνα το 1528 —έξ ού και έπανομάσθηκε Βερονέζε— και άνηκε σέ οικογένεια καλλιτεχνών. Σπούδασε στο άτελιέ του πατέρα του, του γλύπτου Γκαμπριέλε Καλιάρι, ό όποιος άφησε μερικά ένδιαφέροντα έργα. Όπως οι περισσότεροι Ιταλοί καλλιτέχναι της λαμπράς εκείνης εποχής, έτσι κι' ό Βερονέζε δέν δυσκολεύτηκε να βρή πλουσίους ύποστηρικτάς. Ο καρδινάλιος Γκονζάγκας του άνέθεσε να κάνει διάφορες εικόνες στον μητροπολιτικό ναό της Μάντουας, τις όποιες του πλήρωσε ήγεμονικά. Από τις εικόνες αυτές σώζεται ως σήμερα ό άριστουργηματικός «Πειρασμός του "Αγίου "Αντωνίου».

Κατόπιν ό Βερονέζε άρχισε να πηγαίνει από πόλι σε πόλι, όπου τον προσκαλούσαν για τη διακόσμηση διαφόρων παλατιών, κι' έτσι, το 1554, έφτασε στη Βενετία. Εκεί γνωρίστηκε με τον Τζιρόλαμο Γκριμάνι, πρεσβευτή της "Ενετικής Δημοκρατίας στην "Αγία έδρα, ό όποιος τον πήρε μαζί του στη Ρώμη.

Εκεί ό Βερονέζε δέν έμεινε πολύ καιρό. "Ενδοξος πειά, ξαναγύρισε στη Βενετία, όπου ζωγράφισε τους ώραιότερους πίνακές της. Διά διαγωνισμό άνέλαβε τη διακόσμηση της βιβλιοθήκης του "Αγίου Μάρκου, την όποια στόλισε με τις περίφημες αλληγορίες του, ή «Γεωμετρία», ή «Αριθμητική», ή «Μουσική» κτλ.

Συγχρόνως εργαζόταν και για πολλούς Ιδιώτας, για τους όποιους ζωγράφιζε πίνακας με θέματα από τη Γραφή. Μά από το 1587 και κατόπιν άφωσιώθηκε σχεδόν αποκλειστικώς στη διακόσμηση των άνακτόρων των Δογών, όπου μπορεί κανείς να θαυμάση τ' άριστουργημάτα του: ή «Απαγωγή της Εύρώπης», ό «Θρίαμβος της Βενετίας», ή «Βενετία ανάμεσα από τη Δικαιοσύνη και την Ειρήνη», ή «Προσκύνησις των Μάγων» κλπ.

Ο Βερονέζε πέθανε σέ ήλικία 60 έτών, το 1588

ΕΙΝΕ ΑΚΡΙΒΗΣ Η ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΑ ;

Η χριστιανική χρονολογία την όποια άκολουθούν όλοι σχεδόν οι πολιτισμένοι λαοί, άρχίζει, ως γνωστόν, από της γεννήσεως του Χριστού, μά δημιουργήθηκε και άρχισε να χρησιμοποιείται όχτώ όλόκληρους αιώνας άργότερα.

Πρώτος ό αύτοκράτωρ των Φράγκων Καρλομάγνος την παραέχτηκε και την επέβαλε στους ύπηκόους

του από του έτους της στέψεώς του.

Ο Καρλομάγνος βασίστηκε στους ύπολογισμούς του μοναχού Διονυσίου, ό όποιος πιστοποίησε ότι ό Χριστός γεννήθηκε το έτος 754 από κτίσεως Ρώμης.

Μά σύμφωνα με τις τελευταίες έρευνες, ό Χριστός γεννήθηκε πέντε χρόνια άργότερα, δηλαδή το 759 από κτίσεως Ρώμης. Έτσι, όπως διαθεβαίνει ό μαθηματικός Γκρινιόν στο έργο του «Μαθήματα Κοσμογραφίας», ύπάρχει ένα λάθος άνεπανόρθωτο στη χριστιανική χρονολογία, ή όποια πηγαίνει πέντε χρόνια μπροστά.

Στην πραγματικότητα λοιπόν έχουμε σήμερα 1931 μετὰ Χριστόν και όχι 1936!

ΤΙ ΗΤΑΝ Η «ΚΛΙΝΗ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ» ;

«Κλίνη της Δικαιοσύνης» δώναζαν κατά την περίοδο της βασιλείας στη Γαλλία την έπίσημη συνεδρίασι του Κοινοβουλίου, στην όποια παρίστατο ό βασιλεύς.

Η λέξις «κλίνη» δέν εσήμαινε ότι ό βασιλεύς παρακολουθούσε την συνεδρίασι ξαπλωμένος σ' ένα κρεβάτι. "Απεναντίας, ό βασιλεύς στεκόταν σέ θρόνο, πάνω από τον όποιο υπήρχε «θολιά», σάν αυτές που είχαν το Μεσαίωνα τὰ κρεβάτια. Γι' αυτό κι' ό θρόνος εκείνος έπανομάσθηκε κλίνη.

Ο θρόνος είχε έπίσης πέντε μαξιλάρια, ένα πάνω στο καθίσμα, ένα στη ράχη, δυο για ν' άκουμπή ό βασιλεύς τους άγκώνες του κι' ένα για τὰ πόδια του.

Η «κλίνη της Δικαιοσύνης» συνήρχετο όσάκις το άπαιτούσαν αυτό σοβαρές κρατικές ύποθέσεις ή όσάκις ό βασιλεύς ήθελε να δείξη τον σεβασμό του προς το Κοινοβούλιο. Κατά τις συνεδριάσεις αυτές τὰ μέλη του Κοινοβουλίου φορούσαν μανδύα και οι άξιωματικοί τις κόκκινες στολές τους. Οι πρίγκιπες καθόντουσαν σέ ψηλές έδρες, καθώς και οι μεγιστάνες. Στα πόδια πάλι του βασιλέως καθόντουσαν ό μέγας αύλαρχης και ό πρεσβύτες του Παρισιού. Οι κλητήρες του Κοινοβουλίου ήσαν γονατιστοί με μιά λαμπάδα στα χέρια.

ΠΟΙΕΣ ΑΡΡΩΣΤΕΙΕΣ ΕΜΦΑΝΙΖΟΝΤΑΙ ΣΕ ΩΡΙΣΜΕΝΕΣ ΕΠΟΧΕΣ ;

Μερικές άρρώστειες, μεταδοτικές και μη, εμφανίζονται σέ ώρισμένες εποχές του έτους. Έτσι, σύμφωνα με τις παρατηρήσεις των ύγειονολόγων, εμφανίζονται κατά την άνοιξη και προπάντων κατά τον Μάρτιο (πράγμα που δέν σημαίνει ότι δέν μπορούν να έμφανιστούν και σ' άλλες εποχές) ή έξης άρρώστειες: ή εύλογία, ή άσμευλογία, ή πορωτίτιδες, ή ληθαργική έγκεφαλίτις, ή ραχίτις κλπ. Το θέρος και το φθινόπωρο: οι τυφοειδείς πυρετοί, ό παράντοφος, ή δυσεντερία, ή χολέρα, ή πολυμυελίτις κλ. και τον χειμώνα μονάχα ή διαθερμία.

Άρα, ή πιο ύγιεινή εποχή του έτους είναι ό χειμώνας;

«Κλίνη Δικαιοσύνης» προεδρευομένη από το νεαρό βασιλέα Λουδοβίκο 13ο

ΙΑ ΑΘΑΝΑΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΚΟΠΕΡΦΙΛΗΤ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Οι επισκέπτες μου φάνηκαν σαν ν' ανάπνεαν πιδ ελευθερία μετά την αναχώρησι του Λίτιμερ, μά κι' εγώ ανακουφίστηκα στ' αλήθεια γιατί η συνείδησίς μου μου έλεγε πολύ σιγανά ότι αισθανόμουν τελευταία κάποια δυσπιστία απέναντι του κυρίου του και φοβόμουν μήπως τὸ εἶχε ἀντιληφθῇ.

Επειτα ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα, οἱ καλεσμένοι μου ἔφυγαν. Ἐγὼ εἶχα καθῆσει κοντὰ στὴ φωτιά δνειροπολώντας τὴν Ντόρα, ὅταν ἔξαφνα ἀκούσα ἕνα γρήγορο κι' ἀνάλαφρο θῆμα ν' ἀνθεαίνῃ τῇ σκάλα. Τὸ ἀναγνώρισα ἀμέσως. Ἡ καρδιά μου χτύπησε δυνατὰ καὶ τὸ αἷμα μου ἀνέβηκε στὸ κεφάλι μου.

Δὲν εἶχα ξεχάσει καθόλου τὰ λόγια τῆς Ἀγνῆς. Μὰ ὅταν ὁ Στήρφορθ μπῆκε μέσα καὶ μοῦ ἔδωσε τὸ χέρι, ἡ στενοχώρια ποὺ δοκίμαζα τελευταία ὅταν τὸν σκεφτόμουν, διαλύθηκε ἀμέσως καὶ ντράπηκα, γιατί εἶχα ἀμφιβάλλει γιὰ ἕνα φίλο τόσο ἀγαπημένο.

— "Ε, λοιπόν, Δαυὶδ, παλὴ συντροφε, δέθηκε ἡ γλῶσσά σου; εἶπεν ὁ Στήρφορθ ποὺ γελοῦσε ἀνοιχτόκαρδα καὶ μοῦ ἔσφιγγε τὸ χέρι. Βλέπω πὼς εἶχες πάλι γλῆνια ἐδῶ...

— Ξαφνιάστηκα τόσο ποὺ σὲ εἶδα, τοῦ ἀπάντησα δείχνοντας τοῦ ὅλη τὴ χαρὰ μου, ὥστε ἔχασα ὅλη τὴ φωνή μου, Στήρφορθ.

— Τί κάνεις, λοιπόν, νεαρέ γλεντζέ μου;

— Πολὺ καλὰ, τοῦ ἀπάντησα. Μὰ δὲν εἶμαι καθόλου γλεντζῆς, ἀν καὶ παραδέχωμαι πὼς ἔκανα ἀπόψε τὸ τραπέζι σὲ τρεῖς παληοὺς φίλους...

— ...τοὺς ὁποίους συνάντησα στὸ δρόμο νὰ κάνουν μὲ δυνατὴ φωνὴ τὸν πανηγυρικό σου, μὲ συμπλήρωσε ὁ Στήρφορθ. Ποῖος εἶνε ὁ φίλος σου μὲ τὸ κολλητὸ παντελόνι καὶ μὲ τὸ πανύψηλο κολλάρ;.

Ταῦ περιέγραψα τὸν κ. Μικαίουμπερ ὅσο καλύτερα μποροῦσα μὲ λίγα λόγια. Γέλασε μὲ ὅλη του τὴν καρδιά μὲ τὴν περιγραφή μου καὶ εἶπε πὼς ὁ κ. Μικαίουμπερ ἦταν ἕνας ἐνθωπος ποὺ ἀξίζε νὰ τὸν γνωρίσῃ.

— Μὰ μπορεῖς νὰ μαντέψῃς ποῖος ἦταν ὁ ἄλλος φίλος μου, τὸν ρώτησα.

— Ξέρω κι' ἐγώ! εἶπεν ὁ Στήρφορθ. Ἐλπίζω πὼς δὲν εἶνε κανένας ὀχληρὸς τύπος, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὴ φυσιογνωμία του.

— Εἶνε ὁ Τρήντλ! φώναξε θριαμβευτικά.

— Ποῖος; ἔκανε ὁ Στήρφορθ μὲ ὕφος ποὺ ἔδειχνε ὅτι τὸ δυναμὸν αὐτὸ δὲν τοῦ θύμιζε τίποτε.

— Δὲν θυμάσαι τὸν Τρήντλ; Τὸν συμμαθητὴ μας στὸ λύκειο Σάλεμ;

— "Ὁ! αὐτὸ τὸ κουτόπαιδο! εἶπεν ὁ Στήρφορθ. Εἶνε πάντα ἀνόητος; Ποῦ τὸν ξετρώπωσε;

Ἐγὼ τότε ἄρχισα νὰ ἐπαινῶ μὲ τὰ πιδ θερμὰ λόγια τὸν Τρήντλ, γιατί μοῦ φαινόταν ὅτι ὁ Στήρφορθ ἦταν ἀδικὸς ἀπέναντί του. Ὁ Στήρφορθ ἔκοψε τὴ φῶρα μου λέγοντας πὼς δὲν θὰ τοῦ ἦταν δυσάρεστο νὰ ξανάβλεπε τὸν παλιὸ αὐτὸ συμμαθητὴ μας, κι' ἔπειτα μὲ ρώτησε ἀν εἶχα νὰ τοῦ δώσω νὰ τοιμῆσῃ τίποτε. Ἀμέσως ἐγὼ ἔβγαλα ἀπὸ τὸ μπουφὲ διάφορα φαγητὰ ποὺ μοῦ εἶχαν ἀπομείνει ἀπὸ τὸ τραπέζι.

— Μὰ εἰν' ἕνα θασιλικὸ γεῦμα, Δαυὶδ! φώναξε ὁ Στήρφορθ, ζυγώνοντας τὴν καρέκλα του στὸ τραπέζι. Θὰ τὸ τιμῶ, γιατί ἔρχομαι ἀπὸ τὸ Γιάρμουθ.

— Ἐγὼ νομίζω πὼς ἔχουν στὴν Ὀξφόρδη. Ὁ Λίτιμερ ἦρθε σήμερα ἐδῶ καὶ μὲ ρώτησε ἀν σὲ εἶδα. Ἐτσι ὑπέθεσα πὼς ἔχουν στὴν Ὀξφόρδη, ἀν καὶ τώρα, ποὺ τὸ σκέφτομαι, ὀλέπω πὼς...

— ...ὁ Λίτιμερ εἶνε πιδ ἡλίθιος ἀπ' ὅτι φανταζόμουν! συνετλήρωσε ὁ Στήρφορθ, γεμίζοντας χαρούμενα ἕνα ποτήρι κρασί, τὸ ὁποῖο ἤπιε στὴν ὕγεια μου.

— Ἦσουν λοιπόν στὸ Γιάρμουθ; τὸν ρώτησα, περιέργως νὰ μάθω περισσότερα. Καὶ πόσον καιρὸ ἔμεινες.

— "Ὁ! ἀπάντησε. Μιὰ ὀδομάδα...

— Καὶ τί κάνουν ἐκεῖ πέρα; Φυσικά, ἡ μικρούλα "Εμιλ

δὲν παντρεύτηκε ἀκόμα.

— "Ὁχι, ὄχι ἀκόμα... Θὰ παντρευτῇ σὲ μερικὲς ὀδομάδες, σὲ μερικοὺς μῆνες, δὲν ξέρω ποτε. Τοὺς εἶδα πολὺ λίγο... Ἀλήθεια — εἶπε, ἀφήνοντας τὸ μαχαίρι του καὶ τὸ πηροῦνι του καὶ ψάχνοντας μέσα στὶς τσέπες του — ἔχω ἕνα γράμμα γιὰ σένα.

— Ἀπὸ ποιόν;

— Ἀπὸ τὴν Πέγκοττυ... Ὁ ἀνδρας τῆς, ξέρεις, εἶνε πολὺ ἄσχημα. Φοῦμαι πὼς θὰ τὰ τινάζῃ γρήγορα.

Ἡ ἐπιστολὴ τῆς Πέγκοττυ ἦταν πιδ σύντομη καὶ λιγώτερο δυσανάγνωστη ἀπ' ὅτι συνήθως. Μὲ πληροφοροῦσε γιὰ τὴν ἀπελπιστικὴ κατάστασι τοῦ Μπάρκινς καὶ γιὰ τὴν τοιγκουινὰ του, ποὺ ὅσο χειρότερε ἡ ὑγεία του, τόσο πιδ μεγάλη γινόταν. Ὅταν τελείωσα τὸ διάβασμα, εἶπα:

— "Ἀκου, Στήρφορθ. Θὰ πάω νὰ δῶ τὴν Πέγκοττυ. Ὁχι πὼς μπορῶ νὰ κάνω τίποτε γι' αὐτὴν, μὰ μ' ἀγαπάει τόσο, ὥστε ἡ ἐπίσκεψίς μου θὰ τῆς κάνῃ καλὸ... Θὰ νοιώσῃ κάποια παρηγοριά στὴ λύπη τῆς. Δὲν πρόκειται ἄλλωστε νὰ κάνω μ' αὐτὸ μιὰ μεγάλη θυσία γιὰ τὴν ἀσύγκριτη φιλὴ ποὺ στάθηκε πάντα ἡ Πέγκοττυ γιὰ μένα. Ἀν ἦσουν ἐσύ στὴ θέσι μου, δὲν θὰ πήγαινες;

— Θεέ μου! ναι, πῆγαινε! Δὲν εἶνε κακὸ αὐτό...

— Ἀν δὲν εἶχες ξαναγυρίσει σήμερα ἀπὸ τὸ Γιάρμουθ, θὰ σὲ παρακαλοῦσα νάρθης μαζί μου.

— "Ὁ, ὄχι! μοῦ ἀπάντησε ὁ Στήρφορθ. Θὰ πάω στὸ σπίτι μου ἀπόψε... Ἐχω τόσο καιρὸ νὰ δῶ τὴν μητέρα μου ποὺ τόσο μ' ἀγαπάει κι' αισθάνομαι τύψεις γι' αὐτό. Λοιπόν, θὰ φύγῃς αὔριο; εἶπε, θάζοντας τὰ χέρια του στοὺς ὤμους μου.

— Ναί, ἔτσι σκέφτομαι.

Δὲν μπορεῖς ν' ἀναβάλῃς τὴν ἀναχώρησί σου γιὰ μεθαύριο; Ἦθελα νὰ σὲ παρακαλέσω νάρθῃς νὰ περάσῃς μερικὲς ἡμέρες στὸ σπίτι μου. Ἦρθα ἐπίτηδες νὰ σὲ προσκαλέσω καὶ νὰ, ἐσύ πετᾷς γιὰ τὸ Γιάρμουθ... Πές μου λοιπόν ὅτι θὰ φύγῃς μεθαύριο καὶ ὅτι θὰ μοῦ ἀφιερῶσῃς ὅλη τὴν αὐριανὴ σου ἡμέρα. Ποῖος ξέρει ποτε θὰ ξαναδωθούμε; Ἐλα, πές μου τὸ ναί! Ἐχω ἀνάγκη ἀπὸ σένα, γιὰ ν' ἀποφύγω τὴ συντροφιά τῆς μὲς Ρόζας Ντήρτλ.

Τὸ ἀπάντησα καταφατικά καὶ τότε ἐκεῖνος φόρεσε τὸ ἐπανωφόρι του κι' ἀνῆψε ἕνα σιγάρο. Βλέποντας πὼς ἔσκόπευε νὰ πάῃ στὸ σπίτι του πεζὸς, φόρεσα κι' ἐγὼ τὸ δικό μου καὶ τὸν συνόδευσα ὡς τὸ δημόσιο δρόμο, ποὺ ἦταν πολὺ πένθιμος τὴν ὥρα ἐκείνη. Ὁ Στήρφορθ ἦταν ὅλος κέφι καὶ σὲ κάποια στιγμή τὸν ἀκούσα νὰ ψιθυρίζῃ: «Ἀς περάσουμε ὅλα τὰ ἐμπόδια κι' ἄς κατακτήσουμε τὴν ὥραία». Τὰ λόγια του αὐτὰ μοῦ ἔκαναν ἀλλόκοτη ἐντύπωση, μὰ δὲν τόλμησα νὰ τὸν ρωτήσω τί ἐσήμαιναν.

XXIV

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ πῆρα μερικῶν ἡμερῶν ἀδεια ἀπὸ τὸν κ. Σπένλοου καὶ τράβηξα κατ' εὐθείαν γιὰ τὸ σπίτι τοῦ Στήρφορθ.

Ἡ κ. Στήρφορθ καὶ ἡ μὲς Ρόζα Ντήρτλ φάνηκαν εὐχαριστημένες ποὺ μ' ἔδλεπαν.

Εἶχα τὴν εὐχάριστη ἐκπληξί ν' ἀντιληφθῶ ὅτι ὁ Λίτιμερ δὲν ἦταν ἐκεῖ κι' ὅτι τὸν ἀναπλήρωνε σὰ καθήκοντά του μιὰ ἀγαθὴ ὑπηρετριά. Μὰ ἐκεῖνο ποὺ μοῦ ἔκανε ξεχωριστὴ ἐντύπωση ἦταν ἡ ἀδιάκοπη ἐπιτήρησις ποὺ ἐξασκοῦσε σὲ μένα ἡ μὲς Ντήρτλ, ἡ ὁποία φαινόταν νὰ ἐξετάζῃ διαδοχικά πότε τὸ πρόσωπο τὸ δικό μου καὶ πότε τοῦ Στήρφορθ, σὰν νὰ ἔλπιζε ν' ἀνακαλύψῃ κάποια μυστηριώδη συνεχὴ μετὰ ξύ μας.

Ὅλη τὴν ἡμέρα, δὲν ἔπαψε νὰ τριγυρίζῃ κοντὰ μας. Ἀν εἴμαστε τὴν κάμαρη τοῦ Στήρφορθ, ἀκούγα τὸ φροῦ-φροῦ τοῦ φορέματός τῆς στὸ διάδρομο. Ἀν θρισκόμαστε στὸν κῆπο, τὴν ἔβλεπα νὰ μᾶς παρακολουθεῖ ἀπὸ κάποιο παράθυρο.

Ὅλ' αὐτὰ μοῦ ἔκαναν μεγάλη ἐντύπωση, μὰ, ὅπως ἀπε-

δείχθῃ ἀπὸ τὰ γεγονότα ποὺ θὰ διηγηθῶ παρακάτω, ἡ μὲς Ντήρτλ ἔβλεπε πολὺ μακρύτερα ἀπὸ μένα.

Ἐκείνη τὴ νύχτα ἔμεινα στὸ σπίτι τοῦ Στήρφορθ καὶ τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ πῆρα τὸ λεωφορεῖο τοῦ Γιάρμουθ, ὅπου ἔφτασα κατὰ τὸ ὄρατο. Γιὰ νὰ μὴν ἐνοχλήσω τὴν Πέγκοττυ, κατέλυσά στὸ ξενοδοχεῖο.

Ἀφοῦ δείπνησα ἐκεῖ, θῆκα ἔξω. Θὰ ἦταν δέκα ἡ ὥρα τῆ νύχτα. Τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ μαγαζιά ἦσαν κλειστὰ κι' ἡ πόλις φαινόταν πένθιμη. Ὅταν ἔφτασα μπροστὰ στὸ καταστήμα Ὁμῆρ, εἶδα τὴν πόρτα του μισάνοιχτη. Βλέποντας μάλιστα μέσα τὸν κ. Ὁμῆρ ποὺ κάπνιζε τὴν πίπα του, μπῆκα καὶ τὸν καλησπέρασα.

— "Ὁ! ἔκανε ὁ κ. Ὁμῆρ. Τί εὐχάριστη ἐκπληξίς! Τί κάνετε; Καθῆστε λοιπόν!... Μήπως σᾶς στενοχωρεῖ ὁ καπνός;

— Καθόλου. τοῦ ἀπάντησα. Μοῦ

ἀρέσει μάλιστα... ὅταν καπνίζουν ἄλλοι.

Ὁ κ. Ὁμῆρ μοῦ ἔδωσε μιὰ καρτέκλα καὶ κάθησα. Ξανακάθησε κι' αὐτὸς λαχανιασμένος, γιατί τὸν βασάνιζε τὸ ἄσθμα του.

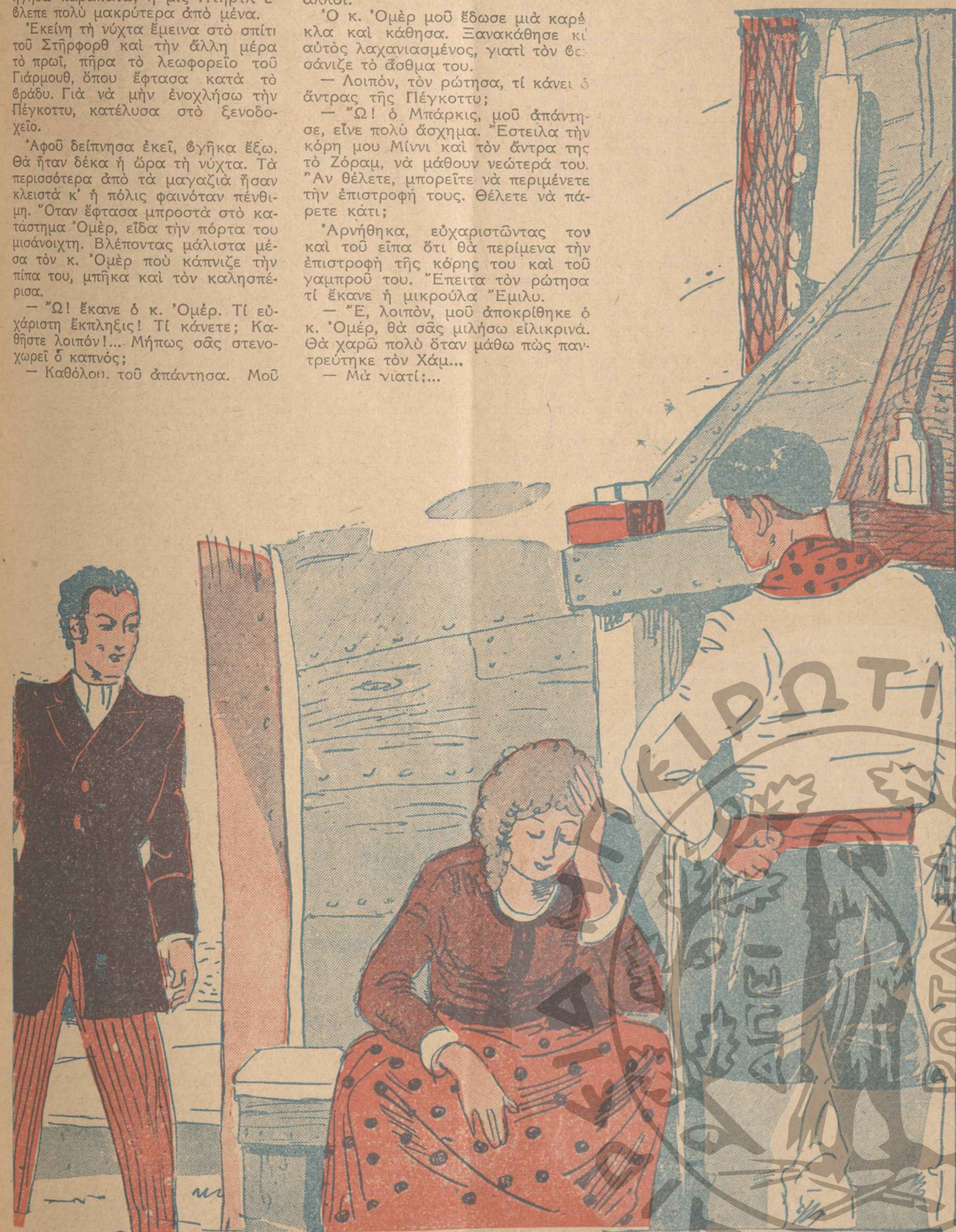
— Λοιπόν, τὸν ρώτησα, τί κάνει ὁ ἀντρας τῆς Πέγκοττυ;

— "Ὁ! ὁ Μπάρκινς, μοῦ ἀπάντησε, εἶνε πολὺ ἄσχημα. Ἔστειλα τὴν κόρη μου Μίννι καὶ τὸν ἀντρα τῆς τὸ Ζόραμ, νὰ μάθουν νεότερα του. Ἀν θέλετε, μπορεῖτε νὰ περιμένετε τὴν ἐπιστροφή τους. Θέλετε νὰ πάρετε κάτι;

Ἀρνήθηκα, εὐχαριστώντας τὸν καὶ τοῦ εἶπα ὅτι θὰ περίμενα τὴν ἐπιστροφή τῆς κόρης του καὶ τοῦ γαμπροῦ του. Ἐπειτα τὸν ρώτησα τί ἔκανε ἡ μικρούλα "Εμιλ.

— "Ε, λοιπόν, μοῦ ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ὁμῆρ, θὰ σᾶς μιλήσω εὐκρινά. Θὰ χαρῶ πολὺ ὅταν μάθω πὼς παντρεύτηκε τὸν Χάμ...

— Μὰ γιατί!...

Ἡ μικρούλα "Εμιλ ἦταν καθισμένη κοντὰ στὴ φωτιά, ἀκουμπώντας τὸ κεφάλι της στὸ χέρι τῆς.

— Θεέ μου! Έκανε δ κ. Όμέρ. Φαίνεται πολύ ανήσυχη, πολύ παραγμένη τον τελευταίο καιρό... Αυτό δεν σημαίνει πώς εινε λιγότερο ώμορφη... Ίσια-ίσια, εινε περισσότερο ώμορφη από κάθε άλλη φορά... Καί στη δουλειά δεν της θγαίνει καμιά. Δουλεύει σάν έξη μοδιστράκια!... Μά αυτό που της λείπει, εινε το κέφι... Ναι, το κέφι, εξακολούθησε δ κ. Όμέρ. Από τί προέρχεται αυτό, δεν ξέρω... Κι' όμως την αγαπάει τόσο ο φτωχός δ Χάμ. Της νοίκιασε ένα σπιτάκι όσο δεν γίνεται πιό άνετο. Αυτό το σπιτάκι εινε τώρα επιπλωμένο, στολισμένο, καθαρό, σάν κουκλίστικο σαλονάκι... Κι' αν δεν είχε επιδεινωθή ή κατάστασης του Μπάρκις θα είχαν παντρευτή κιόλας... Τί κρίμα! Γιατί ίσως με το γάμο να άλλαζε το κέφι της Έμιλυ... Μά τώρα, αν θα πεθάνη δ Μπάρκις, όπως εινε σίγουρα, ποιός ξέρει πότε θα παντρευτούν... Κι' έτσι τὰ πράγματα μένουν στη μεγαλύτερη αβεβαιότητα...

— Έχετε δίκη, είπα.

— Τό αποτέλεσμα εινε, εξακολούθησε δ κ. Όμέρ, ότι ή Έμιλυ από μέρα σε μέρα γίνεται πιό θλιμμένη και πιό ανήσυχη. Καί το περίεργο εινε ότι όσο χειρότερεύει ή ψυχική της κατάσταση, τόσο περισσότερη στοργή δείχνει στο θείο της. Μόλις ή χαϊδεύει λίγο, τὰ μάτια της πλημμυρίζουν δάκρυα.

Έκείνη τη στιγμή, ή Μίνι κι' ο άνδρας της ξαναγυρίσαν και μάς πληροφορήσαν ότι ή κατάστασις του Μπάρκις χειρότερησεν δλοένα. Είχε χάσει τις αισθήσεις του κι' ότι ο γιατρός Σίλλιπ φεύοντας είχε πη ότι ή επιστήμη του δεν μπορούσε να κάνει τίποτε.

Μόλις τὰ έμαθα αυτά, αποφάσισα να πάω στης Πέγκοττυ, όπου, καθώς με πληροφορήσαν, θρισκόταν κι' ο αδελφός της Ντάν. Καληνύχτασά τον κ. Όμέρ και τὰ παιδιά του και πήρα το δρόμο του σπιτιού της Πέγκοττυ.

Χτύπησα διακριτικά την πόρτα και ο Ντάν Πέγκοττυ μου άνοιξε. Δεν φάνηκε τόσο ξαφνιασμένος όσο περίμενα πού μ' έθλεπε, κ' ή Πέγκοττυ το ίδιο γιατί άργησε να παρουσιαστή. Έκανα συχνά αυτή την παρατήρησι. Όταν περιμένουμε το θάνατο, τίποτε δεν μπορεί να μάς εκπλήξει.

Εσφίξα το χέρι του Πέγκοττυ και μπήκα στην κουζίνα. Η μικρούλα Έμιλυ ήταν καθισμένη κοντά στη φωτιά, άκουμπώντας το κεφάλι της στο χέρι της. Ο Χάμ στεκόταν θρβιος κοντά της.

Άρχισα να μιλάμε σιγά κι' άφογκραζόμαστε κάθε τόσο μήπως άκούγονταν κανένας θόρυβος στην άπάνω κάμαρη.

— Ήταν μεγάλη καλωσύνη έκ μέρους σου πού ήρθατε, κύριε Ντάβυ.

— Βέβαια, ναι, είπε κι' ο Χάμ.

— Έμιλυ, άγαπημένη μου, ξανάπε δ κ. Πέγκοττυ, σήκωσε λίγο το κεφάλι σου... Νά ήρθε ο κύριος Ντάβυ, μικρούλα μου!... Κάνε λίγο θάρρος, άγάπη μου! Πες μία λέξι στον κύριο Ντάβυ...

Βλέπω ακόμα το τρεμουλιασμα πού έκανε τη στιγμή εκείνη την Έμιλυ και πού φαίνεται πώς νοιώθω ακόμα στην επαφή του παγωμένου χεριού της, πού το τράβηξε άμέσως από το δικό μου. Έπειτα άφησε το σκαμνάκι της και, γλυστρώντας πλάι στο θείο της, άκούμπησε, πάντα άφωνη και ριγώντας το κεφάλι της στο στήθος του.

Είσαί μία μικρή καρδιά τόσο τρυφερή! Είπεν δ κ. Πέγκοττυ, χαϊδεύοντας τὰ ώραία μαλλιά της με το χοντρό κ' ήλιοψημένο χέρι του. Δεν μπορεί να υποφέρει δλνη αυτή τη θλίψι. Αυτό εινε φυσικό στους νέους, κύριε Ντάβυ... Δεν ξέρουν από τέτοια και τρομάζουν σάν το πουλάκι μου... Εινε πολύ φυσικό...

Η Έμιλυ σφιγγόταν δλοένα και πιό πολύ άπάνω του, χωρίς να ύψων το πρόσωπό της και χωρίς να λήη λέξι.

Εινε άργά, άγαπημένη μου! της ξανάπε ο θεός της. Νά ο Χάμ πού ήρθε να σε συνοδεύει ως το σπίτι. Ναι, πηγαινε μαζί με το καλό μας παλληκάρι πού τόσο σ' αγαπάει... Πώς! Έμιλυ, τί εινε μικρούλα μου;

Δέν άκουσα την Έμιλυ να λήη τίποτε, μά ο Ντάν Πέγκοττυ έσκυψε το κεφάλι του σάν νάθελε να την άκούση καλύτερα κι' έπειτα είπε:

— Πώς; Θέλεις να μείνεις με το θείο σου! Το σκέφτηκες αυτό; Νά μείνεις με το θείο σου, κοίκλα μου, τη στιγμή που ο καλός σου είν' έδω για να σε συνοδεύει; Στ' άλλη-θαι, κανένας δεν θα το πιστευε αυτό, θλέποντας αυτό το κοριτσάκι στο πλάι ενός θαλασσολόκου σάν έμένα, είπε δ κ. Πέγκοττυ γυρίζοντας προς έμάς με μι' άσυνγκράτητη περηφάνεια. Μά υπάρχει λιγότερο άλάτι στον άκαινό από την άγάπη πού κλείνει στη μικρούλα καρδιά της για το θείο της ή τρελλούλα μου Έμιλυ!...

— Η Έμιλυ έχει δίκη, κύριε Ντάβυ, είπε ο Χάμ. Άφού το θέλει, θα την αφήσω έδω ως το πρωί. Έπιτρέματέ μου να μείνω κι' έγώ.

— Όχι, όχι, τού άπάντησε δ κ. Πέγκοττυ. Έσ' πού πρόκειται όπου νάνε να παντρευτής, δεν πρέπει να χάνης ούτε μία μέρα δουλειάς και δεν μπορείς να ξαγρυπνάς και να δουλεύεις συγχρόνως. Εινε άδύνατον. Ξαναγύρισε στο σπίτι.

Ο Χάμ υποχώρησε και πήρε το καπέλλο του για να φύγ. Καθώς φίλησε την Έμιλυ (κάθε φορά πού τον έθλεπα να την πλησιάσει, είχα την εντύπωσι ότι ή φύσις του είχε χαρίσει την λεπτότητα ενός ευπατρίδου), εκείνη σφίχτηκε περισσότερο κοντά στο θείο της, σάν νάθελε ν' άποφύγη τον άρραβωνιαστικό της. Έκλεισα άθόρυθα την πόρτα πίσω του για να μη ταραχτή ή άπόλυτη σιωπή πού θσαίλευε στο σπίτι, και όταν ξαναγύρισα, είδα ότι ο Πέγκοττυ μιλούσε ακόμα στην Έμιλυ.

— Τώρα, της είπε, θ' άνέβω έπάνω για να ειδοποιήσω τη θεία σου ότι ο κ. Ντάβυ ήρθε, πράγμα πού θα της δώσει κουράγιο. Κάθισε κοντά στη φωτιά, άγαπημένη μου, και ξέστανε λίγο τὰ παγωμένα σου χεράκια. Δεν πρέπει να τρομάξεις και ν' άπελπίζεις άτσι... Τί εινε; Θέλεις νάρθης μαζί μου;... Έλα, λοιπόν. Άν μ' έδιωχαν από το σπίτι μου κι' άναγκαζόμουν να κοιμάμαι σ' ένα χαντάκι — εξακολούθησε δ κ. Πέγκοττυ, άπευθυνόμενος με περηφάνεια σε μένα — στοιχηματίζω πώς θάρχόταν μαζί μου! Μά ένας άλλος θα πάρη σε λίγο τη θέσι μου, δεν είν' έτσι, Έμιλυ;

Λίγο άργότερα, όταν άνέβηκα στο άπάνω πάτωμα και πέρασα μπρός άπ' την πόρτα της σκοτεινής καμροούλας μου, πού φάνηκε πώς είδα την Έμιλυ γονατισμένη στο πάτωμα. Μά άναρωτιέμαι άκόμη αν ήταν αυτή ή επρόκειτο περί παραιοσησείως πού την προκάλεσαν τὰ παιγνίδια των ίσκιων μέσα στο δωμάτιο.

Γιά την ώρα, καθισμένος μπροστά στη φωτιά της κουζίνας, σκεφτόμουν με την άνεσι μου το φόβο πού προκάλούσε ο θάνατος στην μικρούλα κι' ώμορφη Έμιλυ. Μά αυτό δεν έφτανε για να μου δικαιολογήση την άλλοδοκτη κατάσταση της.

Αυτά σκεφτόμουν ως τη στιγμή πού μπήκε στην κάμαρή μου ή Πέγκοττυ. Με πήρε στην άγκαλιά της, μ' ελόγησε και μ' ευχαρίστησε χίλιες φορές πού στάθηκα γι' αυτήν ένα τόσο μεγάλο ύποστηρίγμα στη δυστυχία της. (Αυτά ήταν τὰ ίδια της τὰ λόγια). Με παρακάλεσε κατόπιν ν' άνεβώ να ιδώ τον σύζυγό της, λέγοντας μ' ένα λυγμό ότι ο Μπάρκις μ' αγαπούσε και με θαύμαζε πάντοτε, ότι της μιλούσε συχνά για μένα πριν χάση τις αισθήσεις του κι' ότι ήταν βέβαιη πώς αν ποτέ συνερχόταν, θα χαίρόταν πολύ πού θα μ' έθλεπε, αν υποθέσουμε ότι ένα πράγμα μπορούσε να τον κάνει ακόμα να χαρή στον κόσμο.

Τό τελευταίο μου φάνηκε πολύ άμφίβολο, όταν άνέβηκα έπάνω και τον είδα.

Ο Μπάρκις ήταν πλαγιασμένος με το κεφάλι και τους ώμους έξω από το κρεβάτι, σε μία στάσι πού έπρεπε να εινε πολύ κουραστική, μισοακουμπισμένος στην κάσσα στην όποια έκρυβε τὰ χρήματά του και την όποια, όπως έμαθα, είχε ζητήσει να του πәне πλάι στο κρεβάτι του.

Μπάρκις, φίλε μου, είπεν ή Πέγκοττυ σχεδόν χαρούμενα, σκύβοντας από πάνω του, ενώ ο αδελφός της κι' έγώ είχαμε σταθή λίγο παράμερα, να το άγαπημένο μας παιδί, ο καλός μας κύριος Ντάβυ, χάρις στον όποιο γνωριστήκαμε κι' ο όποιος μου έφερε τὰ μηνύματά σου... Θυμάσαι; Δεν έχεις τίποτε να πης στον κύριο Ντάβυ;

Μά ο Μπάρκις άπόμεινε άφωνος κι' άκίνητος. — Πεθαίνει με την παλίρροια, ψιθύρισε ο Πέγκοττυ πλάι μου.

Τὰ μάτια και των δύο μας ήταν υγρά. Μά ξαναείπα με σιγανή φωνή:

— Με την παλίρροια;

Ναι, οι άνθρωποι της άκρογιαλίδς πεθαίνουν πάντα με την παλίρροια.

Έμεινα με πολλή ώρα κυπτάζοντας τον. Κι' έξφνα ο Μπάρκις, ενώ ήταν πες άφανερó πώς πλησιάζει, τὰ πέλαι άναχισε να παραμιλήσει.

— Συνέρχεται, ψιθύρισε ή Πέγκοττυ.

Κι' άμέσως φώναξε:

— Μπάρκις, άγαπημένο μου σύζυγε!

— Πέγκοττυ, άρθρωσε σιγά ο έτοιμοθάνατος, είσαι ή καλύτερη γυναίκα του κόσμου.

— Κύτταξε! Νά ο κύριος Ντάβυ! είπε ή Πέγκοττυ, θλέποντας τον Μπάρκις ν' άνοιγη τὰ μάτια του.

Έτοιμαζόμουν να τον ρωτήσω αν μ' άναγνώριζε, όταν

έξφνα άπλωσε το χέρι του και μου είπε πολύ καθαρά μ' ένα αγαθό χαμόγελο:

— Ο Μπάρκις δέχεται...

Στις τελευταίες του στιγμές είχε θυμηθή ο φτωχός την παράδοξη πρότασι γάμου πού είχα μεταβιβάσει άλλοτε στην Πέγκοττυ.

Και ξεψύχησε.

XXX

Δέν δυσκολεύτηκα καθόλου να υποχωρήσω στις ίκεσιές της Πέγκοττυ, ή όποια με παρακάλεσε να μείνω μαζί της ως ότου ο δυστυχισμένος Μπάρκις να κάνει το τελευταίο του ταξίδι στο Μπλουντερστον. Είχε άγοράσει από καιρό με τις οικονομίες της ένα κομμάτι γής στο παλιό μας νεκροταφείο κοντά στον τάφο της άγαπημένης της μικρούλας, όπως άποκαλούσε πάντα την μητέρα μου, κι' εκεί θα έθαβε το σύζυγό της.

Κρατούσα συντροφιά στην Πέγκοττυ και της πρόσφερα μερικές ύπηρεσίες πού περνούσαν από το χέρι μου. Μά πρέπει να όμολογήσω ότι ένιωσα μία ξεχωριστή ευχαρίστησι και έντελεις έπαγγελματική με το ν' άσχοληθώ με τη διαθήκη του Μπάρκις.

Έγώ έφριξα πρώτος την ιδέα ότι ή διαθήκη αυτή, έπρεπε να θρίσκειται μέσα στην περιφημη κασέλα, και πράγματι έκει τη θρήκαμε μαζί με το παλιό χρυσό ρολόι και τη χρυσή άλυσίδα πού φορούσε ο Μπάρκις την ήμέρα των γάμων του, μαζί μ' ένα χαρτονένιο κουτί γεμάτο μικροσκοπικά πατάκια και κουταλάκια, πού χωρίς άλλο ο Μπάρκις τὰ είχε άγοράσει για μένα όταν ήμουν παιδί, και τὰ όποια δεν είχε θαστήσει ή καρδιά του να τὰ χωρισθή, με 87 γκινέες, με 210 λίρες σε τραπεζογραμμάτια δλοκαίνουργα, με μερικές μετεχές της Τραπεζής της Άγγλίας και μ' ένα σωρό άλλα μικροπράγματα.

Όπως άπεδειχθη από τη διαθήκη, ο Μπάρκις δεν έκανε τού κάκου οικονομίες επί τόσο χρόνια. Η περιουσία του σε μετρητά ήταν τρεις περίπου χιλιάδες λίρες. Άφηνε την έπικαρπία του ενός τρίτου αυτού του ποσού στον Ντάν Πέγκοττυ. Μετά το θάνατο του τελευταίου, το κεφάλαιο θα μοιραζόταν έξ ίσου μεταξύ της Πέγκοττυ, της μικρούλας Έμιλυ κι' έμένα, ή θα πήγαινε σ' αυτόν ή σ' αυτήν, ή σ' αυτούς από μās πού θα έπιζούσαν. Η Πέγκοττυ κληρονομούσε όλα τ' άλλα αγαθά του και την ώνόμαζε μοναδικό έκτελεστή της διαθήκης του.

Νομίζα πώς ήμουν κιόλας εισαγγελέος όταν διάβασα αυτό το έγγραφο με δυνατό της φωνή, με κάθε έπισημότητα και δίνοντας ένα σωρό εξηγήσεις στους ένδιαφερομένους. Άρχισα να σκεφτόμαι ότι ή νομική επιστήμη ήταν πολύ πιό ένδιαφερούσα άπ' όσο φανταζόμουν.

Πέρασα τις δύο μέρες πού προηγήθηκαν της κηδείας, φτιάχνοντας για την Πέγκοττυ έναν κατάλογο της περιουσίας της, ταχτοποιώντας όλες της τις υποθέσεις, με δυο λόγια βοηθώντας την και συμβουλευόντάς την, πράγμα πού μάς ευχαριστούσε πολύ και τους δύο μας. Κατά τις δύο αυτές ήμέρες δεν είδα καθόλου τη μικρούλα Έμιλυ, μά με πληροφορήσαν ότι ο γάμος της θα γινόταν σε καμιά δεκαπενταριά μέρες.

Την ήμέρα της κηδείας, έφυγα πεζός από πολύ πρωί για το Μπλουντερστον, και θρισκόμουν κιόλας στο νεκροταφείο, όταν ή νεκροφόρα έφτασε συνοδευόμενη μόνο από την Πέγκοττυ και τον αδελφό της. Έκτός από τον κ. Όμέρ πού είχε ρβή κι' αυτός υπό την ιδιότητά του ως εργολάβου κηδείων, κανένας άλλος δεν θρισκόταν εκεί, και όλα έγιναν ήσυχα.

Πέρασα με έπειτα άρκετη ώρα μέσα στο νεκροταφείο και κόψα μερικά κλαδιά, γεμάτα καινούργια θλαστήρια, από τ' άνθη πού φυτρναν στον τάφο της μητέρας μου.

Έδω νοιώθω την αγωνία να μου σφίγγη την καρδιά... Το χέρι μου τρέμει, καθώς γράφω... Συνεχίζω με δυσκολία... Δεν μπορώ να υποφέρω την άνάμνησι όσων συνέβησαν την άλυσμένητη νύχτα πού έπακολούθησε μετά την κηδεία του Μπάρκις, όσων πρέπει να γράψω τώρα, αν θέλω να συνεχίσω τη διήγησή μου... Μά τί σημασία έχει...

Ότι κι' αν γράφω τώρα,

Προσεχώς στο «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ή καταπληκτική ιστορία μιας έπικής θαλάσσιας των έλληνικών θουνών επί τουρκοκρατίας.

Η ΖΩΗ ΚΑΙ ΟΙ ΑΘΛΟΙ

ΧΡΥΣΩΣ ΤΗΣ ΚΑΠΕΤΑΝΙΣΣΑΣ

ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ ΤΟΥ ΑΡΜΑΤΩΛΟΥ

ΚΑΠΕΤΑΝ ΔΙΑΒΟΛΗ

δεν θα μεγαλώσω το κακό... Ούτε κι' αν σταματήσω το χέρι μου, πού διατάζει να προχωρήση, θα το λιοστέψω... Ότι έγινε, έγινε... Τὰ περασμένα τίποτε δεν μπορεί ούτε να τὰ σώσει, ούτε να τὰ μεταβάλει...

Συνεχίζω λοιπόν...

Η Πέγκοττυ επρόκειτο να φύγη την άλλη μέρα μαζί μου για το Λονδίνο για να κανονίση διαφόρους τύπους σχετικώς με τη διαθήκη. Η μικρούλα Έμιλυ είχε μείνει εκείνη την ήμέρα στο σπίτι του κ. Όμέρ. Θα την ξαναδρίσκαμε το θράδυ, γυρίζοντας άπ' την κηδεία, στο καραβόσπιτο, όπου θά την έφερνε ο Χάμ.

Έγώ, έπειδή ήθελα να περπατήσω, είπα πώς θα ξαναγυρίζα πεζός, ενώ ή Πέγκοττυ και ο αδερφός της θα γύριζαν με το άμάξι, όπως είχαν έρθει, δηλαδή με άμάξι, και θα με περίμεναν το θράδυ στο καραβόσπιτο.

Τους άφησα στην έξοδο του νεκροταφείου και, αντί να ξαναγυρίσω κατ' ευθείαν, προχώρησα λίγο στο δρόμο του Λόδεστοφτ. Έπειτα, ξαναγύρισα πίσω και πήρα το δρόμο του Γάρμουθ. Έκανα ένα σταθμό για να δειπνήσω σ' ένα ώμορφο πανδοχείο και ή μέρα πέρασε έτσι. Έφτασα στην παραλία κατά το ήλιοθασίλεμα. Βροχή άρχισε να πέφτη ξαφνικά την ώρα εκείνη και φυσούσε δυνατός άνεμος. Μά αντίλαμβανόταν κανείς το φεγγάρι πίσω άπ' τὰ σύννεφα, και ή νύχτα δεν ήταν σκοτεινή.

Έφτασα σε λίγο μπροστά στο καραβόσπιτο του κ. Πέγκοττυ και στο φώς πού έλαμπε μέσ' άπ' το παράθυρό της. Βούτηξα λίγο στη θρεγμένη άμμο, έφτασα στην πόρτα και μπήκα μέσα.

Τί καλά πού ήταν μέσα στο ταπεινό εκείνο σπίτι! Ο κ. Πέγκοττυ είχε τελειώσει την πίπα του, και το φαγητό έτοιμαζόταν. Η φωτιά έλαμπε ζωηρή και το σεντούκι πάντα στην ίδια θέσι, περίμενε τη μικρούλα Έμιλυ για να καθήση. Η Πέγκοττυ είχε ξαναπάρει την παλιά της θέσι και, αν δεν φορούσε τὰ πένθιμα ρούχα της, θα νόμιζε κανείς ότι δεν την είχε άφήσει ποτέ. Όλα τὰ πράγματα ήταν στη θέσι τους, σάν να μην τὰ είχε ταραξει τίποτε... Η κυρά Κομιτζ στέναζε κάθε τόσο στη συνηθισμένη της γωνία.

— Ήρθατε πρώτος, κύριε Ντάβυ! είπεν ο κ. Πέγκοττυ, πού φαινόταν πολύ ευχαριστημένος. Η μικρούλα Έμιλυ κι' ο Χάμ δεν ήρθαν άκόμη. Βγάλτε το σακκάκι σας, αν εινε μουσκεμένο.

— Ευχαριστώ, τού άπάντησα, δίνοντάς του το επανωφόρι μου για να το κρεμάση. Το σακκάκι μου εινε έντελώς στεγνό.

— Ναι, αλήθεια, είπε κι' εκείνος, άφού προηγουμένως το έπιασε στους ώμους. Καθίστε, κύριε... Δεν εινε άνάγκη να σάς πω πόσο καλόςδεχτος είστε πάντα στο φτωχικό μας... Σας το λέω πάντως με όλη μου την καρδιά.

— Ευχαριστώ, κύριε Πέγκοττυ, δεν άμφέβαλα ποτέ γι' αυτό... — Ε, λοιπόν, άγαπημένη μου Πέγκοττυ, — επρόσθεσα, φιλώντας την αδελφή του — πώς είσαι;

— Α! Α!... έκανε ο κ. Πέγκοττυ, ο όποιος ήρθε κι' έκάθισε κοντά μας, τριβώντας τὰ χέρια του σάν ν' άνεπνευ πιδ ευχάριστα έπειτα από τόσες θλιβερές ήμέρες. Καμιά άλλη γυναίκα στον κόσμο, κύριε Ντάβυ, δεν μπορεί να έχη το μυαλό της πιδ ήσυχο άπ' αυτήν. Έκπληρώσε μέχρι τέλους όλα τὰ καθήκοντά της απέναντι του μακαρίτη και ο μακαρίτης το ήφερε πολύ καλά αυτό... Γι' αυτό φέρθηκε απέναντί της, όπως κι' εκείνη φέρθηκε απέναντί του... Και... έτσι όλα έγιναν τέλεια...

Η κυρία Κομιτζ έβγαλε τη στιγμή εκείνη ένα στεναγμό.

— Κουράγιο, μάνα, κουράγιο! είπεν ο κ. Πέγκοττυ. Μην αφήνεις τον εαυτό σου να καταθλίβεται άπ' τη λύπη! Κάνε λίγο κουράγιο κι' έπειτα θα δεις πως όλα τ' άλλα θαρθούν μάνα τοδε.

— Ποτέ Δανιήλ! άπάντησε ή κυρά Κομιτζ. Κανένα καλό δεν μπορεί πειά να συμβή σ' ένα δυστυχισμένο και έρρημο πλάσμα σάν κι' έμένα.

— Όχι, δεν είν' έτσι! είπεν ο κ. Πέγκοττυ με τόνο παρηγορητικό.

— Ναι, Δανιήλ, ναι! Είμαι πολύ δυστυχισμένη!... Καλύτερα θάκα να νά σάς απαλλάξω από το θένος μου...

(Άκολουθεί)

στόμα. 'Ο Μαραθιάς, που θγήκε από τόν τάφο του, της έφερε και όλους τούς δικούς της, που είχε χαμένους. Θυμήθηκε όλους τούς θανάτους και τὰ δυστυχήματα, τις πίκρες, τὰ σεκλέτια και μοιρολογούσε, τραγουδία του θανάτου μαύρα, φαρμακοποισιμένα.

— Δεν θάχα τὴ μανούλα μου κι' ἐγὼ νὰ μὲ νυφοστολή; εἶπεν ἡ Δροσοῦλα μὲ παράπονο.

— Μυαλό νὰ θάλης, ὀρφανό. Τὸν ἄντρα σου καὶ τὸ σπίτι σου πειὰ νὰ κυττάξης. Νὰ πᾶς στὴν ἐκκλησίᾳ ν' ἀνάψης ἕνα κερί γιὰ τὴν ψυχὴ τοῦ πατερούλη σου καὶ γιὰ τῆς μάνας σου τὴν ψυχὴ ἕνα κερί σπῖτι... Καὶ τις ψυχουλές τους μὴ λησμονᾶς ποτέ... Θέλουν σάν τούς ζωντανούς κι' αὐτοὶ πότε-πότε τὸ σιτάρι τους καὶ πότε τὸ τρισάγιο...

Κι' ἄρχισε νὰ λή μαιρολογώντας σιγαλά, μὲ δάκρυα ποὺ πέφταν σάν διαμάντια στὰ χρυσὰ μαλλιά τῆς Δροσοῦλας:

— Ποῦ εἶνε νὰ σὲ ἴδουν καὶ νὰ σὲ καμαρώσουν, μαύρη νύφη;... Ραίζετε' ἡ καρδιά μ', ραίζεται!...

Τώρα καὶ τὴ Δροσοῦλα τὴν ἔπιασε τὸ παράπονο τὸ μεγάλο. 'Εσφίχτηκε νὰ μὴν ἀκουστῇ, μὰ οἱ λυγμοὶ τῆς φύγαν.

— Σάπα, Δροσοῦλα, μὴν κλαῖς. Σάπα, κυράμ' δὲν κάνει... Δὲν φταῖς, κακόμοιρο ἐσύ, φταῖω ἐγὼ, ποὺ ἄρχισα τις κλάψες... Μὰ τί νὰ σοῦ κάνω; Δὲν θασταίει ἡ μαύρη ἡ καρδιά. Τους θυμήθηκε όλους τούς ἀχαρούς, ποὺ πᾶνε καὶ πειὰ δὲν θὰ γυρίσουν. 'Όλους ἐκεῖ μὰς καρτεροῦν... Αὐτοὶ στοῦ θάθου καὶ μεῖς στοῦ ψήλου. 'Ελα, σάπα τώρα, ὅσε τις κακοσημαδιές καὶ θε νάρθη ὁ Στάσος...

— Ποιὸς Στάσος; ρώτησε ἡ Δροσοῦλα καὶ τινάχτηκε σάν νὰ τὴν δάγκασε φεῖδι.

— Νά, ὁ γαμπρός ὁ Στάσος.

— Ποιὸς Στάσος; ξαναεἶπεν ἡ μικρὴ, σάν νὰ μὴν ἤθελε νὰ πιστέψῃ ὅτι ἄκουσε.

— 'Ο Στάσος, ὁ Καντήλας, ποὺ θὰ τὸν πάρης ἄντρα σου...

'Η Δροσοῦλα πάγωσε κι' ἀπόμεινε μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα.

— 'Ε, χέ!... τί ἔπαθες; τῆς εἶπεν ἡ κυρά Συναμική, καθαρίζοντας μ' ἕνα χαρτί τὸ χτένι.

— Τὸ Στάσο, τὸ μεθύστακα, νὰ πάρω ἐγὼ; Αὐτὸν τὸν «τριγώνη», τὸ μπεκροκα- νάτα, ποὺ σκότωσε τὴ μάνα του;

'Εκέρωσε σάν λείψανο καὶ καθὼς στεκό- ταν ἔτσι ὀρθῇ, τὸ στήθος της πετάγονταν γοργά, ἀπὸ τὴν ταραχὴ κι' ἀπὸ τὸ καρδιοχτύπι.

Μόλις ἔμαθεν ἡ Ρουφουλῖνα ὅτι ἡ Δροσοῦλα ἀρνιέται τὸ γαμπρό, ἔγιν' ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὸ κακό της.

— 'Εχεις καὶ μούτρα νὰ μιλάς; Σὲ πᾶνω καὶ σὲ πᾶνει θέρμη, κακομοῖρα μου!...

— 'Ενα μάγκα, ἕνα μπεκρούλιακα, ποὺ δὲν «ρουμπώνει» ἀπὸ κρασί; Τί νὰ τὸν κάνω; ψιθύρισε δειλά καὶ μὲ φωνὴ ποὺ κοβότανε ἀπὸ ἀγανάκτησι ἡ Δροσοῦλα. Τέτοιον ἄντρα δὲν τὸν θέλω... Ποτέ μὴ σώσω καὶ παντρευτῶ!...

'Η κυρά της τὴν ἄκουγε κ' ἡ φλέβες της ἐφούσκωναν ἀπὸ θυμὸ καὶ τὰ μάτια της θγάζανε σπιθες, ἀλλὰ συγκρατήθηκε γιὰτὶ ντράπηκε τούς ξένους.

— Εἶδες ἐκεῖ τὸ ξόανο; Τί θέλει; Κανένα Ρήγα ἢ κανένα πρίντσιπα;... 'Ενα καλὸ παιδί καὶ δουλεutάριο τῆς δίνουμε καὶ μὰς κάνει καὶ νάξια... Μήπως δὲν ἔχει καὶ τὸ «ἔχει του» νὰ πῆς;...

— Μιὰ σάπια θάρκα!... τὴν διέκοψε ἡ Δροσοῦλα, ποὺ ἡ ἀπελπισία καὶ ἡ ἀτιμωρη- σία τὴν ἀποθράσυναν.

Καθότανε ζαρωμένη σάν δαρμένη γάτα. Γυάλιζαν ἀπὸ τὸ λάδι τὰ μαλλιά της καὶ φόραγε κάτι φορέματα ἀπὸ πρόστυχη «διάν» τριανταφυλλιά καὶ ἕνα κόκκινο φίδγκο στὸ κεφάλι, ὀρθὸν, μεγάλον, ποὺ ἐκουινό- ταν καὶ ἐμοιάζε σάν λειρὶ κόκορα. Εἶχε μιὰ στάσι ποὺ ἔφερνε γέλια καὶ συμπάθεια μαζί καὶ σιγομασοῦσε λέξεις καὶ φράσεις διαρκῶς:

— 'Όχι, δὲν θὰ τὸν πάρω... Δὲν παντρεύο- μαι... Καλύτερα νὰ μῶ στὴ μαύρη γῆς!... ('Ακολουθεῖ)

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ΤΟΥ Κ. ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ ΤΑ ΤΟΠΙΚΑ ΜΑΣ ΦΑΓΗΤΑ

ΜΠΑΡΜΠΟΥΝΙΑ ΣΤΗ ΧΟΒΟΛΗ

«Ένας ἀπὸ τούς ἐκλεκτούς τρόπους γιὰ νὰ μαγειρευθῇ τὸ μπαρμποῦνι καὶ νὰ διατηρήσῃ ὅλο τὸ ἀρώμα του μαζί με τὴν ἰδιόζουσαν γεύσι του, εἶνε καὶ ὁ ἐξῆς τὸν ὅποιον μεταχειρίζονται εἰς τὰ παράλια μέρη, διότι κατὰ κανόνα πρέπει νὰ εἶνε φρεσκότατα τὰ μπαρμποῦνια, μόλις θγοῦν ἀπὸ τὴ θάλασσα, πράγμα ποὺ μόνον στὶς ἀκρογιαλιές ἡμ- πορεῖ νὰ συμβῇ.

Καὶ νὰ τώρα ὁ τρόπος τοῦ ψησίματος: Διαλέγουν μεγάλα μπαρμποῦνια, τὰ ὁποῖα ἀφήνουν ὅπως ἔχουν, χωρὶς νὰ ξεσθοῦν δηλαδῇ, οὔτε τὰ ἐντόσθια, οὔτε καὶ τὰ σπάρραχνα νὰ ἀφαιρεθοῦν. Μόνον ἀνοίγοντας τὸ μέ- ρος ποὺ εἶνε τὰ σπάρραχνα τὰ ἀλατίζουμε ὀλίγο.

Ἐν τῷ μεταξύ ἔχομε ἐτοιμάσει μιὰ ζύμη ἀπὸ ἀλευρί φθινό καὶ νερό, σφιχτὴ ὅπως τοῦ ψωμοῦ. Ἀνοίγουμε κομμάτια ζύμης σὲ φύλλο χοντὸ καὶ τυλίγουμε κάθε μπαρ-μποῦνι, ὅπως σχεδὸν τὰ σκαλτσούνια. Προ- ηγουμένως ἔχομε ἀνάψει φωτιά με ζυλο- κάρθουνα ὥστε νὰ χωνέψῃ καλὰ καὶ γίνῃ χόβολη, στὴν ὁποία ρίχνουμε καὶ ἄλλη στά- χτη διὰ νὰ εἶνε ἀρκετὴ καὶ χωθοῦν τὰ μπαρμποῦνια μέσα. Ἡ χόβολη δὲ αὐτὴ μπο- ρεῖ νὰ γίνῃ μέσα καὶ σὲ μαγκάλι ἢ ἐπάνω σὲ μιὰ μεγάλη πλάκα.

Τέλος χώνονται μέσα στὴ χόβολη προ- σκεκτικὰ τὰ μπαρμποῦνια καὶ ἀφήνονται νὰ ψηθοῦν ἕως τρία τέταρτα ἂν εἶνε μετρίου μεγέθους, ἂν δὲ εἶνε πολὺ μεγάλα — δη- λαδὴ 60—70 δράμια τὸ καθένα — τότε χρει- ᾶζεται σχεδὸν μιὰ ὥρα. Πρέπει δὲ νὰ ἔχω- μεν τότε καὶ λίγη φωτιά ἀκόμα χωνευμένη τὴν ὁποία ρίχνουμε ἀπ' ἐπάνω στὴ χόβολη ποὺ εἶνε χωμένα τὰ μπαρμποῦνια, γιὰ νὰ μὴ διακοπῇ τὸ ψήσιμό τους.

Τέλος ἀφοῦ ψηθοῦν, ἀποσύρονται προσε- κτικὰ ἕνα-ἕνα καὶ ἀνοίγεται ἡ ζύμη, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔχουν κολλήσῃ ὅλα τὰ λείπια καὶ μένει τὸ ψάρι καθαρό. Τὴν ζύμη αὐτὴ φυσικά, τὴν ἀπορρίπτουμε.

Ἀραδιάζονται τὰ ψάρια σὲ πιατέλα καὶ τὰ περιγύνουμε μὲ μιὰ σάλτσα λαδολέμονο

μὲ μαϊντανό φυλῶ.

Τὸ ψήσιμό τους ἡμπορεῖ νὰ γίνῃ καὶ σὲ φούρνο, ἀραδιά- ζοντας αὐτὰ σὲ λαδομένο ταψὶ γιὰ νὰ μὴν κολλήσῃ ἡ ζύμη. Στὸ φούρνο δὲ ὑπολογίζουμε λιγώτερη ὥρα γιὰ νὰ ψηθοῦν. Γιὰ ζύμη ἐπίσης ἡμπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῇ ζυμαρὶ ψωμοῦ ἄψητου, ἔάν ἡμπορῇ κανεὶς νὰ προμηθευθῇ ἀπὸ γειτονικὸν φούρνο.

ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕΣ

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

'Η Σάρα Γκράδου, ἀποθανοῦσα πρὸ τινος στὸ Λονδίνο εἰς ἡλικία 84 ἐτῶν, ἐκληροδότησε ὀλόκληρη σχεδὸν τὴν περι- ουσία της, ἀνερχομένην σὲ 600 χιλιάδες λίρες, εἰς τὰ ζῶα, ποὺ τὰ ἐλάτρευε σὲ ὅλη της τὴ ζωὴ. Ἀφῆκε 50.000 λίρες στὸ νοσο- κομεῖο τῶν ζώων καὶ 10.000 στὴν ἑταιρία πρὸς προστασία τῶν ζώων. Τὸ μεγαλύτερο δῶμας ποσὸν τῆς κληρονομίας της κατετέθη σὲ μιὰ Τράπεζα διὰ νὰ ἀποτελέσῃ κεφάλαι- ον διὰ τὴν ἰδρυσιν ἑταιρίας ἐναντίον τῶν σπὸρ, τὰ ὁποῖα θλάπτουν τὰ ζῶα.

Ἀσφαλῶς οἱ συγγενεὶς τῆς μεταστάσης δὲ εἶχαν μικροτέραν ἀξίαν ἀπὸ τὰ ζῶα!

ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

... ΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Η ΜΟΔΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Η ΕΜΟΡΦΙΑ
Η ΜΟΔΑ
ΤΟ ΣΠΙΤΙ
Η ΔΙΑΙΤΑ
Η ΦΥΣΙΚΗ ΖΩΗ
ΤΑ ΑΔΩΜΑΤΑ
Η ΚΑΛΗ
ΑΝΑΤΡΟΦΗ
Κ.Τ.Λ.
Κ.Τ.Λ.

Μετά τὴν ἐπιστροφή ἀπὸ τὴν ἐξοχὴ, ἡ πρώτη φροντίδα κάθε μητέρας εἶνε ν' ἀνανεώσῃ τὸ θεσιτάριο τῶν παιδιῶν της. Σὲ λίγο θ' ἀρχίσουν τὰ σχολεῖα, θ' ἀρχίσουν οἱ φθινο- παρινὲς ψυχρὲς καὶ τὰ παιδιὰ χρειάζονται καινούργια φο- ρέματα γιὰτὶ μὲ τὸ μπῶι ποὺ ἐπέταξαν, ὅλα τὰ περσινὰ εἶνε γιὰ χάρισμα.

Ὅλα, ἀρά γε; Γιὰ ἐξετάστε τὰ πρῶτα προσεκτικὰ. Κυτ- τάτετε ποῖα φορέματα εἶνε ἀκόμη καινούργια, δηλαδῇ δὲν ἔχει κόψει τὸ χρώμα τους, δὲν ἔχουν σχισθῇ, δὲν τούς ἔχουν λυῶσει τὰ χανίκια. Ἐπίσης ποῖα ἔχουν ἀρκετὸ στρίψωμα ἀπὸ κάτω ὥστε νὰ μποροῦν νὰ μακρύνουν. Καὶ ἀπ' αὐτὰ διαλέγετε ἐκεῖνα ποὺ παίρνουν διόρθωμα. Π. χ. ἕνα φου- στανάκι ποὺ τὸ μόνο ἐλάττωμά του εἶνε ὅτι ἐκόντηνε, μπο- ρεῖ νὰ φορεθῇ ὠραϊότατα καὶ φέτος ἂν τοῦ προσθέσετε ἕναν ὠμίτη καὶ γαρνιτούρες ἀπὸ ὕφασμα σκωτσέζικο κόκκινο ἢ πράσινο σὲ μπλέ, κίτρινο ἢ πορτοκαλλί σὲ καφέ κτλ. Ἐπί- σης ἕνα φουστανάκι κοντὸ μπορεῖ νὰ μεταποιηθῇ σὲ φου- στίτσα, ἡ ὁποία μὲ δυὸ πλατεῖες μπρετέλ- λες ἢ ἕνα τυρολέζικο πλαστρὸν φοριέται ὡ- ραῖότατα μαζί μὲ μιὰ πλεκτὴ μπλουζίτσα.

Ἐτσι, μὲ διαφόρους συνδυασμούς θὰ ἐ- ξασφαλίσετε τὸ καθημερινὸ ντύσιμο τῶν παιδιῶν σας, τὰ φορεματάκια ποὺ θὰ θά- ζουν στὸ σχολεῖο ἢ στὸ σπῖτι καὶ δὲν θὰ νοιαστῇτε πειὰ παρὰ γιὰ τὰ καινούργια. Ἐχετε δὲ ὅπ' ὅψιν σας ὅτι ἐξαιρετικὰ στὴ μόδα φέτος εἶνε γιὰ τὸ ντύσιμο τῶν παιδι- ῶν τὸ θελοῦδο. Βελοῦδο σκωτσέζικο, θελοῦ- δο κοτελέ, θελοῦδο βαμβακερὸ ἀλλὰ καὶ μεταξωτὸ, χρησιμοποιοῦνται μὲ μεγάλη ἐ- πιτυχία καὶ πραγματικὰ τὰ ὕφασματα αὐ- τὰ παρουσιάζουν πολλὰ πλεονεκτήματα. Γιὰτὶ τὸ βαμβακερὸ θελοῦδο χύνει ὠραία, πλένεται εὐκόλα, δὲν ἀναμαλλιάζει καὶ εἶνε ὕφασμα ἐξαιρετικῆς ἀντοχῆς.

Μὲ τὸ θελοῦδο κοτελέ γίνονται φορεμα- τάκια γιὰ τὰ κοριτσάκια ἕως δέκα ἐτῶν καὶ ταγιέρ γιὰ τις μεγαλύτερες δεσποινίδους ἀπὸ δέκα—δώδεκα ἐτῶν καὶ πάνω. Τὰ χρώ- ματα ποὺ συνηθίζονται περισσότερο εἶνε τὸ πράσινο σὲ ὅλες τις ἀποχρώσεις, τὸ οὐρανί, τὸ γκρί καὶ τὸ μπέζ. Γιὰ γαρνιτούρα συνη- θίζονται πολὺ οἱ φιδγκοὶ ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφα- σμα, οἱ ὁποῖοι συχνὰ τοποθετοῦνται στὴ θῆσι τῶν κουμπιῶν καὶ τὰ ἀντικαθιστοῦν.

Τὰ φορέματα ποὺ γίνονται ἀπὸ μεταξωτὸ θελοῦδο συνηθίζονται ἰδίως σὲ χρώμα μαῦ- ρο. Μὴν ἀνησυχῇτε ὅμως, κυρίες μου, τὸ μαῦρο αὐτὸ δὲν ἔχει τίποτε τὸ πένθιμο καὶ ἡμπορεῖ νὰ φορεθῇ ἀδίστακτα καὶ ἀπὸ τὸ νεαρώτερο κοριτσάκι, γιὰτὶ πάντα ραιδρῶ- νεται μὲ μιὰ ζωηρὴ γαρνιτούρα. Π. χ. ἕνα τελευταῖο μοντελάκι γίνετα ἀπὸ μαῦρο θε- λοῦδο μὲ φούστα λίγο κλός καὶ μὲ κορσὰς μὲ μπρετέλλες σταυρωτές, κάτω ἀπὸ τις ὁ- ποῖες διακρίνεται μιὰ μπλουζά ἀπὸ πορτο- καλλί κρέπ-ντε-σιν μὲ πολὺ φουσκωτὰ μα- νικάκια. Ἡ ζώνη τοῦ φορέματος ποὺ δένει ὑποστὰ, εἶνε καὶ αὐτὴ ἀπὸ κρέπ-ντε-σιν πορτοκαλλί.

Τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ παιδικὰ φορεμα- τάκια γαρνίρονται μ' ἕνα πλαστρὸν ἀνοι- κτοῦ χρώματος ποὺ δίνει, τὴση φρεσκάδα καὶ ὀρσία στὸ πρόσωπο. Ἄλλοτε τὸ φό- ρημα εἶνε ἀνοικτὸ πολὺ ἐμπρὸς καὶ φοριέ-

ΤΑ ΝΕΑ ΦΙΓΟΥΡΝΙΑ

φόρεμα κοριτσιῶ ἀπὸ λαϊνὰς μαρίν. Τσέπες καὶ γιανκὰς γαρνιρισμένα μὲ λαϊ- νὰς λευκὰ. Κουμπία ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα.

ταὶ ἐπάνω ἀπὸ τὸ πλαστρὸν. Ἄλλοτε πάλι τὸ πλαστρὸν εἶνε κολλημένο ἀπάνω στὸ φόρεμα καὶ γαρνιρισμένο μὲ νταν- τέλλες, μὲ πιετάκια ἢ μὲ θολάν. Στὰ παιδικὰ φορέματα συ- ναντοῦμε καὶ μεγάλες ἀντιθέσεις χρωμάτων. Ἄλλοτε τις θλέ- πομε στὰ γιανκαδάκια, ἀλλοῦ στὰ κεντήματα, ἐπάνω στὸ ἱ- διο τὸ φόρεμα ποὺ παριστάνουν μεγάλα πολὺχρωμα λου- λούδια ἢ γεωμετρικὰ σχήματα καὶ τέλος στὶς γαρνιτούρες ποὺ γίνονται ἀπὸ κορδέλλες διαφόρων χρωμάτων.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

Μητροπόλεως 14 α'

Πλατεῖα Συντάγματος

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΛΟΝΗ ΣΑΣ

Πῶς νὰ θάζετε τὸ ρούζ στὸ πρόσωπο

Τὸ καλοκαίρι εἶνε πολὺ πιὸ δύσκο- λο νὰ στρώσῃ στὸ πρόσωπο τὸ ρούζ, ἢ κρέμα καὶ ἡ πούδρα ἀπ' ὅτι τὸν χειμῶνα. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο γιὰ νὰ μὴν κάνῃ μιὰ γυναῖκα τὴν ἐντύπωσι ἀποκρηάτικη υἰάσκας, πρέπει νὰ δίνῃ ἰδιαίτερη προσοχὴ στὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο θάζει τὸ ρούζ της.

Τὸ καταλληλότερο ρούζ γιὰ τὸ πρόσωπο εἶνε ἐκεῖνο ποὺ πουλιέται σὲ θάζα, ὡς ἀ- λοιοφῇ. Γιὰ νὰ τὸ θάλετε καλὰ, θρέχετε τὸ τρίτο δάχτυλο κάθε χεριοῦ σὲ νερό καὶ εὐ- θὺς κατόπιν τὸ θυθίζεται στὸ θάζο μὲ τὸ ρούζ. Γιὰ νὰ ἔχουν τὴν ἴδια ποσότητα ρούζ καὶ τὰ δυὸ δάχτυλα, τὰ τρίβετε τὸ ἕνα ἐ- πάνω στὸ ἄλλο καὶ κατόπιν θὰ τὸ στρώσε- τε συγχρόνως καὶ στὰ δυὸ μάγουλα, ἀπλώ- νοντας τὸ ὅσο θέλετε. Σὲ λίγο θάζετε ἀπὸ πάνω πούδρα, ὅταν τὸ ρούζ θὰ ἔχῃ πειὰ στεγνώσει. Ἄν χρησιμοποιεῖτε ρούζ σὲ κου- τάκι, θὰ ἀκουμπήσετε τὴν οὐπ στὸ μάγου- λο, ἀκριβῶς στὸ σημεῖο ποὺ θέλετε νὰ θά- σετε τὸν ὑψηρότερο τόνο καὶ κατόπιν θὰ τὸ ἀπλώσετε γύρω-γύρω πάλι μὲ τὴν οὐπ. Προσέχετε ἰδίως νὰ θάλετε τόσο ρούζ στὸ ἕνα μάγουλο ὅσο καὶ στὸ ἄλλο, γιὰτὶ αὐτὸ εἶνε ἡ μεγαλύτερη δυσκολία. Κατόπιν πρέ- πει ἀπαραίτητως νὰ πουδραρισθῇτε.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΣ

Γιὰ νὰ κάνετε μιὰ καλὴ μου- στάρδα

Κοπανίζετε πολὺ φυλὰ σιναπόσπορο καὶ τὸν κοσκινίζετε καλὰ. Κατόπιν τὸν ἀναλύε- τε μὲ λίγο λευκὸ κρασί ἀραιώνοντο καὶ λί- γο ὕδατι ὥστε νὰ γίνῃ μιὰ ἀρκετὰ πηχτὴ κρέμα. Ἀφήνετε ἀρκετὰς ἡμέρες σὲ δροσε- ρὸ μέρος καὶ κατόπιν κλείνετε τὴν μουστάρ- δα μέσα σὲ θάλα. Ἡ μουστάρδα αὕτῃ εἶνε πολὺ ὀρεκτικὴ καὶ διατηρεῖται πολὺν και- ρό. Τὸ ξεῖδι πρέπει νὰ τὸ ἀποκλείσετε ἐν- τελῶς ἀπὸ τὴν κατασκευὴ τῆς μουστάρ- δας.

Ἡ Δνὶς ΔΙΑΝΑ

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Ο Μωρίς Σεβαλιέ όπως εμφανίζεται στο νέο φιλμ: «Ο άνθρωπος της ημέρας».

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Η ώρα Αμερικανός δε ντίττα Στέφφι Γιάννα.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ

Καὶ τὸν ἑαυτοῦ τὸν ἑαυτοῦ

ΜΙΚΡΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΥΡΙΕΣ

ΤΟ ΣΚΑΣΙΜΟ ΤΩΝ ΧΕΡΙΩΝ

Ἡ δουλειὰ τοῦ σπιτιοῦ, ἡ κακὴ ποιότης τοῦ σαπουνιοῦ, ἡ μεταβολὴ τοῦ καιροῦ, καταστρέφουν τὸ δέρμα τῶν χειρῶν ποὺ πρέπει νὰ εἶναι πάντοτε περιποιημένα, μαλακὰ καὶ λεῖα. Θ' ἀποφύγετε τὸ σκάσιμο τῶν χειρῶν σας ἀνὰ μετὰ τὸ σπύνισμα τὰ ξεπλύνετε καλὰ, τὰ σφουγγίζετε καλὰ καὶ τέλος, τὰ τρίψετε μὲ λεμόνι. Ἰδιαίτερως ὁμως γιὰ τὰ σκασίματα τῶν χειρῶν εἶναι πολὺ ἀποτελεσματικὴ ἡ ἐξῆς συνταγή.

Menthol	1 gr.
Salol	2 gr.
Huile d' olive	10 gr.
Lanoline	30 gr.

Η ΠΕΤΣΕΤΕΣ ΤΟΥ ΦΑΓΗΤΟΥ

Μολοντοὶ δὲν χρησιμοποιοῦμε πειὰ τις πελώριες πετσέτες τῶν γαγιαδῶν μας, ὥστόσο ἡ πετόετα τοῦ φαγητοῦ δὲν ἔχει ἀκόμη ἐκποσθῇ ἀπὸ τὸ τραπέζι. Γιὰ νὰ ἐκτελῇ τὸν προορισμὸ της πρέπει νὰ εἶναι μετρίου μεγέθους, ἐλαφρὰ κολληριζομένη καὶ ἀπὸ ὑφασμα κατὰ προτίμησιν λινό. Διπλώνεται σὲ τρίγωνο, σὲ τετράγωνο ἢ σὲ μακροῦλο σχῆμα καὶ τοποθετεῖται ἐπάνω στὸ πιάτο. Τὰ διάφορα περίτεχνα διπλώματα καὶ ἡ τοποθέτησις τῆς πετσέτας μέσα στὸ ποτήρι, γίνονται μόνον σὲ ἐστιατόρια. Στὰ γεύματα, τὸ ψωμάκι τοποθετεῖται μετὰ τῆς πετσέτας καὶ τοῦ πιάτου. Ὁ συνδυασμὸν θὰ ξεδιπλώσῃ τὴν πετσέτα, χωρὶς νὰ τὴν ἀνοίξῃ ὀλόκληρη καὶ θὰ τὴν ἀπλώσῃ ἐπάνω στὰ γόνατά του. Μετὰ τὸ φρούτο θὰ τὴν τοποθετήσῃ διπλὰ στὸ πιάτο τοῦ ἐπάνω στὸ τραπέζι, χωρὶς νὰ τὴν διπλώσῃ στὸ σχῆμα της, ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ τὴν σαλακώσῃ σὰν πατσάουρα. Στὰ καθημερινὰ οἰκογενειακά γεύματα, κάθε μέλος τῆς οἰκογενείας ἔχει τὴν δική του πετσέτα περασμένη στὸν κρίκο της, ἀλλὰ ὅταν ὑπάρχουν προσκεκλημένοι, θὰ μποῦν στὸ τραπέζι πετσέτες καὶ θαρῆς, ὅμοια διπλωμένες, καὶ χωρὶς κρίκους.

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΤΗΡΗΤΑΙ ΤΟ ΦΡΕΣΚΟ ΒΟΥΤΥΡΟ

Τὸ φρέσκο βούτυρο ἔχει γίνῃ ἀπαραίτητο στὴν τροφή μας. Ἰδίως δὲ στὴν τροφή τῶν μικρῶν παιδιῶν, ἀλλὰ ἡ διατήρησίς του ἔχει γίνῃ προβληματικὴ τώρα τὸ καλοκαίρι, ἰδίως στὶς ἐξοχές, ὅπου δὲν ὑπάρχουν ψυγεῖα. Μολαταῦτα μὲ τὴν μέθοδο αὐτὴν ποὺ θὰ σὰς ὑποδείξω μπορεῖτε νὰ διατηρήσετε τὸ βούτυρο φρεσκοτάτο ἐπὶ μιά ὁδομάδα καὶ περισσότερο.

Τυλίξτε τὸ βούτυρο σὲ μιά καθαρὴ πετσέτα καὶ μουςκέψτε τὴν πετσέτα μὲ ζῦδι. Κάθε δυὸ μέρες θρέχετε τὴν πετσέτα μὲ τὸ ζῦδι, ὥστε νὰ μὲν πάντοτε ὑγρὴ. Φυλάτε τὸ βούτυρο σ' ἓνα μέρος δροσερὸ, ξηρὸ καὶ εὐαερό. Θὰ διατηρηθῇ φρέσκο καὶ γευστικώτατο ἕως ὅτου νὰ ἐξαντληθῇ ἐντελῶς.

ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ Ἡ ΚΙΤΡΙΝΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ

Ἀνακατεῦτε ἐννεὰ δέκατα οἶνο πνεύματος μὲ ἓνα δέκατο γλυκερίνης. Μὲ τὸ ὑγρὸ αὐτὸ πλένετε τὰ παπούτσια, μεταχειριζόμενοι καὶ μιά μικρὴ βούρτσά. Τὰ «πουντράρετε» κατόπιν μὲ ἀραιὸ κοκκινώχμα (ἢ μὲ χῶμα τῆς Ἑσμῆρ), τ' ἀφήνετε νὰ στεγνώσουν καὶ κατόπιν τὰ σκουπίζετε μὲ ἓνα ζεατὸ πανί.

Ἡ κυρία ποὺ τὰ ξέρει ὅλα

Πῶς διατηρεῖται ἡ ἐμορφιά

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΜΟΥ

ΚΑΤΕΡΙΝΟΥΛΑΝ, Πάτρας. — Πρέπει νὰ ἔχετε δέρμα ἐξαιρετικὰ καλὸ γιὰ νὰ ἀντέχῃ σὲ ὅλην αὐτὴν τὴν κακομεταχείρισιν ποὺ τοῦ κάνει. Ἀν ἐξακολουθεῖτε ὅμως λίγον καιρὸ ἀκόμη, ἀσφαλῶς θὰ τὸ καταστρέψετε. Λοιπόν, ἀλλάξτε ἐντελῶς σύστημα. Ἐξακολουθεῖτε νὰ τρώτε μαῦρο ψωμί, ἀλλὰ καὶ πολλὰ φρούτα καὶ χόρτα θρασυμένα καὶ ὡμὰ καὶ πίνετε ἓνα ποτήρι νερὸ μὲ μιά κουταλιά γλυκὸ καλὸ πρωτὶ νηστικὰ. Πετᾶτε τις κρέμες τῶν 5 δραχμῶν (!) Καταργήστε τὸ ρούζ. Στὴν ἡλικία σας εἶναι ἐντελῶς περιττὸ καὶ αὐτὸ φέρνει σπυράκια. Ἀν θέλετε μιά ποῦρα πολὺ καλὴ καὶ ὀχι ἀκριθὴ, πάρτε τοῦ Ζωρᾶ σὲ χρώμα νатурέλ. Τὸ θρόδῳ καλοῖτε τὸ πρόσωπό σας μὲ τὴν ἐξῆς λοσιόν:

Eau de roses	50 gr.
Alcool camphré	50 gr.

Τὸ πρωὶ νὰ πλένεσθε μὲ γάλα ἄδραστο καὶ νὰ κάνετε στὸ πρόσωπό σας μασάζ μὲ λίγο τάλκ, ἰδίως στὰ μέρη ποὺ ἔχετε τὰ σπυράκια. Τρεῖς φορές τὴ ὁδομάδα νὰ σαπουνίζετε μὲ σαποῦνι τοῦ κατραμιού. Τὸ μασάζ τοῦ λαιμοῦ γίνεται ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω καὶ ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, μὲ τις ἀνοιχτὲς παλάμες τῶν δυὸ χειρῶν ἀλλήλοδιαδόχως.

ΚΥΡΙΑΝ ΑΓΓ. Τ., Ἀργυροτόλιον. — Ἀπαντᾷ σήμερον στὸ δεύτερον μέρος τοῦ γράμματός σας, ἐπιφυλασσομένη στὸ ἐρχόμενο φύλλο νὰ σὰς ἀπαντήσω στὸ πρῶτο. Ἐχετε ὀδικο νὰ εἰσθε τόσο ἀπελπισμένη. Ἡ ἀναλογία σας εἶναι πολὺ καλὴ. Μόνον στὴν περιφέρεια θὰ ἔπρεπε νὰ εἰσθε λίγα ἐκατοστόμετρα στενωτέρη. Ἀν μπορεῖτε νὰ διατηρηθῇ σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο θὰ εἶναι λαμπρὰ. Λίγη ἐπιβολὴ χρειάζεται. Ὁ περίπατος δὲν ἔχει τίποτε τὸ δυσάρεστο, ἐκτός ἂν τὸν κάνη κανεὶς γι' ἀγγραφεῖα. Ἡ γυμναστικὴ εἶναι ἀπαραίτητη γιὰ μιά νέα 22 ἐτῶν, εἴτε παχεῖα εἴτε ἀδύνατη, ὀχι μόνο γιὰ λόγους οἰουέτας, ἀλλὰ καὶ γιὰ λόγους εὐκηνότητας καὶ χάριτος. Ἡ πολυλμφα καταστρέφει τὴν ὕγεια ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Εἶναι πολὺ πιὸ ἀφελιμο νὰ περιορίσετε τὸ ψωμί σας παρὰ νὰ παίρνετε διάφορα φάρμακα ποὺ στὸ τέλος δὲν γίνονται παρὰ νὰ σὰς ἐλάνθουν. Ὅλα τὰ φάρμακα κατὰ τὴν παχυσαρκίαν περιέχουν θυροειδίνη καὶ δὲν συνιστῶνται παρὰ μόνον σὲ ὀρισμένους περιπτώσεις, ἄλλως θάλατουν. Ἡ ἀγωνία σας καὶ ἡ ἀποσπέντευσις σας θὰ ἐλαττωθῶν, ὀχι μόνον ἔσταν διαβάσετε τὸ γράμμα μου, ἀλλὰ ὅταν, σὰν νέα ποὺ εἰσθε, τινάζετε τὴν τεμπελιά καὶ ἀποφασίζετε νὰ κουνήθητε λιγάκι καὶ νὰ ζήσετε μιά πιὸ φυσικὴ ζωὴ.

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΗΝ, Αἴγιον. — Δυστυχῶς δὲν μπορεῖτε νὰ κάνετε τίποτε στὰ μαλλιά σας. Θὰ σκουρύνουν μόνον τοὺς ὅταν θὰ φυτρώσουν νέα. Ὅσο γιὰ τὸ ἀγρίσμα αὐτὸ μπορεῖτε νὰ τὸ ἐλαττώσετε ἂν λούζετε τὰ μαλλιά σας τακτικὰ καὶ προηγουμένως τὰ ἀλείψετε καὶ τὰ τρίψετε καλὰ μὲ λάδι τῆς κουζίνας ζεσταμένο. Τὰ μαλλιά σας λούζετε τα μὲ δυὸ κροκοῦς σάβον χυμωμένους στὸ νερὸ.

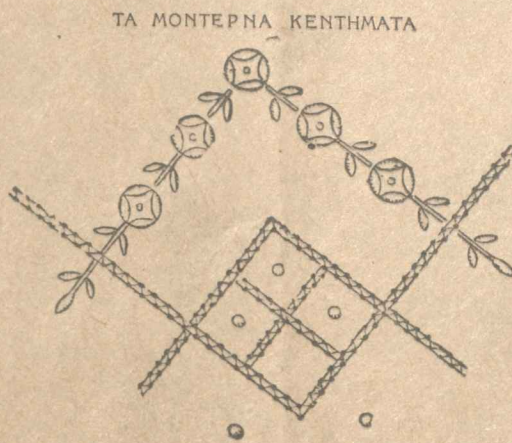
ΛΥΠΗΜΕΝΗΝ ΝΕΑΝΙΔΑ. — Δὲν μπορῶ νὰ σὰς συστήσω ὑπεύθυνος τίποτε. Κι' ἐγὼ εἰμαι τῆς γνώμης ὅτι ἡ ὀλὴ αὐτὴς μόνον μὲ ἐγχείρησι μποροῦν νὰ ἐξαλειφθῶν.

ΓΙΑΣΕΜΙ, Θεσσαλονίκη. — Σὰς ἀπαντῶ σὲ προηγουμένο φύλλον.

Ε. Π. Σ., Ἐνταῦθα. — Καὶ σὰς ἐπισης ἔχω ἀπαντήσει.

Παρακαλῶ καὶ πάλι ὅλους μου τις ἀναγνώστριες γενικά νὰ παρακολουθοῦν μὲ προσοχὴ τις ἀπαντήσεις ποὺ εἶδω γιὰ νὰ μὴ μεροῦν γιὰ ζητήματα γιὰ τὰ ὁποῖα ἔχω δοῦσι τὴν συμβουλὴ μου ἐπανειλημμένως καὶ διὰ μακρῶν. Ὁ χῶρος δυστυχῶς ποὺ διαθέθω εἶναι ἐλάχιστος. Τὸ πλῆθος τῶν ἐπιστολῶν ἀπειρο καὶ κάθε ἐπιστολογράφος ἔχει τὴν ἀπαιτήσιν νὰ τῆς ἀπαντήσῃ στὸ ἐπόμενον φύλλο. Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ τις εὐχαριστήσω ὅλες ἀνεπαίρτως, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν γίνεται. Γι' αὐτὸ τις παρακαλῶ πολὺ νὰ ἔχουν ὁμοιοψύχην καὶ ὅταν συναντοῦν μιά περίπτωσιν ὅμοια μὲ τὴν δική τους νὰ ἐφαρμόζουν τις συμβουλὰς ποὺ εἶδω ἐκεῖ.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

Ὁρασιότατη γωνία κατὰλληλὴ γιὰ μαντηλάκια, γαρνίρισμα ἀσπρορροῦχων κ.τ.λ. Κεντιέται μὲ κέντημα ροκοκὸ καὶ φουσκωτὸ καὶ μὲ λεπτὸ ἀζούρ ἢ φιλ-τιρέ, ἂν τὸ ὑφασμα εἶναι λωζό.

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑΣ

ΤΟΥ ΜΑΡΚ ΤΟΥΑΙΝ

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΝΟΣ ΕΡΓΕΝΗ

Ἐ δνόματος ὅλων τῶν ἐργέντων τῆς γῆς ὕψων τὴ σημαία τῆς ἐπαναστάσεως ἐναντίον τῶν ὑπηρετιῶν κάθε ἡλικίας καὶ κάθε τόπου, γιὰ τοὺς ἐξῆς λόγους:

Διαλέγουν πάντα γιὰ νὰ τοποθετήσουν τὸ μαξιλάρι ἓνα μέρος τοῦ κρεββατιοῦ ἐντελῶς ἀντίθετο πρὸς τὸ φῶς τῆς λάμπας ἢ τοῦ γκαζιοῦ. Ἔτσι, ἂν θέλετε νὰ διαβάσετε ἢ νὰ καπνίσετε πρὶν ἀποκοιμηθῇτε (πράγματα ποὺ τὰ συνηθίζουν ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων οἱ ἐργέντες), πρέπει νὰ κρατᾶτε τὸ βιβλίο σας στὸν ἄερα, σὲ μιά στάσι ἐντελῶς ἄβολη, γιὰ νὰ ἐμποδίζετε τὸ φῶς νὰ σὰς θαμπώνῃ τὰ μάτια.

Ἀν θέλετε τὸ μαξιλάρι σὲ βολικώτερη θέσιν, δὲν ἐννοοῦν μὲ κανένα τρόπο νὰ τὸ ἀφήσουν ἐκεῖ. Περήφανες γιὰ τὴν ἀπόλυτη ἐξουσία ποὺ ἐξασκοῦν σὲ σὰς καὶ χωρὶς οἶκτο γιὰ τὴν ἀπόνυσιν σας, ἐξαναρτῶνται στὸ κρεββάτι σας μὲ τὸ μαξιλάρι ἀκριθῶς στὴν ἴδια θέσιν ποὺ τὸ εἶχαν θάλει καὶ χθές, γελώντας κρυφὰ μὲ τὴν ἀγωνία ποὺ σὰς φέρνει ἡ τυραννία τους.

Καὶ κάθε φορά, ἀκούραστα, καταστρέφουν τὸ ἔργο σας, ἀφήφώντας σας καὶ ζητώντας νὰ δηλητηριάσουν τὴ ζωὴ ποὺ σὰς χάρισε ὁ Θεός!

Ἀν δὲν ὑπάρχῃ τρόπος νὰ θάλουν τὸ φῶς σὲ θέσιν ποὺ νὰ σὰς ἐνοχλῇ, ἀλλάζουν τὴ θέσιν τοῦ κρεββατιοῦ σας.

Ὅταν ἔχετε τοποθετήσῃ τὸ μπαούλο σας σὲ πέντ' ἐξῆς δαχτύλων ἀπόστασιν ἀπὸ τὸν τοῖχο γιὰ νὰ μπορῇ τὸ σκέπαμά του νὰ μὲν ὀρθοῖ, ὅταν τὸ ἀνοίγετε, ἐκείνες σπρώχνουν πάντα τὸ μπαούλο ἐντελῶς κολλητὰ στὸν τοῖχο. Καὶ τὸ κάνουν ἐπιτήδες αὐτὸ γιὰ νὰ γελοῦν, ἐνῶ σεις θὰ θλασσημάτε.

Βάζετε τὸ πτυελοδοχεῖο σας σὲ μιά θέσιν ποὺ νὰ μπορῇτε νὰ τὸ χρησιμοποῖτε εὐκόλως. Ἐ, λοιπόν, στίς κυρίες ὑπηρετίες δὲν ἀρέσει αὐτὸ καθόλου... Καὶ τὸ θάζουν σὲ μ' ἄλλη θέσιν, ἐντελῶς ἀκατάλληλη, εἶται ποὺ ν' ἀναγκάζοσαστε νὰ φτύνετε στὸ πάτωμα καὶ νὰ μποροῦν ἐκείνες νὰ λένε: «Τί ἀνατροπὴ! Φτύνει στὸ πάτωμα! Τί ἀηδία!»

Τοποθετοῦν τις παντοῦρες σας στὰ πιὸ ἀπρόσιτα μέρη. Ἡ πιὸ μεγάλῃ τους χαρὰ εἶναι νὰ τις χώνουν κάτω ἀπ' τὸ κρεββάτι, τόσο θαθεῖα ὅσο ὁ τοῖχος τοὺς ἐπιτρέπει. Ἀναγκάζοσαστε εἶται νὰ ἐξαπλώνοσαστε χῶμα, σὲ μιά στάσι ἐξευτελιστικὴ καὶ νὰ σπυρνώσαστε κάτω ἀπ' τὸ κρεββάτι, γεμίζοντας σκόνες καὶ θρίζοντας θεοὺς καὶ δαίμονες.

Βάζουν πάντα τὸ κουτὶ τῶν σπέρτων σὲ μιά καινούργια θέσιν. Τὸ τοποθετοῦν κάθε νύχτα στὰ πιὸ διαφορετικὰ μέρη καὶ θάζουν ἓνα ποτήρι ἢ κάποιο ἄλλο εὐθραστο ἀντικείμενο στὸ μέρος ὅπου τὸ κουτὶ θρισκότανε χθές. Ἔτσι σὰς ἀναγκάζουν νὰ σπάσετε τὸ ποτήρι καθὼς θὰ ψάχνετε νὰ θρηπτε τὰ σπέρτα στὸ σκοτάδι καὶ νὰ ταραχθῇτε.

Ἀλλάζουν διαρκῶς τὴ θέσιν τῶν ἐπιπλῶν. Ὅταν μπαίνει τὴ νύχτα στὸ σπῖτι σας, μπορεῖτε νὰ εἰσθε βέβαιος ὅτι θὰ θρῆτε τὸ γραφεῖο σας στὴ θέσιν ὅπου ἦταν τὸ πρωὶ τὸ κομμοδινό. Καὶ ὅταν φεύγετε τὸ πρωὶ, ἀφήνοντας τὸν κουθᾶ τοῦ νιπτήρος κοντὰ στὴν πόρτα καὶ τὴν πολυθρόνα κοντὰ στὸ παράθυρο, νὰ εἰσθε βέβαιος ὅτι, γυρίζοντας τὰ μεσάνυχτα, καθὼς θ' ἀνοίξετε τὴν πόρτα, θὰ πέσετε ἐπάνω στὴν πολυθρόνα καὶ, καθὼς θὰ πάτε στὸ παράθυρο, θὰ κάτσετε ἐπάνω στὸν νιπτήρα. Αὐτὸ θὰ σὰς ἀηδιάσῃ, μὲ τις ὑπηρετίες τις ἐξετρελλαίνει.

Λίγο τις ἐνδιαφέρει ποῦ θὰ τοποθετήσετε ἓνα ὀποιοδήποτε ἀντικείμενο, δὲν θὰ τὸ ἀφήσουν ποτὲ ἐκεῖ. Θὰ τὸ πάρουν γιὰ νὰ τὸ θάλουν ἄλλοῦ μὲ τὴν πρώτη εὐκαιρία. Αὐτὸ εἶναι τὸ φυσικὸ τους. Εἶν' ἓνας τρόπος νὰ δείχνουν

ταὶ φριχτὲς κι' ἀπαίσιες. Θὰ πέθαιναν ἂν δὲν μπορούσαν νὰ σὰς δυσχερῶσιν...

Μαζεῦουν μὲ ἐξαιρετικὴ φροντίδα ὅλα τὰ παληόχαρτα ποὺ τὰ πετᾶτε τσαλακωμένα κάτω στὸ πάτωμα καὶ τὰ ταχτοποιοῦν μὲ τὴν μεγαλύτερη τάξι ἐπάνω στὸ τραπέζι σας τὴ στιγμὴ ποὺ ἀνάθουν τὴ φωτιά τῆς μπουγάδας μὲ τὰ πιὸ πολυτίμα βιβλία σας καὶ χειρόγραφα. Ἀν ἔχετε κανένα ἐνοχλητικὸ γράμμα ποὺ τὸ σκίσετε καὶ τὸ πετάζετε κάτω γιὰ νὰ τὸ ξεφορτωθῇτε, ἐπῆγε χαμένος ὁ κόπος σας. Τὸ πρωὶ, θὰ θρῆτε ὅλα τὰ κομμάτια του, ἐπάνω στὸ κομμωδινό σας γιὰ νὰ σὰς θυμίσουν τὸν ὀχληρὸ ἢ τὴν ὀχληρὴ ἐπιστολογράφο σας.

Ξοδεῦουν κάθε μέρα περισσότερο λάδι γιὰ τὰ μαλλιά τους ἀπ' ὅσο θὰ χρειαζόταν γιὰ τὸ φαγητὸ τριῶν ἡμερῶν. Ἀν τις κατηγορήσετε πῶς σὰς τὸ ἐκλεψαν, ψεύδονται ἀδιάντροπα... Τί τις νοιάζει γιὰ τὴν σωτηρία τῆς ψυχῆς τους;

Ἀν, γιὰ περισσότερη εὐκολία, ἀφήσετε τὸ κλειδί στὴν πόρτα σας, αὐτὲς θὰ τὴν κλειδώσουν καὶ θὰ παραδώσουν τὸ κλειδί στὴν θυραρό. Λένε πῶς τὸ κάνουν αὐτὸ γιὰτὶ ἐνδιαφέρονται τάχα νὰ μὴ σὰς κλέψουν.

Μὰ στὴν πραγματικότητά τὸ κάνουν γιὰ νὰ σὰς ἀναγκάσουν νὰ ξανακατέθετε τὴ σκάλα, ὅταν θὰ γυρίζετε κουρασμένος τὴ νύχτα, ἢ γιὰ νὰ παρακαλέσετε τὸ παιδί τοῦ γείτονου νὰ πάη νὰ σὰς τὸ φέρῃ. Αὐτὸ τὸ παιδί ὁμως ἐννοεῖ νὰ πάρῃ κάτι γιὰ τὸν κόπο του. Σ' αὐτὲς τις περιπτώσεις, ὑποβέτω ὅτι ἡ ὑπηρετίες μοιράζονται μὲ τὸ παιδί τὸ πουργούρι ποὺ θὰ τοῦ δώσετε...

Παρουσιάζονται κάθε μέρα γιὰ νὰ στρώσουν τὸ κρεββάτι σας πρὶν ἀκόμα σπῖτιν σας καὶ μεταβάλλοντάς τὴν σὲ ἀγωνία.

Μὰ μόλις σπῖτιν καὶ φύγετε γιὰ τὸ γραφεῖο σας, ἐξαφανίζονται κι' ἐκείνες γιὰ νὰ παρουσιαστοῦν πάλι τὴν ἑσπέρα τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ...

Κάνουν ὅλες τις ἀτιμίες ποὺ μπορεῖ νὰ φαντασθῇ τὸ διαβολικὸ μυαλό τους, κι' αὐτὸ ἀπὸ καθαρὴ διαστροφή κι' ὀχι ἀπὸ ἄλλη αἰτία.

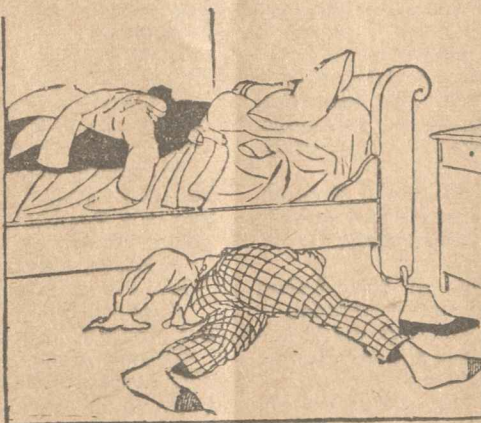
Μέσα στὴν καρδιά τῶν ὑπηρετιῶν ἔχει σθῶσι κάθε ἀσθμία ἀνθρωπισμοῦ...

Ἐργέντες ὅλου τοῦ κόσμου, ἐνωθῆτε!... Ἀς κάνουμε ἐπανάστασιν... Κι' ἂς καταργήσουμε γιὰ πάντα τις καταραμένες ὑπηρετίες, τοὺς τυράννους ποὺ φαρμακώνουν τὴν ἐσπέρα μας.

ΜΑΡΚ ΤΟΥΑΙΝ

ΤΑ ΠΕΡΙΤΕΡΓΑ ΤΟ ΦΙΛΟΤΙΜΟ ΤΗΣ... ΕΛΑΦΟΥ

Κοντὰ στὸν Τάμεσι κάποιοι κυνηγοὶ μαζὺ μὲ τὰ σκυλιά τοῦ κατεδίωκε μίαν ἐλαφὸν, κι' αὐτὴ θλέποντας τὸν κίνδυνον νὰ πλησιάσῃ κρύφτηκε κοντὰ στὸ μεγάλο δρόμο ἑνὸς χωριοῦ. Κάποιος πεδλάτης ποὺ περνοῦσε ἀπὸ καὶ τυχαίως, εἶπε τὴν παράτολμην ἰδέαν νὰ τρέξῃ πίσω ἀπὸ τὸ γοργόποδο ζῶον. Ἡ ἐλαφὸς θλέποντας αὐτὸ τὸ τιποτένιον ἀνθρώπινο νὰ τὴν κυνηγᾷ, γύρισε πίσω μ' ὀρμη, χίμηξε πάνω του μὲ τὰ κέρατά της καὶ τὸν πέταξε, αὐτὸν καὶ τὸ ποδήλατό του, στὸν ἀντικρυνὸ τοῖχο. Οἱ χωρικοὶ ποὺ ἐτοῦσαν ἐπὶ τόπου μετὰ τὸ δυστύχημα, θρῆκαν τὸν πεδλάτη σὲ κακὰ γάγια καὶ τὸ ποδήλατό του κομμάτια. Ὅσο γιὰ τὴν ἐλαφὸν, ὄχι πρὶν νὰ τρέξῃ σὰν ἀστράπη πρὸς τὴν ἐξοχὴ...κι' ἀκόμα φεύγει...

Ἀναγκάζοσαστε τότε νὰ ἐξαπλώνοσαστε καὶ νὰ σούρνετε κάτω στὸ κρεββάτι.

Ἀναγκάζοσαστε τότε νὰ ἐξαπλώνοσαστε καὶ νὰ σούρνετε κάτω στὸ κρεββάτι.

Ἀναγκάζοσαστε τότε νὰ ἐξαπλώνοσαστε καὶ νὰ σούρνετε κάτω στὸ κρεββάτι.

Ἀναγκάζοσαστε τότε νὰ ἐξαπλώνοσαστε καὶ νὰ σούρνετε κάτω στὸ κρεββάτι.

Ἀναγκάζοσαστε τότε νὰ ἐξαπλώνοσαστε καὶ νὰ σούρνετε κάτω στὸ κρεββάτι.

Ἀναγκάζοσαστε τότε νὰ ἐξαπλώνοσαστε καὶ νὰ σούρνετε κάτω στὸ κρεββάτι.

Ἀναγκάζοσαστε τότε νὰ ἐξαπλώνοσαστε καὶ νὰ σούρνετε κάτω στὸ κρεββάτι.

Ἀναγκάζοσαστε τότε νὰ ἐξαπλώνοσαστε καὶ νὰ σούρνετε κάτω στὸ κρεββάτι.

ΕΡΩΤΙΚΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΛΕ

Λευκή Ντελιέρ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Κι' έπειτα δλα σθύσανε. Σθύσανε απ' την μακρυνή απόστασι... 'Απ' τὰ δάκρυα που θούρκωσαν τὰ μάτια του.

Και τώρα δλα τελείωσαν.
Χαίρε, χαίρε για πάντα γλυκειά αγάπη!...
'Η ξηρά φεύγει.

*Απομακρύνονται χωρίς να πιάσουν πουθενά.
Πέρασαν τὸ Σουέζ, μπήκαν στὴν Ἐρυθρὰ Θάλασσα, ἔφτασαν στὴν Κίνα καὶ τὴν Ἱνν Μαίτου ἀκριβῶς ὁ Φρειδερίκος παρουσιάστηκε στὸν ναύαρχο Κορμπέ.

Ὁ Κορμπέ ὑποδέχτηκε τὸν Πλεμόν με καλωσύνη.
— Ἐχὼ ἀκούσει πολλὰ καλὰ γιὰ σὰς, κ. Πλεμόν, τοῦ εἶπε, καὶ εἰμαι βέβαιος πὼς θὰ κάμετε καὶ στὴν περίστασι αὐτὴ τὸ καθήκον σας σὰν γενναῖος ἀξιωματικὸς πού εἰσθε.
— Ἀρκεῖ νὰ μοῦ δώσετε τὴν εὐκαιρία, ναύαρχε, ἀπάντησε ὁ Πλεμόν.

— Θὰ σὰς τὴν δώσω, ἀγαπητέ μου, τοῦ εἶπε ὁ Κορμπέ. Ὅσο νὰ ἐτοιμασθῇ τὸ τορπιλλοβόλο «29» θὰ ἐπιθεωρηθῇ σὲ μιά κανονιοφόρο, στὸ «Ντελφίν», καὶ θὰ ἐπιτηρῇ τὰ παρὰ τὸ Φοῦ-Τσέου μέχρι τοῦ Νιγκ-Πό.

Ὁ Πλεμόν χαίρετσε κι' ἔφυγε. Τὴν ἴδια κι' ὅλας ἡμέρας θρискόταν στὸ «Ντελφίν», ὅπου ὁμοῦς ἄρχισε νὰ πλῆττει.
'Η σκέμη του πετοῦσε διαρκῶς στὴ Λευκή. Εἶχε μείνει ζωηρά χαραγμένη στὸ μυαλό του ἡ τελευταία του συνάντησι με τὴν κ. Ντελλιέρ.

Τὰ λόγια τῆς μητέρας τῆς Λευκῆς ἤχοῦσαν ἀκόμα στ' αὐτιά του. Τὸν εἶχε ἀποκαλέσει «παιδί της».

Τὰ λόγια ἐκεῖνα τὸν εἶχαν συγκινήσει βαθειά. Εἶχαν ἐμπιστοσύνη στὴν κ. Ντελλιέρ κι' ἔλπιζεν ὅτι γυρίζοντας στὴ Γαλλία θὰ εὕρισκε τὴν Λευκὴ νὰ τὸν ἀγαπᾷ ἀκόμη.

Στὴν τελευταία αὐτὴ σκέμη ὁ Φρειδερίκος χαμογέλασε μελαγχολικά.

Τὴν ἀπατητικὸς καὶ τί ἐγωῖστῆς πού ἦταν ἀλήθεια!
Γιατί εἶχε τὴν ἀξίωσι αὐτῇ;
Γιατί θὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν ἀγαπᾷ ἡ δεσποινὶς Ντελλιέρ;

Μήπως δὲν τῆς εἶχεν ἀποδώσει τὴν ἐλευθερία της;
Μήπως δὲν τῆς εἶχε φερθῇ σκληρά;
Ναί, αὐτὴ ἦταν ἡ θλιβερὴ ἀλήθεια. Εἶχε φερθῇ ἐξαιρετικὰ σκληρὸς καὶ στὴν Λευκὴ, ἀλλὰ καὶ στὸν ἑαυτὸ του.

Τὸ πᾶν πλέον ἐξηρτάτο ἀπὸ τὸ μέλλον.

— Ἐνὰς μῆνας πέρασε στὸ μεταξύ.
Ὁ Φρειδερίκος δὲν εἶχε λάβει καμμια ἐπιστολὴ ἀπὸ τὴν Γαλλία. Αὐτὸ ὁμοῦς δὲν τὸν παραξένευε. Βρισκόταν τόσο μακριὰ ἀπ' τὴν πατρίδα του!

Τέλος, μιά ἡμέρα, ἕνας ναύτης τοῦ πῆγε στὴν καμπίνα του δυὸ γράμματα: Τὸ ἕνα ἦταν ἀπ' τὴν μητέρα του καὶ τὸ ἄλλο ἀπ' τὸν φίλο του Κεργὸρν.

Ὁ Φρειδερίκος ἀνοίξε πρῶτο τὸ γράμμα τῆς μητέρας του καὶ με τὴν πρώτη ματιά πού τοῦ ἔρριξε, ἡ καρδιά του χτύπησε ἀπὸ συγκίνησι.

Πάνω στὸ χαρτί, πάνω στίς γραμμὲς, ὑπῆρχαν ἴχνη δακρύων.

«Θυμῶσαι τὸν πατέρα σου, θυμῶσαι τὴν μητέρα σου, πού θρηνεῖ μόνη της, τοῦ ἔγραφε ἡ κ. Πλεμόν. Ἀλλ' ἐν αὐτοῖς οἱ λογιῶμοι πρόκειται νὰ χαλαρώσουν στὴν ψυχὴ σου τὸ θάρρος, τοῦ ὁποῦ ἔχεις ἀνάγκη γιὰ νὰ κάμης τὸ καθήκον σου, λημονῆσαι ἀκόμα καὶ τὴν μητέρα σου πού τόσο σ' ἀγαπᾷ καὶ ζῆσε γιὰ τὸν ἑαυτὸ σου καὶ μόνον, ἔχοντας ὅπ' ὅσιν εἶς ζῆς γιὰ τὴν Γαλλία».

Γιὰ τὴν Λευκὴ δὲν τοῦ ἔγραφε ἡ κ. Πλεμόν παρὰ λίγα λόγια, χωρίς κανένα

*Ήταν ὡραία ὅπως πάντοτε, ἀλλὰ χλωμή...

ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον. Τοῦ ἔγραφε ἀκόμη νὰ προφυλάγεται ἀπὸ τὴς ἐπιδημίας πού ὑπῆρχαν στὸ μέρος πού θρискόταν καὶ τὸν πληροφοροῦσε ὅτι τοῦ ἔστελνε διάφορα πλεχτά μάλλινα ἐσώρρουχα, μιά μπουκάλα καλὸ ροῦμι καὶ μιά μπουκάλα παλιὸ ἐκλεκτὸ κρασί.

— Καὺμένη μου μητέρα! ψιθύρισε ὁ Φρειδερίκος, φιλώντας τὸ γράμμα.

*Ἀνοίξε κατόπιν τὸ γράμμα τοῦ φίλου καὶ συναδέλφου του Κεργὸρν.

— Τὸν ἀθεόφοβο! ψιθύρισε ὁ Φρειδερίκος χαμογελώντας. Χαρά στὸ κουράγιο του! Αὐτὸ δὲν εἶνε γράμμα, ἀλλὰ... μυστήριον.

Πραγματικῶς ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Κεργὸρν ἦταν ἀτελείωτη. Ὅχτὼ δολόκληρες σελίδες.

— Θὰ τὴν διαβάσω τμηματικῶς, εἶπεν ὁ Φρειδερίκος. Μιά σελίδα τὴν ἡμέρα. Ἐτοί ὅταν νάχω τὴ συντροφία τοῦ καλοῦ Κεργὸρν ἐπὶ μιά ὁδομάδα καὶ πλέον.

Ἡ πρώτη σελὶς τῆς ἐπιστολῆς τοῦ καλοῦ καρδου ἐκέλευε ναυτικοῦ ἦταν πρόσχαρη γραμμένη. Ὁ Κεργὸρν καλοῦσε τὸν Φρειδερίκο γιὰ τὴ θρискόταν στὴν Κίνα, γιὰ τὴν μπουρὸς νὰ δράσει καὶ νὰ διακριθῇ.

— Καλὰ, εἶπεν ὁ Φρειδερίκος κλείνοντας τὴν ἐπιστολὴ. Αὐριο θὰ τὰ ξαναποῦμε, ἀγαπητέ μου Κεργὸρν.

Ξαφνικά ὅμως τὸ μάτι του ἄρπαξε μιά λέξι, ἕνα ὄνομα στὸ γράμμα τοῦ φίλου του. Τὸ ὄνομα «Λευκή».

Συγκινημένος ὁ Πλεμόν ξανάνοιξε τὸ γράμμα τὸ ὁποῖον εἶχε μισοδιπλώσει καὶ τὸ διαβάσε με λαχτάρα. Ναί, ὁ Κεργὸρν, ὁ ἀγαπητὸς του Κεργὸρν, τοῦ ἔκανε λόγο γιὰ τὴν Λευκὴ.

«Βρίσκομαι στὴν Τουλὼν, ἔγραφε, καὶ εἶχα τὴν εὐτυχία νὰ γνωρισθῶ με τὴν κ. Ντελλιέρ καὶ τὴν δεσποινίδα Λευκὴν. Συναντήθηκα μαζὺ πρὸς τὸ σπῆτι τοῦ νομάρχου τὴν ἐπομένην τῆς ἀναχωρήσεώς σου. Ἡ δεσποινὶς Λευκὴ ἦταν ὡραία ὅπως πάντοτε, ἀλλὰ χλωμὴ καὶ με μῆλα κόκκινα ἀπὸ τὰ δάκρυα. Μιλήσαμε γιὰ σένα καὶ καταλαβαίνεις βέβαια τί ἐπαινοῦσε εἶπα γιὰ τὸ ἄτομό σου, καλὲ μου φίλε. Ἡ δεσποινὶς Λευκὴ κρῆμαται με τὴν ἀλήθεια, ἀπὸ τὰ χεῖλη μου. Εἶχε ἀφήσει ὅλους τοὺς ἄλλους, ἀποφοροῦσε γιὰ ὅλους κι' ἀκούγε μ' ἐνδιαφέρον νὰ τῆς μιλῶ γιὰ σένα, πάντοτε γιὰ σένα...»

*Ὅταν τελείωσε τὸ διαβάσμα τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Κεργὸρν ὁ Φρειδερίκος, ἡ ὥσις του εἶχε φωτισθῇ ἀπὸ χαρὰ κι' ἔλπιδα.

— Καλὲ μου Κεργὸρν! ψιθύρισε. Χρυσὴ καρδιά!...

Ἡ ἔλπιδα εἶχε ξαναφωλιάσει τώρα στὴν καρδιά του. Ἐλπιζε. Ἡ Λευκὴ δὲν εἶχε πάψει νὰ τὸν ἀγαπᾷ. Αὐτὸ ἦταν ἀναμφίβολο.

Ὡ, τί εὐτυχία τοῦ εἶχε φέρει ἡ ἐπιστολὴ τοῦ φίλου του! Ἐκείνησε τὰ μάτια του γιὰ μιά στιγμή καὶ μεταφέρθηκε μακριὰ, στίς Κάννες, κοντὰ στὴν ἀγαπημένη του. Τὴν ἔβλεπε με τὴ φαντασία, τὴν ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά του.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ ναύαρχος Κορμπέ ἐκάλεσε τὸν Πλεμόν καὶ τοῦ εἶπε:

— Κύριε ὑποπλοίαρχε, ἔλαδὰ διαταγὰς ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖο τῶν Ναυτικῶν. Δὲν πρόκειται ν' ἀρχίσουμε ἀκόμη ἐξορραξίεις. Ἐπειδὴ ὁμοῦς πρέπει νὰ ἐξορραξοῦμε ἐν τῷ μεταξύ τὰ μάτια μας ἀνοίχτὰ, σὰς ἀναθέτω νὰ περιπολῆτε με τὸ τορπιλλοβόλο «29», τὸ ὁποῖον εἶνε πλέον ἐτοιμο, τὰ παρὰ τῆς νῆσου Φορμόζης, ὅπου ὑποπτεύομαι ὅτι θὰ γίνῃ συγκέντρωσις στρατευμάτων καὶ ἀτάκτων ἰσκιῶν.

Ὁ Πλεμόν ἔχαριτσε κι' ἐτοιμάστηκε νὰ φύγῃ.

— Σὰς συνιστῶ δευδέρκεια καὶ φρονήσι, τοῦ εἶπε ὁ Κορμπέ. Τὸ ἔργον σας

εἶνε θαρρὺ, ἀλλὰ σὰς θεωρῶ γενναῖον ἀξιωματικὸ.

Μισὴ ὥρα κατόπιν ὁ Φρειδερίκος θρискόταν ἐπὶ τοῦ τορπιλλοβόλου «29» κι' ἀνοιγόταν στὸ πέλαγος.

Πράγματι ὁ Κορμπέ δὲν εἶχε ἄδικο. Τὸ πρῶτο πού εἶδε ὁ Πλεμόν πρὸ τῆς Φορμόζης ἦταν ἕνα πλῆθος ἀπὸ μικρὰ κινέζικα ἰσιοφόρα, τὰ ὁποῖα πηγαίνονερχόντουσαν ὑπόπτως. Τὰ ἰσιοφόρα αὐτὰ εἶχαν πλήρωμα Κινέζων καὶ κυβερνήτας Εὐρωπαίους, Ἱταλοὺς, Γερμανοὺς, ἀκόμη καὶ Γάλλους.

Ὁ Πλεμόν καὶ τὸ πλήρωμα τοῦ τορπιλλοβόλου παρκαλοῦθονε τὴν ὑποπτικὴ κίνησι μ' ἀγανάκτησι.

Πόσο θὰ κρατοῦσε λοιπὸν αὐτὴ ἡ ἱστορία; Δὲν θὰ ἐρχόντουσαν νέες διαταγὲς ἀπὸ τὴ Γαλλία γιὰ νὰ χτυπήσουν τοὺς Κινέζους;

Πέρασε στὸ μεταξύ ὁ Ἰούλιος καὶ ὁ μισὸς Ἰούλιος.

Ἡ ζωὴ πάνω στὸ τορπιλλοβόλο ἦταν ἀνυπόφορη. Ἡ ζέστη εἶχεν ἐξαντλήσει ἀξιωματικούς καὶ ναύτας.

Ἐπὶ πλέον τοὺς θέρειζαν διάφορες ἐπιδημίες. Τριάντα ναῦτες καὶ δυὸ ἀξιωματικοὶ εἶχαν πεθάνει ἐν τῷ μεταξύ καὶ τοὺς εἶχαν ρίξει στὴ θάλασσα.

Σὲ μερικὲς πόλεις τῆς Κίνας εἶχαν σημειωθῇ κρούσματα χολέρας. Καὶ τὸ χειρότερο τὸ νερὸ πού ἔπιναν ἀπ' τὴς πλωτὲς δεξαμενὲς εἶχε χαλάσει κι' ἦταν ἐπικίνδυνον γιὰ τὴν ὑγεία τῶν ἀνδρῶν. Ἡ κονσέρβες τέλος πού ἔτρωγαν τοὺς μεγάλωναν τὴν δίψα.

Μολαταῦτα οἱ ἀξιωματικοί, οἱ ὑπαξιωματικοί καὶ οἱ ναῦτες διατηροῦσαν τὸ ἠθικὸ τους ἀρκετὰ ἀκριά.

Τοὺς ἐμψύχωνε ὅλους ὁ ὑπέρροχος, ὁ ἡρωϊκὸς ναύαρχος Κορμπέ. Ὁ Κορμπέ τραβοῦσε τὰ ἴδια θάσανα πού τραβοῦσαν κι' οἱ ἄνδρες του. Ἐπὶ νὰ ἀπὸ τὸ ἴδιο νερὸ, ἔτρωγε ἀπ' τὴς ἴδιες κονσέρβες, χωρίς νὰ γογγίσῃ καθόλου. Τὸ ἀδάμαστο ἐκεῖνο θάρρος του ἔκανε ἀξιωματικούς καὶ ναῦτες νὰ ὑπομένουν καὶ νὰ ἐλπίζουν.

Μαζὺ μ' ὅλους τοὺς ἄλλους τοῦ ὀφείρεται τὰ δεινὰ ἐκεῖνα καὶ ὁ Φρειδερίκος. Ζέστη ἀνυπόφορη, δίψα τρομερὴ, Κινέζοι ἐπικίνδυνον ἀπὸ παρὰ πεινασμένοι καρχαρία γύρω ἀπὸ τὸ πλοῖο, ἔτοιμοι νὰ κομματιάσουν τὰ πτώματα τῶν νεκρῶν πούρριχναν στὴ θάλασσα.

Καὶ σὰν νὰ μὴν ἔφταναν ὅλα αὐτὰ ἦρθε σὲ λίγο καὶ ἡ περίοδος τῶν θρογῶν. Βροχὲς ραγδαίεις πού δὲν ἐλάττωναν καθόλου τὴν ἀφόρητὴ ζέση.

Ὁ οὐρανὸς ἦταν, διαρκῶς συννεφιασμένος. Ἡ ἐπιδημία θέρειζαν τὰ πληρώματα.

Βρισκότουσαν στὰ μέσα τοῦ Αὐγούστου. Κι' ἔπρεπε νὰ δράσουν, νὰ δράσουν τὸ ταχύτερον. Ἐνὰς καινούργιος κίνδυνος τοὺς ἀπειλοῦσε τώρα. Ὁ κίνδυνος τῶν ἰσχυρῶν τυφῶνῶν, οἱ ὁποῖοι θὰ μποροῦσαν νὰ σκορπίσουν καὶ νὰ συντρίψουν τὰ γαλλικὰ πλοῖα.

Ἐτοί εἶχαν τὰ πράγματα ὅταν ἔφτασε τ' ὄλος ἡ διαταγὴ τῆς δράσεως.

Οἱ ἄνδρες ἀνέπνευσαν μ' ἀνακούφισι Ἐπὶ τέλους!

Θὰ πολεμοῦσαν, θὰ ἐκινούντο, δὲν θάμειναν με σταυρωμένα τὰ χέρια.

Ἀρχισαν εὐθὺς ἀμέσως πυρετώδεις προετοιμασίεις. Καὶ στίς 22 Αὐγούστου τὰ γαλλικὰ πολεμικὰ ἀγκυροβόλησαν μὲ ρὸς στὸ Φοῦ-Τσέου.

Ἡ ἐπιθεσις θ' ἀρχίζε τὴν ἐπομένην.

Ὁ Κορμπέ εἰδοποίησε περὶ τούτου τοὺς ἐν τῇ πόλει πρεσβευτὰς τῶν διαφόρων κρατῶν γιὰ νὰ λάθουν μέτρα ἀσφαλείας γιὰ τοὺς ὁμοεθνεῖς τῶν.

Τὰ πληρώματα τῶν πλοίων ἦσαν ἐνθουσιασμένα. Θὰ πολεμοῦσαν, διάβολε, ἔπειτα ἀπὸ τόσα θάσανα, ἔπειτα ἀπὸ τόση ἀδράνεια.

Ὁ Φρειδερίκος Πλεμόν δὲν κοιμήθηκε καθόλου τὴν νύχτα τῆς 22ας πρὸς τὴν 23ην Αὐγούστου. Πηγαίνονερχονταν ἐπὶ τοῦ τορπιλλοβόλου κι' ἐξήταζε τὰ πάντα.

Ἦταν κι' αὐτὸς ἀνυπόμονος νὰ δράσῃ, ἀλλ' ἀνυπόμονος ἀποθανόνταν τὴν καρδιά του ὅταν εἶχεν ἀπάντησι ἀπὸ ἀρκετοῦ καιροῦ στὸ ἔργο του Κεργὸρν.

Τὸν εὐχαριστοῦσε γιὰ τὸ θερπὸν ἐνδιαφέρον καὶ τὸν παρακαλοῦσε νὰ τοῦ γράφῃ τακτικὰ, νὰ τοῦ γράφῃ προπάντων γιὰ τὴν Λευκὴ.

Ὁ Κεργὸρν ἀνέλαβε πρόθυμα τὸ ἔργον τοῦ πληροφορητοῦ. Μὰ τὸ νέο του γράμμα πούστειλε στὸν Φρειδερίκο, γέμισε θλίψη κι' ἀγωνία τὸν γενναῖο ἀξιωματικὸ. Τοῦ ἔγραφε:

*Ἀγαπητέ μου φίλε,

Πρόκειται νὰ σοῦ ἀνακινῶσω θλιβερά νέα. Κυρίως πρέπει νὰ σοῦ γράψω τὴν ἀλήθεια, γιὰ τὸ αὐτὸ μοῦ ζητοῦσε καὶ σὺ στὴν τελευταία ἐπιστολὴ σου. Σὲ πληροφορῶ λοιπὸν ὅτι ἐδὼ ἀλλάξαν δλα. Δὲν ἤξερα εἰς πρὶν φύγης εἶχες διαλύσει τὸν ἀρραβῶνα σου. Τώρα τελευταῖα τὸ ἔμαθα. Ἄν φυσικά δὲν ἔφευγες, ὅλα θὰ διωρθωνόντουσαν. Μὰ σὺ θρискοσαι σήμερὰ μακριὰ ἀπὸ τὴ Γαλλία καὶ φοδοῦμαι ὅτι δὲν παίρνει θεραπεία τὸ κακό...»

*Ὅσο προχωροῦσε στὸ διαβάσμα τῆς ἐπιστολῆς ὁ Φρειδερίκος τὰ μάτια του θόλωναν.

Τὰ χέρια του τρέμανε κι' ἡ καρδιά του χτυποῦσε-χτυποῦσε.

Ἐπὶ πρῶτες μετὰ τὴν ἀναχώρησίν σου ἡμέρες, συνέχιζε ὁ Κεργὸρν στὴν ἐπιστολὴ του, ἡ δεσποινὶς Λευκὴ κλειστήκε στὸ δωμάτιό της καὶ δὲν ἤθελε νὰ δεχτῇ κανέναν. Ὁ πόνος της ἦταν μεγάλος κι' ἔκλεινε ἀπαρηγόρητα. Μὰ ὅλες ἡ λύπες περνοῦν, φιλατέ μου, κι' ἡ πληγὴς κλείνουν σιγά-σιγά. Δεκαπέντε ἡμέρες κράτησε ἡ λύπη τῆς δεσποινίδος Ντελλιέρ. Κι' ἔξαφνα ξαναφάνηκε στὸν κόσμο... Ἦταν καταβεβλημένη, μελαγχολική, μὰ ἔβλεπε κανεὶς καθαρά πὼς ἀρχίζε νὰ παρηγορηται.

Τὸν ἴδιο καιρὸ ἐνέσκηψε ἐδὼ κι' ὁ Λεοπόλδος Γκιδάλ με τὸ θεῖο του. Τὴν ζήτησαν; Νὰ διασκεδάσουν; Ὁχι, ἀγαπητέ μου φίλε. Εἶχαν τὸ σκεῖτό τους. Καὶ ἡ ὁπόμενος μου ὄγῃκαν ἀληθινές. Ὁ θεὸς Γκιδάλ περίμενε τὴν κατάλληλη περίστασι. Περίμενε δηλαδὴ νὰ συνέλθῃ ἡ Λευκὴ ἀπὸ τὴν λύπη της γιὰ τὴν ἀπρόσπτη ἀναχώρησίν σου.

Κι' ὅταν τὴν εἶδε καὶ πάλιν χαμογελᾶσθαι στίς συγκινήσεις, ἔθεσε ἀμέσως σ' ἐνέργεια τὸ σχέδιό του. Μὴπως δηλαδὴ στὴν κ. Ντελλιέρ γιὰ τὸ μέλλον τῆς κόρης της γιὰ τὴν ἀποκατάστασίν της καὶ τῆς ἐπρότεινε ὡς ὑποψήφιον γαμπρὸ τὸν ἀνεψιὸ τοῦ Λεοπόλδου.

— Τὴν ἀτιμία! ψιθύρισε ὁ Φρειδερίκος καὶ συνέχισε τὸ διαβάσμα τῆς ἐπιστολῆς. Ἀπ' τὸ μέτωπό του κυλοῦσαν χοντρές σταγόνες ἰδρώτος.

Ἡ κ. Ντελλιέρ, ἔγραφε ὁ Κεργὸρν, ἦταν διατακτικὴ στὴν ἀρχή. Μὰ ὁ θεὸς τοῦ Λεοπόλδου ἐπέμεινε. Τῆς ἐξήγησε ὅτι ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ ἔπρεπε νὰ τελειώσῃ πρὸς τὸ συμφέρον αὐτῆς τῆς Λευκῆς.

Τῆς ἐξήγησε δηλαδὴ εἰς ἡ ξαφνικὴ ἀναχώρησίν σου ἐξέθετε τὴν κόρη της. Αὐτὸ, ἐτόνισε, ἰσοδυναμοῦσε με σκάνδαλο. Ἐπρεπε νὰ παντρευτῇ τὸ ταχύτερον ἡ Λευκὴ γιὰ νὰ σταματήσουν τὰ λόγια τοῦ κόσμου.

Ἡ κ. Ντελλιέρ ἐδίσταζε στὴν ἀρχή. Μὰ ὁ θεὸς τοῦ Λεοπόλδου Γκιδάλ ἦταν πολὺ πειστικός. Καὶ στὸ τέλος κατόρθωσε νὰ ἀποσπᾷ τὴν ὑπόσχεσίν της.

Δὲν ἔμεινε πλέον, ὅπως καταλαβαίνεις, παρὰ ἡ συγκατάθεσις τῆς Λευκῆς. Τὴν ἔβλεπε ἡ Λευκὴ; Δὲν ἦταν ἐπικίνδυνον νὰ τῆς μιλήσουν γιὰ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα; Μὰ οἱ Γκιδάλ δὲν εἶχαν στὸ νοῦ τους νὰ ὑποχωρήσουν. Καὶ κατὰφεραν πάλιν τὴν μητέρα της νὰ κάμῃ λόγο στὴν ἑαυτὴ γιὰ τὸ νέο συνοικέσιον.

Μόλις ἡ Λευκὴ ἀκούσε τὴν μητέρα της νὰ τῆς κάμῃ μιά τέτοια πρότασι, ἀναλύθηκε σὲ δάκρυα. Ὁχι, ὄχι, δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ τίποτα. Δὲν ἤθελε νὰ σὲ ὀγᾷ ἀπ' τὴν καρδιά της πρὸς γάμον ἐνὸς κομποῦ βλακός. Κάθε ἄλλος θὰ ὑποχωροῦσε στὴν πείρασίν αὐτῇ, ὀλέποντας τὴν ἐπιθυμίαν της νέας. Δὲν θὰ τοῖμοῦσε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ παιχνίδι του. Ἀλλὰ ὁ Λεοπόλδος Γκιδάλ εἶνε ἀσφαλῶς ἀνάνθρωπος. Ἐβλεπε στὸ νοῦ του νὰ νυμφεθῇ τὴν δεσποινίδα Ντελλιέρ γάμον τῆς περιουσίας της πατρικῆς, καὶ δὲν σκέπτεται νὰ ἡ ποικωρήσῃ.

Ἐτοί εἶχαν τὰ πράγματα, φτωχέ μου φίλε, ὅταν ἐμεῖς λάβωμε ἕνα ἄλλο, ἕνα ἀπρόσπτο γεγονός, εἰς θάρρος σου δυστυχῶς. Ἡ κ. Ντελλιέρ εἶχε ἕνα συγγενὴ ἀξιωματικὸ τοῦ ναυτικοῦ στὴν Μεδανασκάρη. Πρὸς ἕνα σὺν γενεῇ τῆς αὐτῆς τῆς ἀνέθεσε τῆς κ. Ντελλιέρ. Πρὸς ἕνα σὺν γενεῇ ἀρραβῶνα σου με τὴν Λευκὴ καὶ τὴν ξαφνικὴ ἀναχώρησίν σου γιὰ τὴν Κίνα; Δὲν ἔπρεπε νὰ μάθω σχετικῶς. Ἐκεῖνο πού ἐμεῖς καλὰ εἶνε πὼς ὁ κύριος αὐτὸς ἔστειλε μιά ἐπιστολὴν στὴν κ. Ντελλιέρ καὶ τῆς ἔγραφε νὰ παντρεύῃ τὴν Λευκὴ με τὸν Λεοπόλδο Γκιδάλ καὶ νὰ μὴν κοιμήμῃ τὸν νεογόνου σου ἀπὸ τὴν Κίνα.

Ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ ἔπεισε περισσότερο τὴν μητέρα τῆς Λευκῆς νὰ κάμῃ γαμπρὸ τὸν Λεοπόλδο. Θὰ με ρωτῇς τώρα, φίλε μου, γιὰ τὴν τόση κακία τοῦ κ. Μεδανασκάρη συγγενοῦ τῆς κ. Ντελλιέρ ἐπὶ τὴν ἀξίωσίν σου; Θὰ σοῦ τὸ γράψω κι' αὐτὸ, γιὰ τὴν ἑαυτὴ τῆς ἀπόστασι νὰ καὶ καταστήσῃ ἐνήμερο ἀπόλυτως. Ὁ συγγενὴς λοιπὸν αὐτὸς τῆς μητέρας τῆς Λευκῆς, ὁ ἀξιωματικὸς αὐτὸς τοῦ ναυτικοῦ...

Τὴν ἔβλεπε με τὴ φαντασία του, τὴν ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά του...

κοῦ, ἀγαποῦσε τὴν μητέρα σου ὅταν ἦταν ἀκόμη δεσποινίς. Μὰ ἡ μητέρα σου δὲν ἀνταποκρίθηκε στὸν ἔρωτά του. Κι' ὅταν ζήτησε νὰ τὴν κάνει σύζυγό του ἀρνήθηκε καὶ παντρεύτηκε μὲ τὸν πατέρα σου. Νὰ λοιπὸν ἡ ἀποκάλυψις τοῦ μυστικοῦ! Ὁ κύριος αὐτὸς μνησικακεῖ ἐναντίον σου ἀν καὶ πέρασαν τόσα χρόνια ἀπὸ τότε. Μνησικακεῖ γιὰτὶ ὀνομάζεσαι Πλεμόν, γιὰτὶ εἶσαι γιὸς ἐκείνου, ἐξ αἰτίας τοῦ ὁποίου στερήθηκε τὴν γυναῖκα πού ἀγαποῦσε. Κατάλαβες τώρα;

Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ μνησικακοῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου ἔκανε τὸ θαῦμά της, ἔφερε ἀποτέλεσμα. Ἐφτάσαν τρεῖς θοομάδες γιὰ νὰ συγκατατεθῇ ἡ Λευκὴ καὶ νὰ πῇ τὸ ναί. Κατόπιν αὐτοῦ ὠρίστηκαν γρήγορα-γρήγορα — ὁ κ. Γκι-δάλ διαζόταν θλῆπεις — οἱ ἀρραβῶνες, καὶ θὰ γίνουν, φτωχὴ μου Φρειδερίκη, στὶς 15 Σεπτεμβρίου.

Αὐτὰ ἔγραφε ἡ ἐπιστολὴ τοῦ καλοῦ Κεργάρν, ὁ ὁποῖος κάτω-κάτω πρόσθετε καὶ μερικά λόγια παρηγορίας στὸ φίλο του.

Ὅταν ὁ Φρειδερίκος τελείωσε τὸ διάβασμα, ἕνας θαυδὸς στεναγμὸς φούσκωσε τὰ στήθη του.

Τὰ μάτια του δούρκωσαν.

Δὲν τὸν ἔβλεπε κανένας τὴν στιγμή αὐτή, κανένας ἄλλος ἐκτὸς τοῦ Θεοῦ.

— Θεέ μου, ψιθύρισε, Θεέ μου, εἶμαι τόσο δυστυχισμένος! Χοντρά δάκρυα κυλοῦσαν ἀπὸ τὰ μάτια του.

Ἐκλαίγε, ἔκλαίγε σὰν μικρὸ παιδί τὴν χαμένη του εὐτυχία.

Μὲ θῆμα ἀργὸ θῆκε στὸ κατάστρωμα. Πλάι στὰ γεμάτα κανόνια φρουροῦσαν οἱ ναῦτες. Ἀντίκρου ἄστραφταν τὰ φῶτα τοῦ κινεζικοῦ ναυστάθμου καὶ διὰ γράφοντουσαν ἡ αὐλότετες τῶν κινεζικῶν πολεμικῶν.

Ὁ Φρειδερίκος τὰ εἶδε ὅλ' αὐτὰ ἕνα θλέμμα καὶ σήκωσε κατόπιν τὰ μάτια του στὸν οὐρανό.

— Γιατὶ νὰ κλαίω; ψιθύρισε. Ποιὸς ξέρει ἂν αὐριο τέτοια ὥρα θὰ θοισκοῦμαι ἐν τῇ ζωῇ; Δὲν γλυτώνει κανεὶς εὐκολὰ σ' αὐτὲς τὶς περιστάσεις.

Ἐφερε κατόπιν τὸ χέρι του στὸ στήθος του. Ἐκεῖ σὲ μιά ἐσωτερικὴ τσέπη κοντὰ στὴν καρδιά του φύλαγε τὰ λίγα γράμματα τῆς Λευκῆς.

Τὰ ἔβγαλε καὶ τὰ κύτταξε.

Ἦσαν πλέον κιτρινωμένα, ξεθωριασμένα. Κύτταξε ὑστερὰ τὴ θάλασσα.

— Πρέπει νὰ τὰ πετάξω στὸ νερὸ, ψιθύρισε. Γιατὶ νὰ τὰ κρατῶ πλέον; Ὁ ἔρωτάς μου πέθανε!

Ἀπλῶσε τὸ χέρι του μὲ τὸ πακέτο τῶν ἐπιστολῶν ἔξω ἀπὸ τὸ πλοῖο, μὰ δὲν τὶς ἔρριξε στὰ σκοτεινὰ νερά. Τὴν τελευταία στιγμή μετάνοισε.

— Ὁχι, ὀχι, δὲν πρέπει, εἶπε σιγὰ, πολὺ σιγὰ, μιλώντας στὸν ἑαυτό του. Δὲν ἔχω τὴ δύναμι. Ἄν πετάξω τὶς ἐπιστολὰς αὐτὲς, τί θὰ μοῦ ἀπομείνῃ πλέον ἀπὸ Ἐκείνην;

Μιλώντας ἔτσι, μισάνοιξε τὶς ἐπιστολές. Ὁ ἀνεμὸς πού φυσοῦσε παρῆενε μέσα ἀπὸ αὐτὲς μερικά ξερά πέταλα ρόδων καὶ τὰ κάανε νὰ φτερουγίσουν πρὸς τὴ θάλασσα.

Ἀπὸ τὰ κιτρινωμένα ἐκεῖνα γράμματα ἕνα λεπτὸ ἄρωμα ἐξεχύθηκε. Ὁ Φρειδερίκος ἔκλεισε τὰ μάτια του κι' ἀκούησε τὴν κουπαστή. Καὶ ξαναεῖδε μὲ τὴν φαντασία του τὴν Λευκὴ, τὴν ξαναεῖδε μέσα στὴν ναυαρχίδα «Ρισελιέ», ἐκεῖ πού τὴν πρωταντίκρουσε, γεμάτη χάρι, γεμάτη ὁμορφιά.

— Ἦταν λοιπὸν ἕνα ὄνειρο; ψιθύρισε ὁ Φρειδερίκος. Ἐνα ὠραῖο ὄνειρο ποῦσθυσε πειὰ γιὰ πάντα, ἀφοῦ μ' ἐγώητεψε

μὲ τὴν λάμψη του; Λευκὴ... ἀγαπημένη μου Λευκὴ, ἂν ἦξερες πόσο ὑποφέρω!...

Ἐκρυψε κατόπιν τὶς ἐπιστολὰς στὸ στήθος του καὶ ἄρχισε νὰ θηματίζει πᾶν στὸ κατεστρώμα.

Ἡ ὥρα περνοῦσε.

Πλησίαζε ἡ αὐγή.

Ἐκεῖ πρὸς τὴν ἀνατολὴ ὁ οὐρανὸς εἶχεν ἀρχίσει νὰ θάφεται ρόδινο.

Ἀπὸ τὰ πλοῖα γύρω ἀντηχοῦσαν οἱ θόρυβοι τῆς προετοιμασίας καὶ ἡ φωνὴ τῆς ἀφύπνισις τῶν ἀνδρῶν.

Μεγαυχολικὲς σκέψεις περνοῦσαν ἀπ' τὸ μυαλὸ τοῦ Φρειδερίκου. Πόσοι ἀπὸ τοὺς ἄνδρας ἐκείνους πού ζυμνοῦσαν τόσο ζωηροὶ καὶ τόσο εὐθυμοὶ, θὰ ἦσαν ζωντανοὶ τὸ ἴδιο θράδυ; Πολλοὶ θὰ κοιμόντουσαν γιὰ πάντα, θὰ θυθίζοντουσαν στὸν αἰώνιο ὕπνο. Ποτὲ πειὰ δὲν θὰ ξαναγύριζαν στὶς μακρινὲς πατρίδες τους, στὴν ἀγαπημένη τους Γαλλία. Ποτέ!...

Δὲν ἄργησε νὰ προβάλλῃ ὁ ἥλιος ὀλοπόρφυρος, σὰν νὰ κολυμποῦσε στὸ αἷμα.

Αὐτὸ κινεζικὰ θωρηκτὰ, τὸ «Νάν-Τιά» καὶ τὸ «Γιάγκ-Βού» ἐπῆραν θέσι ἐπιθετικῇ.

Πάνω στὸ τορπιλλοδόλο «29» ὄλοι ἦσαν στὸ πόδι.

Ὁ Φρειδερίκος ἔκαμε μιά γρήγορη ἐπιθεώρησι καὶ διάταξε νὰ ἐτοιμάσουν τὴν πρώτη τορπίλλη.

Ἐξαφνὰ ἀντήχησε κρότος κανονιοβολισμοῦ. Ἦταν τὸ πολεμικὸ «Ἀσπίς», τὸ ὁποῖον ἄρχιζε πῦρ πρῶτο.

Ἡ ναυμαχία ἄρχισε.

Πυκνοὶ κανονιοβολισμοὶ ἀντηχοῦν, ὁ ἀέρας ταρασσεται, ἡ θάλασσα κοχλάζει, τὰ πλοῖα κλονίζονται ὀλόκληρα.

Ἀκούγονται προστάγματα, κραυγὲς πόνου, θλαστήμιες, ρόγχοι ἐτοιμοθανάτων!...

Πτώματα, πτώματα παντοῦ, στὸ κατεστρώμα καὶ στὴν ἐπιφάνεια τῶν ὑδάτων.

Τὸ αἷμα τρέχει ποτάμι.

Μὰ ἡ ναυμαχία ἐξακολουθεῖ λυσσώδης, μὲ πείσμα, μὲ μανία.

Τὸ ἀντικρυνὸ κινεζικὸ ὁσούριο δέχεται καὶ στέλνει θροχὴν ὀδίδων. Μὰ τὰ πυροβόλαιά του δὲν ἀργοῦν νὰ σιγῇσουν.

Τὸ πῦρ τῶν γαλλικῶν πολεμικῶν ὑπῆρξε κατὰ περισσότερο ἀπὸ εὐστοχο.

Οἱ Κινεζοὶ πυροβόληται ψυχωρραγοῦν κατακόμο ματιασμένοι πᾶν στὰ κανόνια τους, αἰμόφυρτοι, φρικτοί.

Ἄλλὰ καὶ τὰ δυὸ κινεζικὰ θωρηκτὰ δὲν εἶχαν καλύτερη τύχη: Τὸ «Γιάγκ-Βού» ἔπεσε στὴν παραλία κατατρυπημένο ἀπὸ τὶς γαλλικὲς ὀδίδες.

Τὸ «Νάν-Τιά» θυθίζεται κι' αὐτὸ σιγὰ-σιγὰ στὰ νερά.

Κατὰ τὴν ναυμαχία αὐτὴ ὁ Φρειδερίκος ἔκαμε ἀληθινὰ θαύματα μὲ τὸ τορπιλλοδόλο του. Ἐβύθισε μιά κορβέττα, δυὸ κανονιοφόρους καὶ ἕνα πλήθος μικρῶν κινεζικῶν ἱστιοφόρων.

Ἡ μυρωδιά τῆς μπαρούτης, τὸ φτεροκόπημα τοῦ θανάτου πᾶν ἀπὸ τὸ κεφάλι του τὸν εἶχαν μεθύσει. Τί τὸν ἔμελλε γιὰ τὴν ζωὴ τῶν ἄλλων τὴ στιγμή πού ἡ δική του ζωὴ εἶχε καταστραφῇ, τὴ στιγμή πού εἶχε χάσει τὰ πάντα;

Σ' ἄλλη περίστασι θὰ σπαράζονταν ἡ καρδιά του γιὰ τὴν ἀγρία σφαγὴ πού γίνονταν γύρω του. Μὰ τώρα πειὰ ἀδιαφοροῦσε. Ἡ καρδιά του ἦταν νεκρή.

Ἀπὸ τοὺς ἄνδρας τοῦ τορπιλλοδόλου «29» κανένας δὲν εἶχε φονευθῇ ἢ τραυματισθῇ. Κι' αὐτὸ ἦταν τὸ σπουδαιότερο γιὰ τὸν κυβερνήτη τοῦ πλοίου.

Ἀρχισε νὰ πέφτῃ σιγὰ-σιγὰ τὸ θράδυ.

Ἡ κανονιὲς ἀραιώσαν κι' ἔπαψαν τέλους ἐντελῶς.

Ἦταν καιρὸς νὰ γίνῃ αὐτό. Τὸ πλήρωμα τοῦ τορπιλλοδόλου εἶχε ἀπαυθίσει ἀπὸ τὸν κόπο.

(Ἀκολουθεῖ)

Εἶχαν πλήρωμα Κινέζων καὶ κυβερνήτας Εὐρωπαίους

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΟΙ ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΙ ΘΡΥΛΟΙ ΤΟΥ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΥ ΤΟΥ ΔΑΦΝΙΟΥ

Ἡ Δάφνη, ἡ ναυαγισμένη βασιλοπούλα, πού τοῦδωσε τ' ὄνομά της.— Ὁ θρύλος τῆς δουκίσσης τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ κακούργου ἀνηψιοῦ της.— Τὸ στραγγαλισμὰ της.— Ὁ ἱμπερίος κ' ἡ Μαργαρώνα.— Ἡ ἀτυχίς τους κ' ἡ περιπέτειός τους.— Τὸ βασιλόπουλο τῶν Μεγάρων κ' ἡ βασιλοπούλα τῆς Ἐλευσίνας.— Τὸ χαμένο δαχτυλίδι κ' ἡ Ἀλγερινὸν πειρατὶ.— Ὁ γυρισμὸς τοῦ βασιλόπουλου κ' ἡ ἀναγνώρισί του μὲ τὴν ἀγαπημένη του κτλ. κτλ.

ΜΕ τὸ Δαφνὶ καὶ τὸ μοναστήρι του * «ψηφιδωτὸ καύχημα τῆς Ἀττικῆς καὶ τῆς βυζαντινῆς τέχνης», ὅπως τὸ χαρακτηρίζει ὁ σοφὸς Ἀκαδημαϊκὸς καὶ ἱστοριοδίφης κ. Δ. Καμπούρογλου— συνδέονται ἕνα σωρὸς θρύλοι καὶ παραδόσεις. Καὶ τὸ περίεργο εἶνε ὅτι ὅλες ἡ διαφορὲς λαϊκὲς μπαλλάντες— ἡ «παραλὸς», ὅπως λέγονται στὴ γλώσσα μας— πού ἀφηγοῦνται αὐτοὺς τοὺς θρύλους, στρέφονται, κατὰ κανόνα, γύρω ἀπὸ μιά βασιλοπούλα... Μιά βασιλοπούλα δυστυχισμένη κι' ἀπογοητευμένη, πού ἐπειδὴ δὲ βρῆκε στὸν ἔρωτα τὴν εὐτυχία, γύρισε τὴν παρηγορίαν στὴ θρησκεία, χτίζοντας ἕνα μοναστήρι...

Ἔνας ἀπ' τοὺς θρύλους αὐτοὺς λέει ὅτι μιά πλούσια βασιλοπούλα, ἡ Δάφνη, ναυαγισμένη στὴ θάλασσα τοῦ Σκαρμαγκᾶ, σῶθηκε στὴν παραλία, μαζὺ μὲ δώδεκα βαρέλια, γεμάτα χρυσὰ φλουριά, κι' ὅτι γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν Παναγία πού τὴ γλύτωσε, ἔχτισε τὸ μοναστήρι, στὸ ὁποῖο ἔδωσε καὶ τ' ὄνομά της (Δάφνη— Δαφνὶ) κι' ὅσα φλουριά περισσεύσαν, τὰ παράχωσε σὲ κάποιο μέρος, «γιὰ μὴν ὦρα ἀνάγκης»...

Αὐτὸς, ὅμως, εἶνε ὁ πιὸ ἀπλὸς ἀπ' τοὺς θρύλους, πού στρέφονται γύρω στὸ μοναστήρι τοῦ Δαφνιοῦ.

Πολὺ πῖο δραματικὸς καὶ γεμάτος αἵματα κι' ἐγκλήματα, εἶνε ὁ θρύλος τῆς δουκίσσης τῶν Ἀθηνῶν, θείας τοῦ τελευταίου, πρὶν ἀπ' τὴν κατὰκτησιν τῶν Τούρκων, δουκίσσης τῶν Ἀθηνῶν, τῆς Κιάρρας Ἀτταλιᾶς, πού τὴν στραγγάλισε, σὲ 1454, στὸ κάστρο τῶν Μεγάρων, ὁ ὠραῖος καὶ κακούργος ἀνηψιὸς της... Ἀπήχησι τοῦ οἰκονομικοῦ αὐτοῦ δράματος τὸ καστρου τῶν Μεγάρων, εἶνε κ' ἡ σχετικὴ παράδοσις, πού συνδέεται μὲ τὸ Δαφνὶ.

Ἦταν, μιά φορά, στὸν τόπο μας— λέει ἡ παράδοσις— ἕνας «μεγαλοσιάνος», πού τὸν ἔλεγαν Νέρης. Αὐτὸς εἶχε μιά εὐαδερφή, πού ἦταν πολὺ ὁμορφὴ καὶ πλούσια. Οἱ δύο τους, ὅμως, βρισκόντουσαν σὲ μαχαίρια, γιὰτὶ ἐκεῖνος τὴν εἶχε γυρέψει γιὰ γυναῖκα του, ἀλλὰ ἐκείνη δὲν τὸν ἤθελε κι' ὅλο τὸν κοροῖδεψε, ἀναθάλλοντας, ἀπὸ μέρα σὲ μέρα, νὰ τοῦ δώσῃ μὴν ὀριστικὴ ἀπάντησι. Ὁ Νέρης, ἀφοῦ εἶδε κι' ἀπόειδε, ἔνοιωσε τὴν φλογερὴ ἀγάπη του νὰ μεταβάλλεται σὲ μίσος ἀσπνοῦ, πρὸς τὴν σκληρὴ εὐαδερφή του, καὶ τὴν ἔκλεισε στὸ μοναστήρι τοῦ Δαφνιοῦ, μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θ' ἀλλάξῃ γνώμη. Αὐτὴ, ὅμως, προτιμοῦσε νὰ πεθάνῃ καλογορᾶ, παρά νὰ τὸν πάρῃ ἄντρα της, γιὰτὶ ἀγαποῦσε κάποιον ἄλλο...

Ἔνας φτωχὸς ρακοσυλλέκτης τῆς Ἀθῆνας πῆγαινε ταχτικά καὶ τῆς ἔλεγε, κρυφά, ὅτι τί γινότανε στὴν Ἀθήνα, κ' ἡ ὁμορφὴ φυλακισμένη τοῦδινε, κάθε φορά, πλούσια φιλοδωρήματα. Μὰ μέρα, ὅμως, ὁ ἀνθρωπος αὐτὸς ἔφτασε ἀργά, τὸ βράδυ, λαχανιασμένος καὶ τῆς εἶπε ἐμπιστευτικά, ὅτι ὁ εὐαδερφὸς της, ὁ Νέρης, ἐρχόταν κατὰ τὸ Δαφνὶ, μ' ἀνθρώπους του, καὶ μὲ τὸ σκοπὸ νὰ τὴν σκοτώσῃ... Ἐκείνη τοῦδωσε, τότε, μιά σκακούλα μὲ φλουριά καὶ τοῦ εἶπε νὰ τρέξῃ νὰ βρῇ τὸ ναύαρχο— τὸν «ἀμειράλη»— πού εἶχε ἀγαπήνῃ τὴν ἀρμάδα του ἐκεῖ κοντὰ σὲ μὴν ἀκτὴ τῆς Ἀττικῆς, καὶ νὰ τοῦ πῇ νὰ τρέξῃ νὰ τὴν σώσῃ. Ὁ «ἀμειράλης» αὐτὸς ἦταν, ἴσως, τὸ πρόσωπο πού ἀ-

γαποῦσε ἡ νέα... Σ' αὐτὸ τὸ ἀναμεταξὺ, ὅμως ἔφτασε κι' ὁ Νέρης, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἀνθρώπων του. Βρῆκε τὴν ὁμορφὴ εὐαδερφή του γονατιστὴ μπροστὰ στὸ κόνισμα τῆς Παναγίας τῆς Χρυσοδαφνιώτισσας, νὰ προσεύχεται καὶ νὰ παρακαλῇ νὰ τὴν γλύτωσῃ. Ἐκεῖνος, ὅμως, δὲν τὴν λυπήθηκε κι' οὔτε λογάρισε τίποτα, μόνον χύμισε ἀπάνω τῆς καὶ τὴν ἐπνίξε μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια! Κι' ἔπειτα ἔβγαλε τὸ σπαθὶ του καὶ τῆς πῆρε τ' ὠραῖο τῆς κεφαλῆ!...

Στὸ μοναστήρι τοῦ Δαφνιοῦ ζήτησε καταφύγιο κι' ἕνα ἄλλο ἐπιφανὲς ἐρωτικὸ ζευγάρι, οἱ Φράγκοι ἱμπερίος καὶ Μαργαρώνα, πού πῆγαν καὶ καλογέρεψαν ἐκεῖ...

Ἡ Μαργαρώνα, κατὰ τὴ «ραμάδα»— δηλαδὴ τὴν ἔμμετρη ἀθηναϊκὴ παράδοσι, πού εἶνε μίμησις ἀπὸ μιά ἀνάλογη μεσαιωνικὴ «μπαλλάντα» τῆς Δύσεως, ἦταν ἐκείνη

«ὅτ' ἔλαμπε σ' εὐγενεῖς, ὡς ἂν χρυσὴ κορώνη, κι' ὁ ἱμπερίος ἦταν ὁ ὠραῖος ἐραστής, πού εἶχε

ἐπὶ τὸ πρόσωπόν του ἔκλαμπρον, τὰ φρύδια πλουμισμένα, τὰ χεῖλη του ὀλοκόκκινα, σὰν μὲ θερπλὴν λαμμένα...»

Ἡ «πανεξίρετος ὠραία Μαργαρώνα», λοιπὸν, εἶχε ἀγαπήσει τὸν ἱμπερίο. Ὁ ἱμπερίος αὐτὸς εἶχε διακριθῇ μὲ τὴν παλληκαριά του σ' ἕνα σωρὸ μάχης καὶ «κονταρομαχίς» (ἐφιππεύς μονομαχίης), κι' ἔπειτα ἀπὸ περιπετειᾶς δεις περιπλανήσεις σὲ διάφορες χώρες, ἔφτασε στὴν Ἀνατολή, ὅπου ἐκείνους τοὺς καιροὺς κάποιοι ρήγας θαυμάστους,

«..... μὲ τὴ χρυσὴ κορώνη, εἶχε θυγάτηρ εὐγενή, τ' ὄνομα Μαργαρώνα!»

Πολλοὶ εἶχαν γυρέψῃ τὴ Μαργαρώνα, ἀλλ' αὐτὴ δὲν ἠθελε κανένα. Ὅταν, ὅμως, εἶδε τὸν ἱμπερίο, τὸν ἐρωτεύτηκε ἀπ' τὴν πρώτη στιγμή πού τὸν ἀντίκρουσε. Ἐχοντας πεποιθῇ στὴν ἀνδρεία του, ἀλλὰ καὶ μὴ θέλοντας νὰ προσβάλλῃ τοὺς ἄλλους θαυμαστάς της, ἐδήλωσε πὼς θὰ παίρνε ἄντρα τῆς ἐκείνου πού θὰ νίκησε στοὺς ἀγῶνες, πού θὰ γινόντουσαν ἐπιτήδες.

Κατὰ τὴν διεξαγωγὴ τῶν ἀγῶνων αὐτῶν, ἀγῶνων κονταρομαχίας, ὄλοι ὑπαχώρησαν μπροστὰ σ' ἕναν φοβερὸ Ἀλαμάνο, ἐκτός ἀπ' τὸν ἱμπερίο, πού τὸν νίκησε καὶ πῆρε γυναῖκα του τὴ Μαργαρώνα...

Οἱ νεόνυμφοι ταξίδεψαν τότε καὶ πῆγαν στὴν Πραβέντσα, τὸν τόπο τῶν γονέων τοῦ ἱμπερίου. Στὸ λιμάνι πού σταμάτησαν, ὁ ἱμπερίος μπῆκε σ' ἕνα μονόβουλο καὶ πῆγε θῆξε σ' ἕνα γειτονικὸ νηράκι νὰ σκοτώσῃ κάποιον ἀετὸ, πού εἶχε τὴ φωνὴν τοῦ ἐκεῖ πέρα. Ἐκεῖ, ὅμως, τὸν ἐπίασαν αἰχμάλωτο πειρατὶ Σαρακηνὸ καὶ τὸν πούλησαν σὲ κάποιο σοῦλταν... Ἀπελπισμένη ἡ Μαργαρώνα, ἐξακολούθησε τὸ δρόμο μοναχὴ τῆς κι' ἔφτασε σὲ κάποιο μοναστήρι.

Ἐκεῖ διηγήθηκε τὰ παθήματά της στὴς καὶ λογρῆς, φέρεσε ἕνα ράσο καὶ τράβηξε ἀγνωρίστη γιὰ τὴν Πραβέντσα. Βρῆκε τὸν πεθερὸ της καὶ τοῦ γύρισε τὴν ἀδεια νὰ χτίσῃ ἕνα μοναστήρι, πού νὰ τοῦ μείνῃ μετὰ τὸ θάνατό της. Κι' αὐτὸ τὸ μοναστήρι, ἡ τοπικὴ παράδοσις θέλει νὰ πῇ πὼς εἶνε τὸ Δαφνὶ.

Υπάρχει, ὅμως, κι' ἕνας ἄλλος θρύλος, ὁ ἑξῆς:

Τὸ βασιλόπουλο τῶν Μεγάρων ἦταν ἀρραβωνιασμένο μὲ τὴν βασιλοπούλα τῆς Ἐλευσίνας. Μιά μέρα, ἐνὶ τὸ βασιλόπουλο κολυμποῦσε στὴ θάλασσα τοῦ Σκαρμαγκᾶ, ἔλασε τὸν ἀρραβῶνα του. Ἐκαὶ πολὺς βούτιες στὴ θάλασσα γιὰ νὰ τὸν βρῇ, ἀλλὰ στάθηκε ἀδύνατο... Ἡ ὥρα πέρασε, νύχτωσε καὶ τότε πρόσβαν κάτι πειρατὶ Ἀλγερινὸν, πού τὸν τσάκωσαν αἰχμάλωτο καὶ τὸν ἔστειλαν «στὴ Μπαρμπάρια», νὰ (Συνέχεια στὴ σελίδα 54)

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ο ΧΩΡΙΣΜΟΣ

(Ο Λεονάρ ντε Σαμπρέλ, μ' όλα του τα πενήντα - δυό χρόνια έξω - κοιμάται να είναι ο ώριος Λεό, ο μεγάλος γλεντζές που ως μόνο προορισμό της ζωής του θεωρεί το συνεχές γλέντι.)

Η Ζιζέλ, η κόρη του, 22 χρόνων, είναι το ζωντανό αντίγραφον μιας υπέρτολης μητέρας που πέθανε λίγα χρόνια αφού την έφερε στον κόσμο. Αναθρεμμένη απ' τον πατέρα της — καλόν κατά θάθος, αλλά που την ανεμίγνυε σε πράγματα που θα έπρεπε ένα κορίτσι ν' αγνοεί — έμεγαλωσε, διατηρούσα όλες τις αρετές της μητέρας της, χωρίς να την επηρεάσει καθόλου η ζωή του πατέρα της, την οποία ήταν υποχρεωμένη να συμμερίζεται. Τον ακολουθούσε τον χειμώνα σ' όλες τις έσπεριδες, το καλοκαίρι στις κοσμικές λουτροπόλεις και μέσα της υπέφερε γιατί έζούσε σε κύκλους τόσο αντίθετους από εκείνους που θα ήθελε να γνωρίσει και ν' αγαπήσει.

Τώρα βρίσκονται στη Ντωβίλ. Είναι η ώρα 11 το πρωί. Στην κάμαρη της Ζιζέλ, στο ξενοδοχείο.)

ΣΑΜΠΡΕΛ (μπαίνει, ντυμένος για έξω). — Καλημέρα, κορούλα.

ΖΙΖΕΛ (τρέχει και τ' αν φιλάει). — Καλημέρα, πατέρα. "Ω! ω! να ένας μπαμπάκας που δεν έχει κοιμηθεί πολύ!... Είχαμε πάλι γλέντια απόψε;

ΣΑΜΠΡΕΛ (διαμαρτύρεται). — "Ω! Γλέντια! Καλέ δχι!... "Έχεις μιά φαντασία! Χθές θράδυ, αυτό το ζώον, ο Σαιν-Μπουάλ θέλησε με την κυρία Πίντο, τους Περουδιανούς, το Λόρδο και τη λαίδη Σπούμ να πάμε ένα γύρο στη λίμνη με το φεγγάρι. Στην έπιστροφή τσιμπήσαμε κάτι και ο Σπούμ ήθελε σώνει και καλά να κάνουμε ένα ποκεράκι, για να χωνέψουμε...

ΖΙΖΕΛ. — Το όποιον τελείωσε κατά τις πέντε το πρωί, ε;

ΣΑΜΠΡΕΛ. — "Α!... Στις τέσσερες μόνο! Πήραμε ένα γάλα και πήγαμε κατόπι για ύπνο. Κοιμήθηκα περίφημα.

ΖΙΖΕΛ. — Η κυρία Σπαντέτι δεν ήταν μαζί σας;

ΣΑΜΠΡΕΛ (μ' άμνησιν). — Ναι... Ναι... Μά μου φαίνεται πως σου το είπα. (Αλλάζει κουβέντα). "Αλήθεια, έρχόμουν να σου πω το σημερινό πρόγραμμά μας.

ΖΙΖΕΛ. — Πώς; Υπάρχει και σήμερα πρόγραμμα; Χθές ακόμα είχαμε την έκδρομή αυτή που μας ξεθέωσε. Πέντε ώρες με το αυτοκίνητο!...

ΣΑΜΠΡΕΛ. — Στη μιά το μεσημέρι έχουμε πικ-νικ στο Ρεθάρ και το θράδυ χορό στην έπαυλη των Καρώζ. Λοιπόν, κορούλα μου, μόλις προφταίνεις να ετοιμαστής.

ΖΙΖΕΛ. — Θα με δικαιολογήσετε τουλάχιστον στο πικ-νικ. Δεν θα μπορέσω νάρθω... Θα ήθελα να ξεκουραστώ λίγο, δεν άντεχω πειά.

ΣΑΜΠΡΕΛ (μ' έκπληξι). — Είσαι κουρασμένη, έσύ;

ΖΙΖΕΛ. — Σας κάνει εντύπωση ύστερα από τη ζωή που κάνουμε;

ΣΑΜΠΡΕΛ. — Μά αυτή είναι η ζωή όλων των ανθρώπων που...

ΖΙΖΕΛ. — Που θέλουν να ζήσουν λίγα χρόνια και καλά, όπως λένε ή που έχουν σιδερένια κράσι. Εγώ δεν έχω τη δική σας ύβεια.

ΣΑΜΠΡΕΛ. — Μου φαίνεται, μικρούλα μου, πως έχεις τά νεύρα σου.

ΖΙΖΕΛ. — "Οχι, αλλά είμαι αποκαμωμένη, τσακισμένη, αυτό είναι όλο. Ο γιατρός σήμερα το πρωί μου έσύστησε ιδιαίτερες ήσυχια και ανάπαυσι.

ΣΑΜΠΡΕΛ (άνησυχος). — Ο γιατρός; Είσαι άρρωστη; Τότε θα μείνω μαζί σου... δεν σ' αφήνω... ως π' αν στο διάβολο όλοι τους!

ΖΙΖΕΛ. — "Οχι, καλέ μου μπαμπά, μ' αν τους στέλνεται στο

ΣΑΜΠΡΕΛ. — Μου φαίνεται, μικρούλα μου, πως έχεις τά νεύρα σου.

διάβολο τους φίλους σας. Και π' αν παντός μη στερήθηκε τις διασκεδάσεις που αγαπάτε. Δεν έχω τίποτε. Απλούστατα αισθάνομαι την ανάγκη να ήσυχάσω λίγο, να τεντωθώ. Αφήστε να μην έρθω στο πικ-νικ και σ' αν υποσχομαι να είμαι απόψε στο χορό των Καρώζ.

ΣΑΜΠΡΕΛ (μισοσησυχασμένος). — Πώς το λές αυτό! Μ' αν τί ύψος! Καταλαβαίνω πολύ καλά σ' αν δεν έχετε τους φίλους μου... δεν σ' αν έρεσει ο κόσμος.

ΖΙΖΕΛ. — "Ω! ο κόσμος!... "Ένα μωσαϊκόν από κοινωνικά απορρίμματα!

ΣΑΜΠΡΕΛ (άναπιδωντας). — "Απορρίμματα!... Ξεχνάς σ' αν οι Πίντο, οι Καρώζ, οι Σαιν-Μπουάλ και οι άλλοι όλοι κατάγονται από πρώτης τάξεως οικογένειες;

ΖΙΖΕΛ. — "Ω! βέβαια σ' αυτό δεν έχω αντίρρηση. Όλοι τους είναι από μεγάλα τζάκια!

ΣΑΜΠΡΕΛ (πειραγμένος). — Το κάτω-κάτω αν θέλω να ζήσω μέσα στον κόσμο, αν θέλω να στολίζεσαι και να σε θαυμάζουν, το θέλω για το καλό σου. "Ένα κορίτσι αν παντρεύεται μένοντας σ' ανί του.

ΖΙΖΕΛ. — "Ισως παντρεύεται καλύτερα έτσι, παρά πηγαίνοντας παντοῦ.

ΣΑΜΠΡΕΛ. — Και όμως μέσα σ' αν τόσο κόσμο που θέλουμε είναι ένα σωρό νέοι που φέρνονται πολύ ευγενικά μαζί σου.

ΖΙΖΕΛ. — Δεν υπάρχει αμφιβολία. Μ' αν τη διαφορά σ' αν οι νέοι του κύκλου μας δεν παντρεύονται. Διασκεδάζουν!

ΣΑΜΠΡΕΛ (ταραγμένος). — "Ελα, έλα, είσαι νευρασμένη, πολύ νευρασμένη σήμερα. Πράγματι πρέπει ν' αναπαυθής. (Αναστενάζει κωμικά). Πολύ φοβάμαι σ' αν παραγνωρίζεις όλες τις προσπάθειες που καταβάλλω για να σου κάνω τη ζωή εύκολη σ' αν και να εξασφαλίσω το μέλλον σου.

ΖΙΖΕΛ (χαμογελάει με την τόσο μακαρία αν νειδησία του πατέρα της). — "Οχι, δχι, αγαπητέ μου πατέρα. Δεν παραγνωρίζω καθόλου τις προσπάθειές σας. Κάνετε σ' αν μπορείτε!... "Έχετε μάλιστα για μένα τόσο καλά σχέδια!...

ΣΑΜΠΡΕΛ. — Μήπως σ' αν αφήνεται ποτέ τίποτε;... Σοβέψων ποτέ τά χάδια μου;

ΖΙΖΕΛ. — "Α! δχι! (Πηγαίνει και τ' αν φιλεί). Είστε εκείνο που λένε θαυμάσιος πατέρας.

ΣΑΜΠΡΕΛ (ένθουσιασμένος). — "Ε! λοιπόν, φαλάκι... Ξαναθαίνει ο ήλιος.

ΖΙΖΕΛ (μελαγχολικά). — Ναι, πατέρα, είμαι τόσο ευχαριστημένη!

ΣΑΜΠΡΕΛ (γελάει ευχαριστημένος). — Μπα!... Καί απόψε θα σου γίνη αποθέωσις μόλις φανής με την καινούργια έξοχη τουαλέττα που σου ήρθε χθές. "Ελα, έλα, δεν θέλω πειά μελαγχολίες!... Θα διασκεδάσουμε περιφημα, μικρούλα μου.

(Την φιλεί ακόμη μιά φορά και φεύγει, σφυρίζοντας έναν εθιμοσυνήτοχο τό άόγευμα ή Ζιζέλ, συνοδευόμενη από τη φρολάν της κάνει ένα μικρό περίπατο στην "Έπαυλη των Λουλουδιών με την κρυφή ελπίδα να ανακτήσει τον Άντρε ντε Βινέλ, ένα άπλο και τίμιο παιδί, που άσπασε την ματι σ' αν στροφή μιας δεινροστοχίας βρίσκαται αντίκρ του).

ΑΝΤΡΕ (αφού χαιρετά, θ' αν πει την Ζιζέλ). — Στοιμ, ν' απομακρυνθής. — Δεν θέλετε να μ' αν λήσετε σήμερα, δεσποινίς;

ΖΙΖΕΛ. — Θα ήθελα, αλλά ξέρετε, άρνήθηκα να συνοδεύσω τον πατέρα μου σ' ένα πικ-νικ κ' αν μ' αν δούν μαζί με κάκ' αν γλώσσες θα πούν σ' αν έκανα επίτηδες.

ΑΝΤΡΕ (διακριτικά). — Τότε, δεν επιμένω. "Αλλ' αν

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΠΡΟΒΕΝ

ΣΚΕΨΕΙΣ, ΓΝΩΜΕΣ, ΑΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

"Η γυναίκα είναι πάντοτε φρονιμώτερη απ' τα τετράποδα. Ο άντρας όμως είναι πολλές φορές μαρρότερος κ' απ' το ήλιώτερο ζώο.

Μπουαλώ. "Ενδ' αν θ' αν υπάρχει και μιά μόνον έστω γυναίκα σ' αν γή, θ' αν θρίσκη κανείς να π' αν κάτι το καινούργιο για τις γυναίκες. "Αλφ. Δωδ' αν

"Όσο λιγώτερη αξία νομίζει πως έχει μιά γυναίκα, τόσο περισσότερη έχει. Σεγκίρ

Χωρίς την φιλαρέσκεια των γυναικών, το ανθρώπινο γένος θ' αν εξαφανίζοταν από τη γή. Θιέρσος

Τό μόνο μυστικό που κρατούν ή γυναίκες, είναι ή... ηλικία τους. "Εκείνο που κολακεύει μιά γυναίκα περισσότερο από κάθε τί, είναι να την αγαπά ένας άντρας τον όποιον αγαποῦν άλλες γυναίκες. Παροιμία της Προθηγκίας

"Όταν κατηγορήτε γενικώς τις γυναίκες, όλες τους διαμαρτύρονται όταν όμως κατηγορήτε μιά μονάχα γυναίκα τότε όλες συμφωνούν μαζί σας.

Οι άντρες δεν είναι ειλικρινείς όταν κατακρίνουν την κοκετταρία των γυναικών. "Εάν ή γυναίκες έπαυαν να είναι κοκέττες, πρώτοι οι άνδρες θ' αν τις παρακαλούσαν να ξαναγίνουν.

"Η γυναίκες έχουν την ιδιότητα να καταλαβαίνουν τα κομπλιμέντα που τους κάνουν, σ' αν οποιαδήποτε γλώσσα κ' αν γίνονται αυτά.

Στον έρωτα συγχωρεί κανείς περισσότερα σφάλματα παρά σ' αν φίλια.

"Η γυναίκα από τους άγρίους μ' αν θεωρείται ως ένα γυμνασμένο ζώο, σ' αν Ανατολή δ' αν ένα αντικείμενο πολυτελείας. Σ' αν Εύρώπη ή γυναίκα είναι και το ένα και το άλλο.

Βασίλισσα "Ελισάβετ Μ' αν παραδίεσθε εύκολα στο κάλλος μιας ώριμης γυναίκας. Τα καλλιτεχνικώτερα αποκαλύπτουν περιέχουν συνήθως τα πιο θανατηφόρα δηλητήρια...

Μιλλπερούι

με την ως τώρα ζωή της τους γονείς σας... αλλά εγώ δεν θα ξεχάσω... Οι φίλοι νέοι σ' αν και σ' αν δεν θα μ' αν πάρουν... τουλάχιστον νομίζω. (Πολύ νευρική): Που έρεει όμως κανείς... "Η ζωή είναι τόσο παραξενιή!... Θα γίνω τ' αν σ' αν νόμιμος σύζυγος κανενός τίποτος τυχοδιώκτου... και ή φι

ΑΝΤΡΕ (λυπημένος). — Ζιζέλ!

ΖΙΖΕΛ (πολύ έρεθισμένη). — Τί τά θέλετε; "Όταν επιχειρήσει κανείς να π' αν ενάντια στο ρεύμα του ποταμού, είναι βέβαιον σ' αν θα πνιγής.

ΑΝΤΡΕ. — Μά δχι δχι, Ζιζέλ. Μ' αν μου λέτε σ' αν θα χωρίσουμε έτσι, σ' αν δεν θα ξαναδώσουμε ποτέ!

ΖΙΖΕΛ. — "Ας δώσουμε ραντεβού για το μέλλον... Τό πότε και ποῦ, θ' αν το κανονισή ή μοῖρα. (Ξαφνικά άλ-λάζει τόνο). Σας κάνω και πονείτε... να μ' αν συγχωρήτε... αν ξέρετε πόσο κ' αν εγώ πονώ!... Είναι τόσο σκληρό, τόσο άδικο να πληρώνη κανείς τά σφάλματα που δεν έκανε... (Τοῦ πιάνει τά χέρια): Άντιο, Άντρε, αντίο μοναδική φίλε της ζωής μου!

(Απομακρύνεται άπότομα για να μ' αν κλάψη).

ΑΝΤΡΕ (τρομαγμένος θέλει να την άκολουθήσει). — Μά τί πάτε να κάνετε;

ΖΙΖΕΛ (τρέχει για να μ' αν την προλάβει). — Πάω ν' ανταμώσω τον πατέρα μου... Πρέπει να διασκεδάσουμε και απόψε... στο χορό των Καρώζ... Ναι, τώρα θ' αν άρ-χίσω κ' αν εγώ να διασκεδάω σ' αν τον πατέρα μου... "Ετσι, τουλάχιστο, θ' αν γλεντήσω τη ζωή...

πάλι ν' αφήσουμε να χαθ' αν μιά τόσο ωραία ευκαιρία... να μιλήσουμε ήσυχ' αν οι δυό μας... Είναι άδικο. (Αναστενάζει). Είχα τόσα πράγματα να σας πω!

ΖΙΖΕΛ (άποφασίζει να μείνη, απομακρύνει λίγο την γκουβερνάντα της και προχωρεί πλάι στον Άντρε). — "Έχετε δικη. "Ας έπωφεληθούμε! Να μιά φράσις που θ' αν χρησιμοποιάσα συχνά αν είχα το φυσικό ν' αν φλερτάρω.

ΖΙΖΕΛ. — Ευτυχώς δεν το έχετε. Γιατί άλλωστε δεν θ' αν είχατε κερδίσει τη συμπάθειά μου.

ΑΝΤΡΕ. — Συμπάθεια είναι μιά λέξις που θέλει να έκφράσει κάτι άλλο απ' σ' αν τυπικώς σημαίνει;

ΖΙΖΕΛ. — Ξέρουμε σ' αν έννοεί κάτι παραπάνω απ' σ' αν, τί λέει.

ΑΝΤΡΕ. — Τότε γιατί δεν θέλετε να είμαστε άπόλυτα ειλικρινείς μεταξύ μας;

ΖΙΖΕΛ. — "Η λέξις με την ώμότητά τους δεν θ' αν είχαν να προσθέσουν τίποτε σ' αν αισθημάτά μας που γνωρίζουμε. Και μόνο να προφέρει κανείς μιά λέξι είναι άρκετο για να τάρ-αξη μιά εύαίσθητη καρδιά.

ΑΝΤΡΕ. — "Ω! αν ξέρετε όμως πόσην ανάγκη έχω ν' αν κούσω αυτή τη λέξι από το στόμα σας—ειδικώς μάλιστα σ' αν μερα!

ΖΙΖΕΛ. — Γιατί ειδικώς σήμερα;

ΑΝΤΡΕ. — Μοῦ φαίνεται σ' αν θ' αν μου έδινε θάρρος κ' αν έμπιστοσύνη για το μέλλον.

ΖΙΖΕΛ. — Πώς; "Όποτε άμφιβά-λετε;

ΑΝΤΡΕ. — "Ω! δχι για σ' αν, αλλά λίγο για τη ζωή... και πολύ για τον έαυτό μου, που έχει ανάγκη από μεγάλη δύναμη για ν' αν αντιμετώπιση μερικές... πιθανές δυσκολίες... Τό ξέρετε, είμαι άδύνατος, δειλός...

ΖΙΖΕΛ (άνησυχη). — Για πέστε μου... συμβαίνει τίποτε;... "Απ' τον τρόπο που μιλάτε, απ' τά λόγια που λέτε... μαντεύω... (τόν κυττάζει κατάματα). "Ο κ. και ή κ. ντε Βινέλ έμίλησαν για μένα μαζί σας;

ΑΝΤΡΕ (ταραγμένος). — "Οχι... Ναι... Δηλαδή, όπως και για όλους που παραθερίζουν εδῶ... κοινοτυπίες...

ΖΙΖΕΛ. — Δεν είναι αλήθεια. Δεν είπατε κοινοτυπίες...

ΑΝΤΡΕ. — Σας βεβαιώ.

ΖΙΖΕΛ (τοῦ πιάνει τό χέρι). — Άντρε, μ' αν μου λέτε ψέμα-τα!... "Ας παραμείνη τουλάχιστον σ' αν ανάνησι που θ' αν διατηρήσει ο ένας για τον άλλον τό αισθημα-τής άπόλυτης ειλικρινείας... Ο χαρακτήρας σας είναι πολύ εύθ' αν και δεν μπορείτε να μ' αν ξεγελά-σετε. Αισθάνομαι σ' αν έμιλήσατε με τον πατέρα σας και τη μητέρα σας πολύ σοβαρά για μένα. Δεν είν' έτσι;

ΑΝΤΡΕ. — "Ε! λοιπόν ναι! Είναι αλήθεια... Χθές θράδυ. "Εγινε μιά τρομερή σκηνη... πολύ θλιβερή... ήταν ή πρώτη που συνέθε μεταξύ μας.

ΖΙΖΕΛ (κατάχλωμη). — "Εξ αιτίας μου! Τά θέλε-τε; Δεν θέλουν, ε;... Δεν θ' αν συγκατατεθούν ποτέ; Ποτέ, ε; Σας παρακαλώ άπαντήσετε μου καθαρά... Βλέπετε πόσο ύποπ' αν...

ΑΝΤΡΕ. — Δεν μπορώ πειά να σας κρύψω τίποτε. Λοιπόν ναι. Είπα, ποτέ-ποτέ δεν θ' αν έγκρίνουν αυτό το γάμο. (Μ' αν παρ' αν ορ' αν): "Αλλά δεν θ' αν υπακούσω. Είμαι είκοσι έξη χρόνων και κύριος των πράξεών μου... Πέστε μου μονάχα, Ζιζέλ, αυτό που σας ζητώ, πέστε μου πως μ' αν αγαπάτε.

ΖΙΖΕΛ. — "Οχι, δεν θ' αν σας πω τίποτε, π' αν πάντων τώρα. Δεν επιθυμώ να έναντιωθ' αν σ' αν θέλ' αν των δικών σας. Οῦ-τε και θ' αν δεχόμουν ποτέ να μ' αν σ' αν μιά φαμίλια που δεν μ' αν θέλει... Πρέπει να χωριστούμε, Άντρε, για πάντα.

ΑΝΤΡΕ. — Μ' αν φέρνεται σ' αν απόγνασι.

ΖΙΖΕΛ. — "Ω! σεις θ' αν ξεχάσετε γρήγορα. Θα παντρευ-θ' αν μιά νέα «έξαρετό μου ύπολήψω» που δεν θ' αν σοκάρη

ΖΙΖΕΛ (μελαγχολικά). — Ναι, πατέρα, είμαι τόσο ευχαριστημένη!...

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΜΟΡΓΚΑΝ

ΕΝΑΣ αξιοπρεπής τζέντλεμαν και μία ωραιότατη κυρία στάθηκαν μπροστά στην κρυστάλλινη θιρίνα του Μόργκαν, του μεγαλύτερου αδαμαντοπώλου της Νέας Υόρκης.

Η κυρία έριξε δυο-τρεις απληστες ματιές στα μαργαριτάρια και στα μπριλλάντια κ' ύστερα, δίχως καμιά άλλη σκέψη, προχώρησε γρήγορα κι' άνοιξε την πόρτα του κοσμηματοπωλείου.

— Μά, αγάπη μου, της είπε τότε ο τζέντλεμαν, ξεχνάς ότι πρέπει να πάμε στο τσάι του Ροκφέλλερ;

Η ωραία κυρία δίστασε λιγάκι κι' έπειτα με φανερή λύπη έκλεισε την πόρτα. «Ο κοσμηματοπώλης Μόργκαν, άπονη-τευμένος, είδε το άριστοκρατικό εκείνο ζευγος να χάνεται σιγά-σιγά στο βάθος της λεωφόρου. Ύστερα όμως από μία ώρα ο τζέντλεμαν παρουσιάστηκε μόνος του στο κοσμηματοπωλείον.

— Είμαι ο λόρδος Νόρφολκ... Είπε στον Μόργκαν μ' ένα αγγλικό φλέγμα. Σήμερα το απόγευμα η λαίδη Νόρφολκ θέλησε ν' αγοράσει κάτι από το κατάστημά σας. Μά έπρεπε να πάμε πρώτα στο τσάι του φίλου μου Ροκφέλλερ... Δυστυχώς, πρέπει να σας πω ότι η λαίδη Νόρφολκ είνε άρρωστη. Πάσχει από κλεπτομανία. Τώρα μάλιστα, αυτήν την περίοδο που έχουμε φεγγάρι, πρέπει να την προσέχω άγρυπνα. Αν μου ξεφύγει λοιπόν κι' έρθει στο κατάστημά σας, σας παρακαλώ να κάνετε πώς δεν έξερετε τίποτε. Κι' αν σας πάρη κρυφά κανένα κόσμημα μην αποδείξετε τίποτε! Προσποιητήτε ότι δεν το αντίληφθήκατε... άλλοιώς θα την πάσει μία τρομερή νευρική κρίσις... Έσείς, έπειτα, μπορείτε να στείλετε το λογαριασμό στο «Μετροπόλιταν-Πάλας» όπου κάθομαι... Καλύτερα όμως είνε να σας αφήσω μερικά χρήματα...

Κι' ο λόρδος Νόρφολκ έβγαλε ένα παραφουσκωμένο πορτοφόλι.

— Πόσα όμως να σας αφήσω; συλλογίσθηκε. Καλύτερα θα ήταν να σας δώσω ένα τσέκ κι' έσείς γράφετε επάνω το ποσόν... Αυτό δεν είνε το καλύτερο;

«Ο λόρδος Νόρφολκ υπέγραψε ένα τσέκ και το έδωσε στον Μόργκαν. Έπειτα τον χαιρέτησε και θγήκε από το κοσμηματοπωλείο.

Μόλις όμως χάθηκε πάλι στο βάθος του δρόμου, ο αδαμαντοπώλης πήρε το τηλέφωνο και ζήτησε την Έθνική Τράπεζα για να ζητήσει μερικές πληροφορίες. «Ο ειδικός υπάλληλος τον πληροφορήσε ότι ο λόρδος Νόρφολκ ήταν παληός πελάτης τους και ότι είχε σεβαστές καταθέσεις στην Τράπεζά τους.

— Θαυμάσια! Έκανε ο Μόργκαν, τρίδοντας τα χέρια του. Έπειτα τηλεφώνησε στο μέγαρο του Ροκφέλλερ και από τον αρχιθαλαμηπόλο έμαθε ότι εκείνο το απόγευμα ο λόρδος Νόρφολκ και η σύζυγός του πήραν το τσάι με τον κύριό του.

— Πολύ ωραία! φώναξε χαρούμενος ο αδαμαντοπώλης. Για να ρωτήσουμε τώρα και το ξενοδοχείο...

Από το «Μετροπόλιταν-Πάλας» τον διεβεβαίωσαν ότι ο λόρδος Νόρφολκ κρατούσε εκεί πέρα ένα πριγκιπικό διαμέρισμα.

«Ήουχος πειά ο Μόργκαν, ξαναγύρισε στις δουλειές του, όταν κατά τις έπτά ή ώρα άνοιξε η πόρτα και μπήκε μέσα η λαίδη Νόρφολκ με το σύζυγό της, Άγγλον άριστοκράτη.

Η λαίδη Νόρφολκ κάθισε σ' ένα κάθισμα και ζήτησε να δει διάφορα κοσμήματα. Ούτε κι' εκείνη δεν ήξερε τί ακριβώς ήθελε. Έπιθυμούσε ωστόσο να δει πολλά διαμαντικά, πολλά μπριλλάντια, πολλά παλιά κοσμήματα. Ο Μόργκαν

ήταν συνηθισμένος μ' αυτές τις ιδιοτροπίες των γυναικών. Η λαίδη Νόρφολκ ήταν επίσης πολύ νευρική, πράγμα που έκανε τον αδαμαντοπώλη να θυμηθεί τα λόγια του Άγγλου άριστοκράτου για την άρρώστειά της. Τι παράξενος άνθρωπος αυτός ο λόρδος Νόρφολκ! Ήταν μά την αλήθεια, αξιοθαύμαστος!...

«Ο Μόργκαν ανάμεσα στ' άλλα έδειξε στην κυρία κι' ένα μαργαριταρένιο κολλιέ, που κόστιζε 15 χιλιάδες δολάρια. Ο λόρδος Νόρφολκ του είπε τότε ότι δεν άρεσαν και τόσο τα μαργαριτάρια στην γυναίκα του. Κι' αλήθεια εκείνη έριξε μία αδιάφορη ματιά στο κολλιέ κι' έδειξε άμέσως ένα εξαιρετικό ένδιαφέρον για δυο δαχτυλίδια όχι μεγάλης αξίας, αλλά πάρα πολύ ιδιόρρυθμα. Η λαίδη Νόρφολκ λοιπόν έβγαλε το ένα γάντι της, πήρε τα δαχτυλίδια για να τα δοκιμάσει κι' έπειτα άφησε το γάντι, τυχαία τάχατες, δίπλα στο μαργαριταρένιο κολλιέ...

Αυτό ωστόσο δεν το είδε μόνο ο Μόργκαν που παρακολουθούσε άγρυπνα όλες τις κινήσεις της άρρωστης. Το πρόσεξε και ο λόρδος Νόρφολκ και του έκλεισε πονηρά το μάτι.

Η Άγγλιδα άριστοκράτισσα, τέλος, αποφάσισε ν' αγοράσει τη στιγμή που τα έβλεπε μέσα στη θήκη τους και τα τύλιγαν, πήρε αδιάφορα το γάντι της. Μά τί περίεργο! Το μαργαριταρένιο κολλιέ δεν ήταν πειά κάτω από αυτό. Έγινε άφαντο, με τον πιο επιδέξιο τρόπο...

Τα δυο δαχτυλίδια σκόχιζαν 4 χιλιάδες δολάρια. Στα βιβλία όμως του καταστήματος ήταν σημειωμένο ότι κοστίζουν μόνο 2 χιλιάδες δολάρια... Μά η γυναίκα του Μόργκαν που κάθονταν στο ταμείο δεν είπε τίποτε, μόνο πήρε αδιάφορα τις τέσσερες χιλιάδες δολάρια που της έδωσε ο λόρδος Νόρφολκ. Πρέπει να ξέριη κανείς να έπωφεληται από κάτι τέτοιες ευκαιρίες.

— Τζέραλντ... Έκανε κατόπιν η γυναίκα του, όταν οι δυο άριστοκράτες έφυγαν από το κατάστημα.

— Καταλαβαίνω τι θέλεις να μου πής... την διέκοψε άμέσως ο Μόργκαν. Μά μη σέ νοιάζει... Δεν τους

έκλεψα. Θ' αφαιρέσω δυο χιλιάδες δολάρια από την αξία του μαργαριταρένιου κολλιέ.

Τότε μόνο η γυναίκα του έμαθε πώς είχαν γίνει άφαντα τα πανάκριβα εκείνα μαργαριτάρια κι' έχασε το χρώμά της.

— Καλύτερα που δεν έρχονται συχνά τέτοιοι πελάτες, πρόσθεσε ο Μόργκαν, γιατί μά την αλήθεια θα μπορούσαν να σε κατακλέψουν δίχως να καταλάβεις τίποτε!...

Έπειτα, την άλλη ημέρα, ο αδαμαντοπώλης πήγε στην Τράπεζα.

— Συγγνώμη, του είπε παραγμένος ο ταμίας, μά δεν μπορούμε να σας πληρώσουμε. Η υπογραφή είνε πλαστή... ψεύτικη!...

— Μά πώς; άπόρησε ο Μόργκαν. Ο λόρδος Νόρφολκ υπέγραψε μπροστά στα μάτια μου αυτό το τσέκ.

— Έ, τότε ο λόρδος αυτός δεν είνε ο λόρδος Νόρφολκ! του απάντησε ο ταμίας.

«Ο Μόργκαν, έξω φρενών, θγήκε από την Τράπεζα κι' έτρεξε στο «Μετροπόλιταν-Πάλας».

— Ο λόρδος Νόρφολκ είνε έδω; ρώτησε ανήσυχος στο γραφείο.

Ένας υπάλληλος του έδειξε τότε ένα άριστοκρατικό ζευ-

Η λαίδη Νόρφολκ κάθισε σ' ένα κάθισμα και ζήτησε να δει διάφορα κοσμήματα.

ΤΟΥ ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ ΚΕΝΝΕΝΤΥ

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΦΤΩΧΗ ΚΑΡΔΙΑ!...

ΟΤΑΝ ήμουν ακόμη στην διεύθυνση του Ταχυδρομείου στο Παρίσι, εργαζόταν στο τμήμα του μαζί με καμιά δεκαριά κορίτσια, όλες νέες 18 έως 25 ετών και νόστιμες, και μία γεροντοκόρη. Μόνο εκείνη δεν ήταν νέα. Την έλεγαν Ντενίς Ρισσάρ και ήταν σχεδόν σαραντάρα.

Δεν ήταν άσχημη, όχι. Είχε ωραία μαλλιά και γεμάτα λάμψη μάτια. Το σώμα της μόνο ήταν κάπως άκομφο και άχαρο.

Παρ' όλη την ηλικία της, είχε μείνει άγνή, άφελής και γεμάτη όνειρα και αυταπάτες. Στη ζωή της δεν είχε γνωρίσει ούτε το παραμικρότερο ειδύλλιο, ούτε την πιο άσημαντη έρωτική περιπέτεια. Κανείς άνδρας δεν την είχε ξεχωρίσει, κανείς δεν την είχε αγαπήσει, κανείς ποτέ δεν της είχε φιθυρίσει τις μαγικές εκείνες λέξεις που γεμίζουν ευτυχία την ύπαρξή μας.

— Γιατί να μην αγαπηθώ κι' εγώ; Έλεγε συχνά. Τί έχω κάνει για να υποφέρω τόσο;... Μήπως η καρδιά μου δεν είνε έτοιμη να παραδοθώ σ' εκείνον που θα μ' αγαπήσει;...

Και ένοιωθε κανείς ότι κάθε θράδυ έβλεπε με τρόμο να φεύγουν μιά-μιά ή ημέρες και να χάνονται παίρνοντας μαζί τους ή κάθε μιά κι' ένα κομμάτι από την νεότητά της. Γύρω της, δίπλα της, μέσα στο ίδιο γραφείο, ή συναδέλφισές της, όλες τους, άλλες νόστιμες και άλλες όχι, μά χωρίς κακία όμως, χαριεντιζόντουσαν με την Ντενίς και την έπειραζαν για την φρονιμάδα της και για την αρετή της.

«Όλες είχαν άρραβωνιαστικούς ή φίλους, οι όποιοι τους έστέλναν γράμματα κι' έρχόντουσαν και τις έπαιρναν το θράδυ μόλις σχολούσαν. Συχνά μιλούσαν μεταξύ τους για τους έρωτές των και αράδιαζαν την ευτυχία τους όταν νάβελαν να συναγωνισθούν.

Τότε ή Ντενίς σταματούσε τη δουλειά της και άκουγε με μία άπληστη περιέργεια.

Όταν το θράδυ, τη στιγμή της έξοδου, έκαναν την τουαλέττα τους και κατακόκκινες, γεμάτες ανυπομονησία, έσπευδαν προς τον νέο που θα τις παρέσυρε στο κατάλληλο για τρυφερές εκμυστηρεύσεις ήμιφως, ή καυμένη ή γεροντοκόρη, με τα δάχτυλα σφιγμένα, με το πρόσωπο κατακίτρινο, τις έκτύπαζε σαν απόβλακαμνη.

Εαφνικά ένα πρωί ή Ντενίς, ή όποια διαρκώς φορούσε μαύρα, έφθασε στο γραφείο φορώντας ένα φόρεμα άνοιχτόχρωμο. «Όλοι και όλες έμειναν κατάπληκτοι. Έν τούτοις και τη φορά αυτή την έπειραξαν:

— Η Ντενίς θάχει κάποιον ειδύλλιο, είπαν. Αυτό είνε, ή Ντενίς έχει φίλο.

Έκείνη έκοκκίνισε και καθώς ή άλλες την έπείζαν με τις έρωτήσεις τους, ωμολόγησε στο τέλος ότι είχε άρραβωνια-

γος που έβγαίνει εκείνη τη στιγμή από το ξενοδοχείο. «Ο κύριος είχε άσπρα μαλλιά και ή κυρία ήταν μία ηλικιωμένη Άγγλιδα, ντυμένη ιδιότροπα σαν την βασίλισσά της Άγγλιας. Ήταν ο λόρδος και ή λαίδη Νόρφολκ!

«Ο Μόργκαν την είχε πάθει! Γύρισε καταντροπιασμένος στη γυναίκα του και της διηγήθηκε τη συμφορά του.

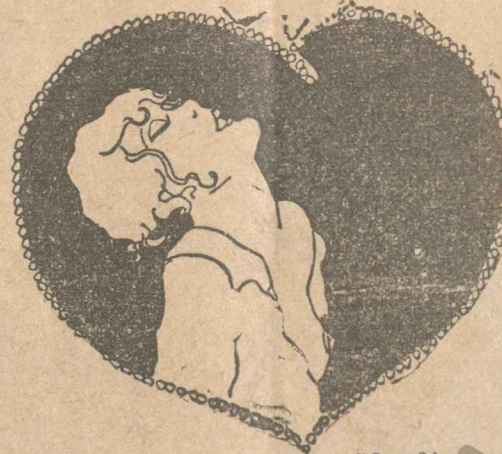
— Μά μη σέ νοιάζει... επρόσθεσε χαμογελώντας. Κανείς δεν μπορεί ωστόσο να γελάσει τον άνδρα σου. Έβγαλα ως δολωμία δίπλα στην ψεύτικη λαίδη Νόρφολκ όχι το αληθινό κολλιέ, αλλά την απομίμηση, το ψεύτικο. Όσο τώρα για την αξία του ψεύτικου, την πληρώθηκα με τις δυο χιλιάδες δολάρια που πήρα πάρα πάνω για τα δαχτυλίδια!...

— Ανόητε! του φώναξε τότε ή γυναίκα του. Τα δολάρια που μάς έδωσαν είνε ψεύτικα!

— Διάβολε! Έκανε χλωμαίνοντας ο Μόργκαν. Μου την έφεραν!

Κι' από τότε δεν ξανατόλησε να κάνει τον έξυπνο.

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ ΚΕΝΝΕΝΤΥ

στη την προηγούμενη μέρα. Έκτοτε μάς παρουσιαζόταν και θε μέρα πιο μεταμορφωμένη.

«Όπως και ή συνάδελφός της έτσι κι' εκείνη άρχισε να μιλάει για κείνον που αγαπούσε. Και στην εξομολόγησί όμως της ευτυχίας της ακόμη ήταν πάντοτε συνεσταλμένη και μετρίοφρων.

— Ω, δεν είνε πλούσιος, έλεγε, ούτε άρσος, ούτε και πολύ κομψός, αλλά έμένα μου άρέσει έτσι όπως είνε. Είνε τριανταοχτώ χρόνων κι' έχει μάτια γαλανά, πολύ γλυκά και χέρια κάτασπρα.

Έπειτα σιγά-σιγά άρχισε να μάς έμπιστεύεται διάφορες λεπτομέρειες με ύφος παιδιακιστικό. Ήταν λογιστής και τον έλεγαν Παύλο. Ήταν τύπος οικογενειάρχου... Του άρεσε μάλιστα μετά το δείπνο να καπνίζει πίπα...

Και κάπου - κάπου ή καυμένη έπιθύριζε χαμηλά, πολύ χαμηλόφωνα, σαν να φοβόταν μήπως έξοργίσει την Μοίρα, αλλά και με μία θερμή που την μετεμόρφωνε:

— Α!... Αν μπορούσαμε ν' αποκτήσουμε παιδιά.

«Ο άρραβωνιαστικός της ωστόσο δεν έρχόταν ποτέ να την περιμένη στην έξοδο του γραφείου. Μά λάβαινε ταχτικά γράμματά του που είχαν μέσα λουλούδια ξεραμένα και τα όποια φιλούσε κρυφά.

Τέλος μία μέρα μάς άφησε, λέγοντάς μας ότι σέ οχτώ μέρες παντρευόταν. «Ο γάμος, μάς είπε, θα γινόταν σέ κάποια έπαρχία, στο σπίτι μερικών συγγενών της.

Έπέρασαν μερικές έβδομάδες. Την είχαμε σχεδόν ξεχάσει.

Ένα θράδυ όμως, καθώς έμπαινα στον κήπο του Λουξεμβούργου, διέκρινα εκεί κοντά στην «Κρήνη των Μεδίκων» μία γυναίκα να κάθεται σ' ένα πάγκο ή όποια μου φάνηκε πολύ γνωστή. Έπλησίασα και άνεγνώρισα την Ντενίς Ρισσάρ. Ήταν μόνη. Μόλις με άνεγνώρισε έφάνηκε σαν να τρόμαξε και έκανε να φύγει.

— Καλημέρα, μαντάμ, της είπα. Χαίρω πολύ που σας βλέπω... Τι κάνε; ο σύζυγός σας;

Χωρίς να μου άπαντήσει, έσήκωσε τα χέρια της κι' έσκέπασε μ' αυτά το πρόσωπό της. Τα κύτταξα καλά και είδα πώς δεν φορούσε θέρα. Ένοιωσα μία στενοχωρία καταλαβαίνοντας πώς είχα κάνει κάποια γκάφα.

— Συγχωρήστε με, της είπα, μήπως σας συνέβη κανένα δυστύχημα;

— Όχι δεν είνε αυτό που νομίζετε, μου φώναξε με μισο-πνιγμένη φωνή.

Έκούνησε άρνητικά το κεφάλι της και ξέσπασε σέ λυγμούς.

Και απότομως έκαρφωσε επάνω μου τα τρομαγμένα μάτια της και μου είπε με φωνή λαχανιασμένη:

— Όχι... όχι... δεν μπορούσα πειά να ζώ εκεί μαζί σας, ανάμεσα σέ κείνα τα κορίτσια που είνε όμορφα που είνε κομψά, που αγαπούνται... ενώ εγώ είμαι κατάνομη... χωρίς αγάπη... χωρίς ν' άκούω ποτέ μία λέξη τρυφερή... χωρίς ειδύλλιο, χωρίς τιπάει... όχι, δεν μπορούσα να άντέξω πειά... Υπέφερα πολύ... Και τότε επενόησα ένα ψέμα... τότε σας είπα πώς... άρραβωνιαστικά.

Έσκέπασε πάλι, ή καυμένη το πρόσωπό της με τα χέρια της. Τί μπορούσα να της πω... Ένοιωσα πόσο περιττή, πόσο ένοχητική ήταν ή παρουσία μου, κι' απομακρύνθηκα.

«Εκατάλαβα πειά ότι την θλίβει έρωτική κωμωδία που είχε έπινοήσει ν' α μάς και για τον έαυτό της... τον άνδρα που είνε πλάσει με τη φαντασία της... τα γράμματα με τα λουλούδια που ή ίδια έστελνε στον έαυτό της, για να μάς κάνει να πιστεύουμε την ιστορία της και να ξεγελιέται και ή ίδια.

Την καυμένη... ΠΙΕΡΡΕ ΝΕΖΕΛΟΦ

Μοναδική ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ Γυναικείων Φορεμάτων υπό την διεύθυνσιν της διαπρεπούς καλλιτέχνιδος μοδίστας κ. ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ, Σύνταγμα, Μητροπόλεως 14 α', Αθήναι.

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΗΣ Κ. Α. ZENNEBRAÏY

Η Φλωρέτα

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.— 'Η Φλωρέτα, μία φτωχή και μικρούλα χωρική, περνάει μία ζωή δυστυχισμένη στο σπίτι της. 'Η μητέρα της είναι άρρωστη θραερά και ο πατέρας της που

ή άρρώστεια της γυναίκας του τον έκανε να χάσει το θάρος του, γκρινιάζει και τη μαλλώνει από το πρωί ως το θρόνυ. Καί σαν να μη φτάνουν όλ' αυτά, τους δέριει ή πιό μεγάλη φτώχεια. 'Η μόνη χαρά της Φλωρέτας είναι να πηγαίνει να θόσκη τη γίδα τους και την αγελάδα τους στά χωράφια, όπου συναντάει ένα μικρό θοσκό, τή Γιάννη, και παίζει μαζί του. Σιγά-σιγά μία στενή φιλία ένώνει τά δυο παιδιά κι' ο Γιάννης πού είναι παιδί ευπόρων χωρικών, αρχίζει να νοιώθει μεγάλο ένδιαφέρον για τη Φλωρέτα. Μά ή μητέρα της Φλωρέτας πεθαίνει κ' ή μικρούλα θοσκοπούλα κάνει πολλές ήμέρες να πάη τά ζώα της στη θοσκή και να συναντήση τή φίλο της.

(Συνέχεια από τή προηγούμενη)

— Πηγαίνω να θοσκήσω τή γίδα μας και την αγελάδα μας, άποκρίθηκε ή Φλωρέτα.

— "Οχι, τής άποκρίθηκε ο πατέρας της. Μείνε καλύτερα έδω... θά πάω έγώ να φέρω ένα δεμάτι χορτάρι για τά ζωντανά. Σιγύρισε έσύ λίγο τή σπιτί. Τί θά γίνουμε χωρίς νοικοκυρά; Ποιός θά μάς μαγειρεύη;

'Η Φλωρέτα έμεινε σιωπηλή. Τί να πη; Ούτε φαγητό ήξερε να μαγειρεύη, ούτε θούτυρο να φτιάξη. Μόνο να πηγαίνει τά ζώα στη θοσκή ήξερε.

"Επειτα, από τά λόγια πού τής είχε πη ή πατέρα της, ένα μόνο πράγμα κατάλαβε: ότι δέν θά ξανάβλεπε τή Γιάννη... Καί τί θάλεγε τάχα αυτός; Θά νόμιζε ίσως πώς ή Φλωρέτα πηγαινε κι' έθόσκε άλλοο την αγελάδα της και θά θύμνε...

'Ο πατέρας της τής είχε παραγγείλει να συγυρίση τή σπιτί της, αλλά πώς να τή συγυρίση; Δέν έφτανε ακόμα να θάλη τά πράγματα στή ράφι. Τό άλλο συγύρισμα δέν χρειάστηκε ώστόσο και πολλή ώρα. "Επλυνε τά ποτήρια με τά όποια οί φίλοι τού πατέρα της είχαν πιη, μετά την κηδεία, μία όκτ κρασί πού τ' άγόρασαν με πίστωσι από τή μπακάλη, σκούπισε και ξεσκόνισε. Τό κρεββάτι δέν μπορούσε να τή μετακινήση και, έκτός αυτού, φοβόταν τή κρεββάτι έκείνο, έπάνω στή όποιο είχε πεθάνει ή μητέρα της και δέν τολμούσε να τ' άγγίξη.

Καθώς συγύριζε, ή σκέψη της πετοόσε στή Γιάννη και μελαγχολόσε γιατί δέν μπορούσε να πάη να τόν συναντήση.

Δυό - τρεις μέρες πέρασαν έτσι. 'Ο πατέρας της γύριζε κάθε θράδυ κατακουρασμένος και καθόταν πλάι στή τάκι, όπου έκαιγαν μερικά κούτσουρα. 'Η Φλωρέτα τόν άκούγε τότε να λέη με σιγανή φωνή:

— Δέν μπορώ να ζήσω έτσι!... Πώς να θγάλω τή ψωμί μου; 'Η φτωχή ή γυναίκα μου καλά έκανε και πέθανε και γλύτωσε από τά θάσανα και την κακομοιριά!

'Η Φλωρέτα, για να τόν ευχαριστήση, προσπάθησε να θράση λαχανόσουπα. 'Αλλά την έκανε πολύ άλμυρή και τά λάχανα είχαν μείνει άθραστα. Ούτε ή ίδια δέν μπόρεσε να την φάη...

Τέλος, ο πατέρας της τής είπε ένα πρωί:

— 'Η γελάδα μας θ' άρρωστήση... Βγάλ' την να θοσκήση!

Τί ευτυχία! 'Η μικρούλα άγκάλιασε την Πηδηχτούλα από τή χαρά της και παίρνοντας τά δυό ζώα, τράβηξε γρήγορα για τή χωράφι τού Γιάννη. Στή δρόμο έκοψε μία θέρρα και χτυπούσε την αγελάδα για να την κάνη να τρέχη και να μη χασομεράη.

Μόλις πλησίασε στή χωράφι, άρχισε να φωνάζει:

— Γιάννη! Γιάννη!

'Αλλά κανένας δέν τής άπαντούσε, μολοντί οί τρεις καλοθρεμμένες αγελάδες τού μικρού φίλου της θρισκόντουσαν έκεί. Σήκωσαν τά κεφάλια τους μόλις άκούσαν τίς φωνές της Φλωρέτας, την κύτταξαν με τά μεγάλα γαλήνια μάτια τους κι' έπειτα έξακολούθησαν να τρώνε τή τρυφερό τους

χόρτο.

— Γιάννη! Γιάννη! Ξαναφώναξε ή μικρούλα.

Ούτε φωνή θμως, ούτε άκρόσεις.

Τότε ή Φλωρέτα δέν κρατήθηκε πειά. Πήδηξε την ξύλινη πόρτα τού φράχτη κι' άρχισε να τρέχη έδω κι' έκει, άναζητώντας τή Γιάννη.

Τόν είδε τέλος καθισμένο πίσω από τή φράχτη έκει κοντά, άκίνητο κι' άμύλητο.

— 'Εκεί ήσουν και δέν μου μιλούσες; τόν ρώτησε ή μικρούλα.

— Καί ποιός ο λόγος να σου μιλήσω, άφου πέρασαν πέντε μέρες χωρίς να φανής καθόλου. Φαίνεται πώς άλλοο σ' άρρείς καλύτερα και πηγαίνεις έκει...

— "Ω! Δέν ξέρεις, καυμένη Γιάννη, τί έπαθα... Πέθανε ή μητέρα μου...

'Ο Γιάννης πετάχτηκε με μιάς έπάνω κι' έτρεξε κοντά στή Φλωρέτα:

— 'Αλήθεια, Φλωρέτα μου; τήν ρώτησε με συμπόνια. Κι' έγώ ήμουν θυμωμένος μαζί σου και σου έκανα τή θαρύ. Είμαι κακός. Καί πώς τή έπαθες αυτό τή κακό;

— Δέν ξέρω κι' έγώ... Νά ήταν άρρωστη και ξεψύχησε... Τήν έπήγαν στήν έκκλησία κ' ύστερα στή νεκροταφείο...

— Καί τώρα τί θά κάνετε; 'Εχει ο πατέρας σου λεφτά;

— "Οχι, δέν έχει... Τή σπιτάκι μας, τή περιόδο κι' ένα χωράφι, τάχουμε με τή νοίκι... Μά ή μητέρα μου έλεγε πώς θά μάς διώξουν γιατί έχουμε να πληρώσουμε δυό χρόνια.

— Καί τί θά γίνετε τότε;

— Δέν ξέρω...

— Κι' άν άναγκαστήτε να πάτε μακριά από δώ;

— Θά λυπηθώ πολύ γιατί δέν θά σέ βλέπω.

— Δέν θέλω να φύγης από έδω, Φλωρέτα. Θάρχωμαι να δουλεύω έγώ στή περιόδοι σας...

— 'Ο πατέρας μου μ' έμαθε να σκάθω...

— Μά ο δικός μου δέν σέ ξέρει και θά σου πη: "Τί άνακατεύεσαι έσύ στίς δουλειές μου;"

— Καί ποιός θά σου μαγειρεύή τή φαί σου, μικρούλα μου;

— Μου φαίνεται πώς θά τρώω ψωμί ξερό, άποκρίθηκε ή Φλωρέτα. Προχθές μαγειρέψα έγώ και χθές ο πατέρας μου, μά τή φαί ήταν τόσο άνοστο πού δέν τραγώταν.

— Δέν ξέρεις πόσο λυπάμαι γι' αυτά πού μου λές, Φλωρέτα, γιατί είμαι φίλος σου. Δέν είμαι, έ; "Ολ' αυτά θά τά ξανασυλλογισθώ άπόψε τή νύχτα και μπορεί αύριο τή πρωί να θρούμε κανέναν τρόπο να τά διορθώσουμε...

'Η σοφάρες αυτές σκέψεις τούς είχαν άπασχολήσει πάρα πολύ αναλόγως πρής τήν ήλικία τους. Γι' αυτό, έπειτ' από λίγο, τά δυό παιδιά, άρχισαν να κουβεντιάζουν εύθυμα.

'Η Γιάννης διηγήθηκε στήν Φλωρέτα ότι είχε θρή μία φωνή κίσσας με πέντε μικρά κι' ότι είχε πάρει μονάχα τή ένα. 'Η μικρούλα αυτή κίσσα ήταν πολύ άστεία κι' άνοιγε τόσο τή κόκκινο ράμφος της κάθε φορά πού την έθλεπε!

— Θά τήν φέρω αύριο και θά ευχαριστηθής πολύ. Σήμερα τήν κράτησε ή άδελφή μου.

— "Ω! πόσο θά ήθελω να τή δω! Είπεν ή Φλωρέτα. Δέν ξέρεις πόσο άγαπώ τά πουλιά...

"Εγώ ποτέ μου δέν είχα δικό μου... 'Ο πατέρας μου δέν άφήνει, γιατί, λέει, θέλουν φαί, κι' ούτε γάτα, ούτε σκύλο, δέν θέλει στή σπιτί μας...

Τί καλά πού θά ήταν ναχα ένα σκύλο!... Θά τόν έπαίρνα στή χωράφι μαζί μου να μου κρατάη συντροφιά...

Τά παιδιά, με τίς κουβέντες, ξεχνούσαν τήν ώρα. Μά ο ήλιος σιγά-σιγά έκανε τή λάμψη τού κι' έγερνε πίσω από τίς ψηλές λεύκες... Μερικές άχτίνες του φωτίζαν ακόμα μία γωνία τού λειβαδιού, έπειτα χάθηκαν κι' αυτές και τή λειβάδι πήρε παντού τή ίδιο σκοτεινό χρώμα...

'Η νυχτερινή δροσιά άρχιζε κ' ή ύγρασία γινόταν πειά άίσθητή. 'Η μυραδιά τών γιαισεμιών και τού τρυφερού χορταριού άπλωνόταν τώρα πιδ γλυκειά, πιδ δυνατή... Πλησίαζε ή νύχτα...

'Η Φλωρέτα, μόλις τή άντελήφθη αυτό, έτρεξε έξω από

τή φράχτη. Τί είχαν γίνει τά ζώα της... Μά την κουβέντα τά είχε ξεχάσει. Κι' άν δέν τά ξανάθρισκε; "Ενας φοβερός φόβος τήν έκυρίευσε... "Αρχισε να τά φωνάζη, να σφυρίξη. Βρήκε τέλος τήν αγελάδα πλαγιασμένη κάτω άπ' τά πειύκα... Μά ή Πηδηχτούλα;... Πού ήταν ή Πηδηχτούλα;... Θεέ μου!... "Αν τήν είχε κλέψει κανένας αλήτης.

— Μη φοβάσαι, τής είπε ο Γιάννης. Θά γύρισε μονάχη τής στή σπιτί.

Μά ή Φλωρέτα έκλαιγε άπαρηγόρητη.

— Δέν ξέρεις πόσο θά με μαλλώση ο πατέρας μου, τού είπε, άν γυρίσω χωρίς τήν Πηδηχτούλα...

— Είναι λοιπόν τόσο κακός ο πατέρας σου; Πώς τού θα στείη ή καρδιά να μαλλώνη ένα κοριτσάκι σαν έσένα...

"Αφού με νάρθω μαζί σου! Δέν θά ήσυχάσω ως αύριο άν ξέρω πώς είσαι λυπημένη...

"Αν γύρισε ή Πηδηχτούλα σπιτί σας, σφύριξέ μου... Θά σ' άκούσω κι' έτσι θά πάω κι' έγώ στή σπιτί μου ήσυχος...

— Κ' ή αγελάδες σου;

— 'Η πόρτα τού χωραφιού μας είναι κλειστή. Θέλοντας και μη λοιπόν, θά με περιμένουν.

Τά δυό παιδιά, πιασμένα από τή χέρι, τράβηξαν για τή χωράφι της Φλωρέτας. "Εξαφνα, στή μέση τού δρόμου, είδαν τήν Πηδηχτούλα, ή όποια είχε σκαρφαλώσει σ' ένα φράχτη κι' έτρωγε μ' έρεξ.

'Η Φλωρέτα έθγαλε μία φωνή χαράς.

— Καληνύχτα, Γιάννη, είπε στή φίλο της. Είσαι πολύ καλός πού με συμπονάς.

Κι' έξακολούθησε τή δρόμο της τρέχοντας, γιατί είχε άσχησει. "Οταν έφτασε τέλος στή σπιτάκι τους, ο πατέρας της είχε γυρίσει κιόλας.

— Γιατί άργησες τόσο; τής είπε. 'Η γειτόνισσα σέ περίμενε για ν' άρμέξη τήν αγελάδα μας. 'Η καλή αυτή γυναίκα μάς κάνει αυτή τή χάρι, μά δέν μπορούσε να περιμένη περισσότερο, γιατί έχει κι' αυτή τίς δουλειές της. Νάξερεις τούλάχιστον έσύ ν' άρμέγης!... Μά δέν ξέρεις, για τήν κακή μας τύχη, να κάνης τίποτε...

III

ΟΠΟΥ Η ΦΛΩΡΕΤΑ ΜΑΘΑΙΝΕΙ ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΔΟΥΛΕΙΕΣ

'Η Φλωρέτα, μετά τή φτωχικό τους δείπνο, πλάγιασε στή στρώμα της, μά δέν μπόρεσε ν' άποκοιμηθώ άμέσως. Τά λόγια πού τής είχε πη ή πατέρα της ξαναγύριζαν στή μναλό της: "Δέν ξέρεις, για τή κακή μας τύχη, να κάνης τίποτε..."

Και όμως πόσο θάθελε να ξέρη να κάνη κάτι. "Αποφάσισε λοιπόν να κάνη ό,τι μπορούσε για να μάθη.

'Η μέρες είναι μονότονες στήν έξοχή κ' οί άνθρωποι έχουν κάθε μέρα τίς ίδιες άσχολίες. 'Η έργασίες αλλάζουν με τίς διάφορες έποχές τού χρόνου, μά ή δουλειά είναι πάντα δουλειά και πρέπει να γίνη. Κάθε μέρα άργίας είναι και μέρα χωρίς ψωμί για εκείνους πού, σαν τόν πατέρα της Φλωρέτας, μόνο από τά χέρια τους περιμένουν να ζήσουν. 'Ο φραντί δούλευε με μεροκάματο και κέρδιζε είκοσιπέντε φράγκα τήν ήμερα, αλλά ή άρρώστεια της γυναίκας του τόν είχε άναγκάσει να κάνει ένα σωρό χρέη. Πώς να τούς φτάσουν λοιπόν είκοσιπέντε φράγκα;

'Η Φλωρέτα λοιπόν, μόλις έύπνησε τήν άλλη μέρα, θυμήθηκε πάλι τά λόγια τού πατέρα της και λυπήθηκε πολύ.

— Πόσο θάθελα να ξέρω να δουλεύω! Έλεγε από μέσα της.

Γιάννης και Φλωρέτα

Και δέν έβλεπε πότε νάρθη ή ώρα για να μιλήση σχετικά στή Γιάννη. Τράβηξε λοιπόν πάλι στή συνηθισμένο μέρος όπου τόν συναντούσε. Χωρίς άλλο, ο φίλος της θά τής έλεγε τί έπρεπε να κάνη.

'Ο Γιάννης τήν περίμενε στήν πόρτα τού φράχτη, αλλά δέν ήταν μόνος. Μία κοπέλλα δεκατεσσάρων - δεκαπέντε χρόνων ήταν μαζί του. "Ω! πόσο δυσαρρεστήθηκε ή Φλωρέτα... Δέν θά μπορούσε τώρα να τού πη τόν καυμό της κι' έκτός αυτού, ποιά ή άνάγκη να φέρη ο Γιάννης μαζί του στή χωράφι ένα τόσο μεγάλο κορίτσι;

"Αλλά ο φίλος της, μόλις τήν είδε, τής φώναξε χαρούμενος:

— "Ελα! "Ελα, Φλωρέτα! Είναι ή άδελφή μου ή Ρόζα και θέλει να σέ γνωρίση.

Μόλις άκουσε τά λόγια αυτά ή Φλωρέτα συνήλθε... "Αφού ήταν ή άδελφή του, τή πράγμα ήταν έντελώς διαφορετικό. "Εγινε κατακόκκινη από τή χαρά της, καθώς συλλογίστηκε ότι ή άδελφή τού Γιάννη ήθελε τή καλό της, κι' ότι κι' αυτή τήν άγαπούσε.

'Η Ρόζα ήταν όμορφη, πολύ γλυκειά και ψηλότερη από τόν Γιάννη, ο όποιος μόλις ως τούς ώμους της έφτανε. "Ηταν σωστή κοπέλλα!

— Φίλησε τή Φλωρέτα! είπεν ο Γιάννης στήν άδελφή του. Είν' ένα καλό κορίτσι, όρφανό τή δυστυχισμένο... "Εχασε έδω και λίγες μέρες τή μητέρα του...

'Η Φλωρέτα ντράπηκε λίγο, γιατί, για να πάη γρηγορότερα να συναντήση τή φίλο της, δέν είχε προφτάσει να πλυθώ. Τί ιδέα λοιπόν θά σχημάτιζε γι' αυτήν ή μεγάλη άδελφή τού φίλου της, άν τήν έβλεπε σ' αυτά τά χάλια.

— Περιμένετε μία στιγμή, είπεν ή Φλωρέτα.

Και, τρέχοντας στή ρυάκι, έπλυνε τή πρόσωπό της, τά χέρια της και τά πόδια της. "Επειτα ξαναγύρισε τρέχοντας πάλι. Τή ώραίο της πρόσωπο ήταν τώρα τριανταφυλλένιο από τή κρύο νερό κι' από τή τρέξιμο.

— Είναι ροδοκόκκινη σαν μήλο, είπεν ή Ρόζα, φιλώντας τήν με τρυφερότητα. Είσαι αλήθεια πολύ όμορφη, μικρή μου Φλωρέτα.

'Η Φλωρέτα συλλογιζόταν ό,τι στήν οίκογένεια τού Γιάννη ήσαν όλοι πολύ καλοί και γι αυτό τούς άγαπούσε κανείς άμέσως.

— Γιατί κάθεται συλλογισμένη; τήν ρώτησε ο Γιάννης. Τί σκέπτεσαι; Πές τίποτε...

— Ρόζα, ρώτησε έξαφνα ή Φλωρέτα, ξέρεις κι' άρμέγεις αγελάδες;

— "Αν ξέρω; Έκανε ή Ρόζα. "Οχι μόνο αυτό, ξέρω, αλλά ή μητέρα μου μ' έμαθε να φτιάχτω θούτυρο, τυρί, άπ' όλα. Καμιά φορά, όταν λείπει από τή σπιτί, κάνω έγώ όλες τίς δουλειές.

— Ξέρεις να μαγειρεύς κιόλας; ρώτησε ή Φλωρέτα.

— Ναι, ξέρω να φτιάχνω κρέας με πατάτες, με χορτάσι, στυφάδο, γκιουβέτσι, ό,τι θέλεις, είπεν ή Ρόζα γελώντας με τήν έκπληξη και τή θαυμασμό της Φλωρέτας.

— "Ω Ρόζα μου, πές μου, μπορώ να μάθω κι' έγώ ν' άρμέγω και να μαγειρεύω;

— Βεβαία μπορείς, μά δέν είμε δυνατόν να τά μάθης μονομιάς όλα. Πρώτα-πρώτα θά σέ μάθω ν' άρμέγης κ' ύστερα σιγά-σιγά να μαγειρεύς...

— Αλήθεια; Έκανε ή Φλωρέτα κατενθουσιασμένη. "Ω! δέν ξέρεις πόσο θά γάρ ή φτωχός μου πατέρας... Μά δέν μου λές πού θά μου τά μάθης όλα αυτά;

(Ακολουθεί)

Ο Στέφεν Χάγγαρ στο ρόλο του Μό-
'αρτ. Παραπλευρώς ένα πορτραίτο
του Μόζαρτ.

Ο Χάρρυ Μπάρ στο ρόλο του Μπε
τόβεν. Παραπλευρώς ένα πορτραίτο
του Μπετόβεν.

ΤΑ ΦΙΛΜ ΚΑΙ ΟΙ "ΑΣΤΕΡΕΣ,,

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΜΟΥΣΙΚΟΙ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

Ποιοι από τους «άστερες» του κινηματογράφου απ' όσους υπεδύθησαν ρόλους μεγάλων μουσικών εθριάμβευσαν;

Στά τρία φιλμ που «γυρίστηκαν» από τη ζωή του Σούμπερτ, μεταξύ των οποίων είναι η «Σερενάτα» και η «Ατελείωτη Συμφωνία», υπεδύθησαν το ρόλο του μεγάλου μουσουργού τρεις ηθοποιοί: ο Ρίτσαρντ Τάουμπερ, ο Νήλς "Αστερ" κι' ο Χάνς Γιαράντ.

Ο Ρίτσαρντ Τάουμπερ έχει βέβαια μία καθαρή και διαυγή φωνή και αρκετή ομοιότητα με τον Σούμπερτ, αλλά δεν ομοιάζει η φωνή του σχεδόν καθόλου με την φωνή του μεγάλου μουσουργού. Έν τούτοις, χάρις στο εύστοχο παίξιμό του, κατάφερε να κρατηθεί στο ύψος του και να άρση στο κοινό των κινηματογράφων.

Το ίδιο όμως δεν συνέβη και με τον Νήλς "Αστερ, τον περίφημο Σούμπερτ της «Σερενάτας». Η γλυκειά και συμπαθητική φωνή του, το καλλιτεχνικό του παίξιμο, η άργες κι' ευγενικές κινήσεις του και το απλό και κομψό παράσημά του, είχαν γοητεύσει κυριολεκτικώς τους θεατές. Και το αποτέλεσμα είναι εύκολο κανείς να το φαντασθεί. Ο Νήλς "Αστερ έγινε το είδωλο των γυναικών. Όλες η αισθηματικές γυναίκες που διατηρούσαν μέσα τους έναν μεγάλον ρωμαντισμόν και είχαν και αυτές μιά... «σερενάτα» στη ζωή των, άγαπησαν παράφορα τον Νήλς "Αστερ και του έστειλαν ένα σωρό αισθηματικά γράμματα. Η πλούσια του κάναν προτάσεις γάμου. Τα έργαζόμενα κορίτσια πάλι του ζητούσαν να τους στείλει ένα ένθυμο και του δήλωναν ότι θα έπρεπε να ζή και στην πραγματικότητα ως Σούμπερτ.

Μά ο Νήλς "Αστερ στην ιδιωτική ζωή του δεν είχε ούτε αίσθημα, ούτε ρωμαντικός. Είπε ένας άνθρωπος των σπόρ που αγαπάει τη ζωή, τον άνοιχτο δρόμο και τις εύθυμες διασκεδάσεις. Γι' αυτό κιόλας αποφεύγει να συνδεθεί με τις θαυμάστριές του για να μη τις απογοητεύσει και να μη τις κάνει να χάσουν κάθε ιδέα γι' αυτόν!

Ο Χάνς Γιαράντ πάλιν, αν και ως Σούμπερτ στην «Ατελείωτη Συμφωνία» δεν έδωσε τον πραγματικό τύπο του νεαρού μουσουργού, ωστόσο είχε συγκινήσει τις γυναίκες με την όμορ-

φία του και την χάρι του. Κ' οι δυο αυτοί έρμηνευτές του Σούμπερτ θα μπορούσαν να ονομαστούν μεγάλοι «γόνιμοι» γιατί είχαν πράγματι σημειώσει ρεκόρ κατακτήσεων. Μιά μάλιστα γυναίκα έγραφε τα εξής χαρακτηριστικά για τον Χάνς Γιαράντ:

«Από την ημέρα που άκουσα την «Ατελείωτη Συμφωνία» αγάπησα τη μουσική του Σούμπερτ. Για να είμαι ειλικρινής, δεν ξέρω αν μου άρεσε επειδή είναι γλυκιά και παθητική ή γιατί μου θυμίζει τον γοητευτικό ηθοποιό Χάνς Γιαράντ!»

Ο Νήλς "Αστερ στο ρόλο του Σούμπερτ. Έπάνω ένα πορτραίτο του Σούμπερτ.

Για τον Πάουλ Χέρμινγκερ διηγούνται μάλιστα το εξής χαρακτηριστικό ανέκδοτο: Κάποτε στο στούντιο τον έπεσε κέφη μία νεαρή και όμορφη θαυμάστριά του που ήθελε να τον γνωρίσει. Ο ηθοποιός, φυσικά, δεν θέλησε να της χαλάσει το χατίρι και την δέχτηκε στο καμαρίνι του. Μά εκείνη άρχισε να τον κυττάει με δυσπιστία, να γελάει και τέλος του δήλωσε:

— Δεν ξέρω ποιος είσαστε, κύριέ μου, αλλά είμαι αρκετά έξυπνη ώστε να καταλάβω ότι με κοροϊδεύετε. Ο Πάουλ Χέρμινγκερ ξέρω πολύ καλά από τον κινηματογράφο ότι είναι ένας πραγματικός καλλιτέχνης με ειλικρινή και άθωα φαισνογνώμια, ενώ εσείς φαίνεστε πολύ κατεργάρης!

Και χρειάστηκε να επέμβουν όλοι οι φίλοι του Πάουλ Χέρμινγκερ για να πεισθεί η όμορφη νέα ότι η «συμπάθειά» της κι' αυτός ο άνθρωπος που στεκόταν εμπρός της ήταν ένα και το αυτό πρόσωπο. Μολαταύτα η νέα έφυγε εξαιρετικά απογοητευμένη και ποτέ πια δεν πάτησε το πόδι

(Συνέχεια στη σελίδα 54)

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Α ΣΦΑΛΩΣ θά αισθανθήτε φρίκη μόλις δήτε τον 'Ιν-
δό της εικόνας μας και δεν θά πιστέψετε ότι πρό-
κειται περί αληθείας.

Και όμως, όσο άπιστευτο κι' αν σας φαίνεται, το
πράγμα είναι αληθέστατο.

Ο 'Ινδός αυτός, ο οποίος ονομάζεται Γκούντρα Σάντι,
έγινε πρό ετών, χωρίς να το θέλει, άφορμη του τραγικού
θανάτου της μητέρας του. Μιά μέρα, δηλαδή, καθώς έκοβε
ξύλα, το τσεκούρι του έσπασε στα χέρια του κι' ένα κομ-
μάτι σίδερο, χτυπώντας τη μητέρα του στον κρόταφο, την
άφησε στο τόπο.

Η συντριβή που ένοιωσε ο Γκούντρα Σάντι γι' ε-
ναν τόσο, ώστε τιμώρησε τον εαυτό του
βγάζοντας έντελως τα μάτια του, ο-
ύτως ώστε να σχηματισθή ένα κενό στη
θέσι τους.

Από το κενό λοιπόν αυτό κρέμασε,
περιώντας από τις κόγχες των ματιών
αχνοί, ένα δισάκκι και τώρα περιφέ-
ρεται έτσι ζητιανεύοντας στα διάφορα
χωριά των 'Ινδίων.

Τα χρήματα που εισπράττει από την
επαίτεια τα καταθέτει σ' ένα ναό του
Βράχμα, στον οποίο έχει αφιερωθή κι'
ο ίδιος.

Όλ' αυτά δέ τα κάνει για να εξιλε-
ωθεί, γιατί έγινε, έστω κι' άκουσίως, ά-
φορμη του θανάτου της μητέρας του.

Οι κάτοικοι του Ντηνρόιτ, στίς 'Ηνω-
μένες Πολιτείες, έχουν χωρίσει σε δυο
άντιμαχόμενες μερίδες. Και η αίτια α-
υτού του διχασμού, είναι μία ταπεινή κα-
θαρίστρια.

Η κυρία Τζόνσον — έτσι ονομάζεται η
καθαρίστρια αυτή — πήγαινε κάθε πρωί
κι' έπλενε τα τζάκια και καθάριζε τα
πατώματα του Δημαρχείου της πόλεως.

Καθώς το Ντηνρόιτ είναι η έδρα των
τεραστίων εργοστασίων Φόρντ, και κα-
θώς δεν υπάρχει εκεί οικογένεια που
να μην έχει το αυτοκίνητό της, η κυρία
Τζόνσον, με τις οικονομίες της είχε α-
γοράσει κι' αυτή 'έν αυτοκίνητο, με το
οποίο πήγαινε κάθε πρωί στη δουλειά
της.

Μά οι δημοτικοί σύμβουλοι της πόλεως έδειξαν μεγάλη
δυσανεμία γι' αυτό: Πώς μία ταπεινή καθαρίστρια τολ-
μούσε ν' αφήνει το αυτοκίνητό της να σταθμεύη πλαί στις
πολυτελείς λιμουζίνες τους; Αυτή η γυναίκα με το να έ-
χει αυτοκίνητο, έτρεπε στον εαυτό της μία πολυτέλεια
πολύ ανωτέρα της σειράς της.

Και την απέλυσαν.

Μά η κυρία Τζόνσον δεν έμεινε με σταυρωμένα τα
χέρια... Τι το αξιόμιμπο της εύρισκαν επειδή ήταν τόσο
οικονόμος, ώστε να μπορέσει ν' αγοράσει αυτοκίνητο; Ού-
τε κι' ένα αυτοκίνητο ήταν τόσο μεγάλη πολυτέλεια για
μια πόλη σαν το Ντηνρόιτ.

Κατάρθωσε λοιπόν να πάρη με
το μέρος της τις περισσότερες εφη-
μερίδες και ύλους σχεδόν τους αν-
θρώπους του λαού, οι οποίοι τώρα
άγωνίζονται για να την άποκατα-
στήσουν πάλι στη θέσι της.

Και φαίνεται ότι θά το πετύχουν.

Στη μεγάλη νήσο του Ειρηνικού
Ωκεανού 'Ιάβα, υπάρχει ένα περί-
εργο και τρομερό φείδι, το οποίο οι
θαλαγενείς αποκαλούν «Τό φείδι που
πετάει».

Τό φείδι αυτό, το οποίο έχει μή-
κος 4-6 μέτρων, είναι πλατύ στη
μέση και έχει την ιδιότητα να κάνει
τεράστια άλματα, προπάντων όταν
έφορμή κατά της λείας του. Έτσι

μπορεί να πηδήξει σε ύψος τριών μέτρων και σε μήκος πέντε.

Τό δηλητήριο του προκαλεί άκαριαίο θάνατο και επειδή
μαστίζει τα κοπάδια της 'Ιάβας, οι 'Ολλανδοί κυβερνήται
της νήσου δίνουν 100 φράγκα σε όποιον σκοτώσει ένα τέ-
τοιο φείδι.

Στό Βερολίνο λειτουργούν ήδη δυο τηλεφωνικά γρα-
φεία απ' όπου το κοινό μπορεί να συνειννοηται τηλεφω-
νικά μετά... τηλεοράσεως, βλέποντας δηλαδή αυτόν στον ο-
ποίο τηλεφωνεί. Τό αντίτιμο μίας τέτοιας τηλεφωνικής συ-
'ομιλίας είναι 3,50 ράϊμαρκ (140 περίπου δραχμές).

Κατά το τρέχον έτος θά εγκαινιασθούν τηλεφωνικές συγ-
κοινωνίες μετά τηλεοράσεως μεταξύ της
γερμανικής πρωτεύουσας, του Μονάχου
και του Άμβουργου.

Ο 'Ινδός Γκούντι Σάντρα

λια. Τότε δημιουργήθηκε μία νέα βιομηχανία η βιομη-
χανία γυαλιών για άλογα.

Πολλοί όμως εκατομμυριοχρη κτηνοτρόφοι, των οποίων
τα εύνοούμενα άλογα πάσχουν από μυωπία, δεν ήθελαν
τά άλογά τους να μολύνουν με τα άλλα. Και γι' αυτό τους
παροργέλλουν μονόκλι.

Κι' έτσι βλέπει κανείς σήμερα στην 'Αμερική άλογα με
ματογυαλία και άλογα με μονόκλι. Τα τελευταία ανήκουν
φυσικά στην άριστοκρατία του γένους των.

Τό «φείδι που πετάει»

Η οδοντοιατρική είναι μία από τις
αρχαιότερες επιστήμες. Καθώς του
λάγιονος ρακεκαλόθη, τελευταίως, α-
πό το έτος 500 π.Χ. ήδη όηχαν
ειδικοί γιατροί για τα δόντια, οι ο-
ποιοί βάλλαν για να τοποθετούν τα
μετακινούμενα δόντια μετεχειρίζοντο... χρυ-
σέν κλωστές!

Μη λησμονήτε εξ άλλου, ότι ο 'Η-
ρόδοτος μιλεί έκτενως για τους Αι-
γυπτίους οδοντογιατρούς της επο-
χής του. Ο Μαρσίλιος επίσης ανα-
φέρει κάπου έναν γιατρό, ο οποίος
«έλμαρε τα δόντια των ασθενών του»
έκτος από τα ψεύτικα τα οποία τους
έβαζε...

ΠΕΡΙΠΤΕΤΕΙΩΔΗ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Ζ. ΜΠΕΡΝΙΕ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Ο Νευράκ κατέθηκε από το θράχο και θάβισε κατ' ευθείαν προς αυτή τη διεύθυνση. Ο Σαλθαίρ και ο άνεψιός του τον ακολούθησαν σε κάποια απόσταση.

Σε τριάντα βημάτων απόσταση απ' την πέτρα, στάθηκε ριγώντας και είπε στους συντρόφους του:

— Άν αυτή τη στιγμή γλυστρώσε η πέτρα αυτή, θά μās έκανε και τους τρεις λυώμα.

Ποιός ήταν τάχα ο δαίμων που κρυβόταν πίσω απ' την πέτρα;

Ο αστυνομικός έδωξε τον φόβο του αυτόν και προχώρησε αποφασιστικά.

Αριστερά ο θράχος που υποβάσταζε την πέτρα, ήταν πολύ απότομος και πολύ δύσκολος στο σκαρφάλωμα, μα συγχρόνως και λιγώτερο επικίνδυνος, γιατί αυτός που θά σκαρφάλωνε εκεί, μονάχα την τελευταία στιγμή θά φαινόταν!

Ο Νευράκ έγενεψε στους συντρόφους του να μείνουν στη θέση τους και να μη τον ακολούθησουν, και εκείνοι τον είδαν σκυφτό, χωρίς να κάνει καθόλου θόρυβο, να πλησιάζει στο θράχο.

Ο Νευράκ είχε σταθή. Η πέτρα σε δυο μέτρα δεξιά του, τον σκέπαζε με τον όγκο της.

Έπρεπε τώρα να σκαρφαλώσει σ' ενός μέτρου ύψος και να δη ποιός θρικόταν κρυμμένος εκεί πίσω, έτοιμος να του έπιτεθί.

Έρριξε ένα βλέμμα στους συντρόφους του, που στεκόντουσαν έτοιμοι να επέμβουν και αποφασιστικά σκαρφάλωσε απάνω. Μά άμέσως απόμεινε ακίνητος, ξαφνιασμένος που δεν έβλεπε τίποτε... Έπειτα έγενεψε στον Σαλθαίρ και στον άνεψιό του να πάνε να τον συναντήσουν.

Πίσω απ' την πέτρα, που φαινότανε σαν μετέωρη, ο θράχος σχημάτιζε μια λουρίδα, που κατέβαινε σχεδόν καθέτως προς το θάθος της χαράδρας. Για μια στιγμή σκέφτηκε ότι σίγουρα αυτός που κρυβόταν πίσω από την πέτρα είχε ξεφύγει από τη χαράδρα. Μά κατόπιν συλλογίστηκε:

— Κανένα ανθρώπινο πλάσμα δεν θά μπορούσε να κάνει αυτό το πήδημα, ούτε να γλυστρήσει από τη θραχώδη κι απότομη αυτή κατωφερειά.

Ο Σαλθαίρ είχε σκαρφαλώσει κι' αυτός με τη σειρά του στο θράχο.

— Γελαστήκατε; ρώτησε τον αστυνομικό.

— Εκείνος ύψωσε τους ώμους του κι' αποκρίθηκε:

— Δεν ξέρω. Κι' όμως έπρεπε κάποιος να θρικόται εδώ, αφού από δω ρίχτηκαν οι πέτρες.

— Νομίζετε ότι ρίχτηκαν κι' ότι δεν απόσπαστηκαν μόνες τους; ρώτησε ο Άλβέρτος.

Ο Νευράκ τον κύτταξε και του απάντησε:

— Δεν πιστεύω να φαντάζεστε ότι έπεσαν μόνες τους σήμερα, τη στιγμή που θρικόμαστε έμείς κάτω;

Κι' έπειτα ρώτησε:

— Νομίζετε ότι ένας άνθρωπος μπορεί να γλυστρήσει από δω ως το θάθος της χαράδρας;

Ο Σαλθαίρ ανάμετρησε με το βλέμμα του το ύψος κι' απάντησε:

— Έγώ μια φορά δεν θά έκανα ποτέ μου μια τέτοια δοκιμή. Όσο για το αν είναι αυτό αδύνατον, το πράγμα διαφέρει. Μπορεί πάντα να ριψοκινδυνεύει, να σκοτωθί και να μην πάθι τίποτε...

Ο επιθεωρητής έψαχνε να θρί έν άλλο μέρος καταβάσεως λιγώτερο απότομο.

— Θά προσπαθήσουμε να κατέβουμε κάτω, είπε, μα λίγο

πιο πέρα. Κυττάχτε λίγο πιο πέρα. Ο θράχος είναι λιγώτερο απότομος.

Κατέβηκαν πράγματι, μα ο Σαλθαίρ γλύστρησε και έσκισε τα χέρια του.

Ο Νευράκ προχώρησε λίγο μέσα στη χαράδρα, κι' έπειτα ξαναγύρισε πίσω.

— Κύττα! Κύττα! είπε στον Άλβέρτο, ο οποίος τον είχε ακολούθησει, αυτά τα χαλίκια απόσπαστηκαν από την κατωφερειά. Κάποιος κατέβηκε χωρίς άλλο.

Και, καθώς ο νέος έτοιμαζόταν να τον προσπεράσει, τον έπιασε από το μπράτσο.

— Σταθήτε... του είπε. Κυττάχτε!... Αίμα.

Το θάθος της χαράδρας ήταν γεμάτο ξερά φύλλα και έπάνω σε μερικά απ' αυτά, μπρός σ' έναν άκαυθώδη θάμνο, υπήρχαν σταγόνες αίματος.

— Κι' αυτό εδώ τί είναι; φώναζε ο νέος.

Κι' έδειξε, πιασμένες από το θάμνο δυο τούφες ξανθών μαλλιών, έντελώς όμοιες μ' αυτές που είχε θρί ο Σαλθαίρ κοντά στην άγροικία.

— Δεν γελάστικα λοιπόν, είπεν ο Νευράκ, που είχαν αρχίσει να συκινείται, κι' έρριξε μια ματιά στο πολυδαίδαλο θάθος της χαράδρας.

— Ποιό οδηγεί αυτή η χαράδρα; ρώτησε ο αστυνομικός.

— Δεν ξέρω, απάντησε ο κτηματίας, ίσως στο Μοντουράι.

— Πρέπει να μάθουμε... Θά την ακολούθησουμε για να δοούμε... Άς θιαστούμε, γιατί αρχίζει να νυχτώνει.

Η πορεία ήταν δύσκολη. Είχαν ξαναενηθί στη δεξιά πλευρά της χαράδρας, η οποία έκοβε τα δάσος.

Πεντακόσια μέτρα πιο πέρα, η χαράδρα χαμήλωνε και τέλος έγινε ένα με το έδαφος.

— Πρέπει να γυρίσουμε, είπεν ο Σαλθαίρ. Θά μās θρί η νύχτα μέσα στο δάσος.

— Δεν πρέπει να είμαστε μακριά από το δρόμο. Ακολουθήστε με... Χωρίς άλλο θά θρικόται προς αυτή τη διεύθυνση.

Μά εκατό μέτρα πιο πέρα, ο Άλβέρτος στάθηκε κι' ο Νευράκ τον ρώτησε τί κύτταζε έτσι. Τότε ο νέος με φωνή που έτρεμε έλαφρά, είπε:

— Κυττάχτε λοιπόν, πίσω απ' αυτά τα μεγάλα δέντρα, εκείνο το σπίτι. Είναι η κατοικία του Συρζέρ... Έλάτε, θά σās δείξω την είσοδο... Βρίσκεται απ' αυτό το μέρος.

Έκαναν μερικά βήματα προς το σπίτι, αποφεύγοντας να προκαλούν τον παραμικρό θόρυβο.

— Η θέα αυτού του σπιτιού είναι πραγματικά πένθημη, είπεν ο Νευράκ.

Και πρόσθεσε:

— Όλα τα παράθυρα είναι κλειστά.

— Δεν ανοίγουν ποτέ, του απάντησε ο νέος.

— Έλάτε τώρα να γυρίσουμε, τους ξανάπε ο Σαλθαίρ. Θά μās θρί η νύχτα εδώ.

Άμέσως ακολούθησαν το δρόμο κι' απομακρύνθηκαν γρήγορα.

Καθώς περνούσαν απ' το σπίτι του Συρζέρ, ο Νευράκ στάθηκε πάλι και κύτταξε την άλλη πρόσοψη της κατοικίας.

Ο Άλβέρτος το άντελήφθη αυτό και του είπε:

— Έλάτε, κύριε επιθεωρητά, υπάρχει κίνδυνος να σās καταβροχθίση το τέρας που θρικόται εκεί μέσα. Γιατί άσφαλώς δεν είναι άνθρωπος ο Συρζέρ.

— Ίσως να μην έχετε άδικο, του απάντησε αινιγματικά ο αστυνομικός. Αυτό θά το μάθουμε πολύ σύντομα, άπόψε κιόλας...

Όταν ξαναγύρισαν στην άγροικία είχε νυχτώσει πεία για

καλά. Άφου γεμάτισαν, ο Νευράκ είπε στο Σαλθαίρ:

— Θά ήθελα να μου έμπιστευθήτε για άπόψε το κλειδί της πόρτας σας και της εξώπορτας.

— Θά θγίτη πάλι έξω; τον ρώτησε ο Σαλθαίρ ξαφνιασμένος.

— Ναι, και καθώς θά ξαναγυρίσω άργά τη νύχτα, δεν θά ήθελα να σās άνησυχήσω.

— Θέλετε να έπιτηρήσετε τα περίχωρα της άγροικίας;

— Ναι, αλλά προπάντων θά ήθελα να μάθω τί γίνεται τη νύχτα στην κοιλάδα και ειδικά στο δρόμο του Μοντουράι.

— Στο δρόμο του Μοντουράι;

— Ναι, θά πάω ως την κορυφή του Γυμνού Βουνού και ως το σπίτι του Συρζέρ.

— Μπορώ να σās συνοδεύσω, αν θέλετε, είπεν ο Σαλθαίρ.

— Όχι, προτιμώ να ξέρω πώς είσαστε εδώ. Δεν μπορείτε ν' αφήσετε τόσες νυχτερινές ώρες μόνες την γυναίκα σας και την κόρη σας.

— Τότε θά μπορούσα νάρθω έγώ, είπεν ο Άλβέρτος.

— Γιατί όχι. Μόνο σās λέω ότι ο περίπατος που θά κάνομε θά είναι λιγώτερο ευχάριστος και πιο επικίνδυνος από τον άπογευματινό.

— Αυτό μου είναι άδιάφορο.

Μόλις θγίκαν έξω, ο Νευράκ έπιασε το χέρι του συντρόφου του και του είπε:

— Έμπρός, άς μη χάνουμε τον καιρό μας.

Απομακρύνθηκαν γρήγορα και πήραν τα χωράφια.

Καθώς περπατούσαν, ο Άλβέρτος ρώτησε ξαφνα.

— Τι ιδέα έχετε για το Συρζέρ;

— Χμ! Αυτό θά το δούμε άπόψε... Υποψιάζομαι πώς αυτός μās πέταξε τις πέτρες...

Αυτό το συμπέρανα από το ότι η χαράδρα καταλήγει άκριβώς στο σπίτι του... Το έσκασε απ' αυτή και ξαφανίστηκε μέσα στο σπίτι...

Ο Άλβέρτος δεν είπε τίποτε και προχώρησαν περισσότερο από εκατό μέτρα, χωρίς ν' αλλάξουν λέξι.

Όσο πλησιάζαν στην κορυφή του Γυμνού Βουνού, τόσο και πιο προσεχτικά γίνοντουσαν. Με τον παραμικρό θόρυβο που άκουσαν σταματούσαν.

Όστόσο, σε κάποια στιγμή, ο Άλβέρτος ρώτησε:

— Λοιπόν, είστε της γνώμης ότι ένας άνθρωπος δεν μπορούσε να πηδήσει μέσα στη χαράδρα από το ύψος του θράχου;

— Δεν είπα πώς αυτό είναι αδύνατον, αποκρίθηκε ο Νευράκ. Σκέφτηκα μόνο πώς για έναν άνθρωπο θά ήταν εξαιρετικά επικίνδυνο. Έε άλλου, μη ξεχνάτε τις σταγόνες του αίματος που είδαμε.

— Ναι... και τις τούφες των ξανθών μαλλιών, έ πρόσθεσε ο νέος.

Τα μακριά γαυγίσματα ενός σκύλου που άντήχησαν τη στιγμή εκείνη τους έκαναν να σταθούν.

— Δεν είναι ο σκύλος της άγροικίας; έκανε ο Άλβέρτος, τρομερά άνησυχος.

— Δεν φαντάζομαι... απάντησε ο Νευράκ. Τα γαυγίσματα έρχονται από το μέρος του Μοντουράι.

Έξακολούθησαν την πορεία τους πιο άργά, με τα νεύρα διεσταλμένα.

Σε κάποια στιγμή, ο δρόμος έπαψε ν' άνεβαίνει.

— Φτάσαμε στην κορυφή, είπε ο Άλβέρτος. Το σπίτι του Συρζέρ βρίσκεται σε τριακόσιων μέτρων απόσταση από δω, άριστερα μας.

— Άς προχωρήσουμε στο πλάι του δρόμου. Περάστε πρώτος και θά σās ακολούθησω. Αποφεύγετε

να κάνετε τον παραμικρό θόρυβο.

Η άπόστασις αυτή τους φάνηκε άτελείωτη. Προσπέρασαν το σπίτι του ζωγράφου Λουθέ κι' είδαν λίγο πιο πέρα ένα κτίριο να διαγράφεται μέσ' απ' τα δέντρα.

— Τι είναι αυτό; ρώτησε ο αστυνομικός.

— Σίγουρα είναι ο σταύλος ή η άποθήκη του σπιτιού του Συρζέρ.

Ακολούθησαν ένα μονοπάτι και φτάνοντας μπροστά σ' αυτό το χαμηλό χτίριο, είδαν πώς δεν είχε παράθυρο. Είχε δυο πόρτες, τη μία στενή και την άλλη δίφυλλη. Κ' η δυο ήταν κλειστές.

— Άσφαλώς δεν θά μπορούσαμε να τις άνοίξουμε, είπεν ο αστυνομικός... Μά άς δοκιμάσουμε...

Η πόρτες όμως άντιστεκόντουσαν.

Την ίδια στιγμή, ένας χαρακτηριστικός θόρυβος τους έκανε να τραθηχτούν πίσω: ένα άλογο χτυπούσε μέσα τα πόδια του κι' έκανε ν' άντηχί η άλυσίδα με την όποια ήταν δεμένο.

— Είναι σταύλος, είπεν ο αστυνομικός. Σίγουρα θά ύπαρξη μέσα και άμάξι... Νά τα ίχνη των τροχών του στο χώμα.

Δεν είχε άποτελειώσει ακόμα τα λόγια του αυτά, όταν έξαφνα ένα παράθυρο του ίσογειου του σπιτιού άνοιξε άπτομα.

Ήταν ο Συρζέρ. Μέσ' στο πυκνό σκοτάδι άσφαλώς δεν θά μπόρεσε να διακρίνη τον Νευράκ και τον Άλβέρτο. Μά, έπειδή το παράθυρο ξανάκλεισε άμέσως, ο αστυνομικός σκέφτηκε πώς ήταν φρόνιμο ν' απομακρυνθούν το ταχύτερο και να χωθούν μέσα στο δάσος.

Παρέκαμψαν το σταύλο και πήγαν να κατηφορίσουν, μα μόλις έκαναν καμμία είκοσάρια βήματα, μια δυσάρεστη έκπληξις τους περίμενε: μια τριτλή σειρά συρματοπλεγμάτων τους έφραζε το δρόμο.

— Αναρωτιέμαι ποιό σκοπό έχουν τα σύρματα αυτά, άφου μόνο απ' αυτό το μέρος ύπάρχουν, είπεν ο Άλβέρτος.

Έξαφνα, τη στιγμή εκείνη, ο αστυνομικός του έπιασε το χέρι και τον κράτησε ακίνητο:

— Άκούστε του είπε:

Σε μερικών μέτρων απόστασι απ' αυτούς, προχωρούσε θιαστικά κάποιος. Άμέσως κι' οι δυο θωριάστηκαν κατάγής και σύρθηκαν ως κάτι θάμνους.

Ο Άλβέρτος καθώς έαναυθιμόταν το πρόσοψη του Συρζέρ, ο οποίος θρικόταν σε μερικών βημάτων απόστασι απ' αυτούς, ένοιωθε την παράδοξη έντοπιση πως έπρόκειτο να παλέψουν όχι έναντιον ενός ανθρώπου, μα έναντιον ενός πραγματικά μανιασμένου τέρατος.

— Μην κινείσθε, θιθύρισε ο Νευράκ, τόσο σιγά ώστε ο σύντροφός του μόλις τον άκουσε. Άν έρθη προς έμάς θά τον διακρίνουμε, πριν ακόμα αυτός μās άντιληφθί.

Φαινόταν πράγματι ότι ο Συρζέρ διευθυνόταν προς το μέρος τους χωρίς να καθάινι την παραμικρή προφύλαξι.

Ο θόρυβος των βημάτων του έπρόδιδε την παρουσία του, άπτομα λιγώτερη των πέντε μέτρων, έπειτα άναγκάστηκε να σταθή και σκέφτηκε ότι θά το έβλεπε να τους διακρίνη μέσα στο σκοτάδι.

Έπειτα τον άκούσαν να μουγκρίζει άγρια και ν' απομακρύνεται.

Σε μια στιγμή, άκούστηκε μια πόρτα που έκλεινε θιαστικά.

— Άς φύγουμε άθόρυβα, είπεν ο Νευράκ.

Το πράγμα δεν ήταν τόσο εύκολο και πολλές φορές νόμισαν πώς προδόθηκαν, μα έφτασαν τέλος στο δρόμο και τράβηξαν για την κορυφή του Γυμνού Βουνού.

Έξαφνα ο Νευράκ στάθηκε άπτομα και είπε: (Ακολουθεί)

Ο αστυνομικός είχε θγάλει το περιστροφό του

ΕΞΕΔΟΘΗ

και άπεστάλη εις τα ύποπράκτομα

“Η ΑΥΓΗ ΝΤΕ ΝΕΒΕΡ,”

Του ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ πατρός

Ζητήσατέ την και από τα γραφεία μας.

Διά τους έν Άθηναις Δρ. 10

Διά τους έν ταίς έπαρχίαις » 12

συμπεριλαμβανόμενων και των έξόδων ταχ.

άποστολής.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

ΟΙ ΚΕΡΑΥΝΟΒΟΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ»

Γ'Ενα διασκεδαστικό άρθρο του Γάλλου δημοσιογράφου κ. Αντρέ Μωζέ για τους ξαφνικούς τρελλούς και παραφόρους έρωτες των «αστέρων» που κατέληξαν σ'έναν ευτυχισμένο γάμο.

ΕΙΝΕ καπνός άπιστευτο, μά είνε αληθινό. Οί κεραυνοβόλοι έρωτες δέν λαμβάνουν χώραν μόνον στην όθνη, στά ψέματα. Πολλοί από τους δημοφιλείς «αστέρες» τόσο του ευρωπαϊκού, όσο και του αμερικανικού κινηματογράφου, μπροστά σέ μιά όμορφη συνάδελφό τους, ένοιωσαν ξαφνικά τή σατίτια του έρωτος νά τους ξεσπύζει πέρα ως πέρα τήν καρδιά, δίχως νά μπορούν νά διαμαρτυρηθούν, ν' αντιδράσουν ή τουλάχιστον νά τραπούν εϊς φυγήν! Ο κεραυνοβόλος έρως είνε, πώς νά τή κανείς, ένα είδος συγκοπής τής καρδιάς. Κί' αλήθεια, σ' αυτές τις περιπτώσεις, ό παλμός ανθρώπου πεθαίνει ξαφνικά και δίνει τή θέσι του σ'έναν άλλο άνθρωπο, τελείως διαφορετικό από τόν πρώτο: στόν έρωτευμένο.

Μά, ως αφήσουμε τις θεωρίες κι' ως έρθουμε γρήγορα στην πραγματικότητα, στά παραδείγματα, γιά νά δούμε πόσο αληθινά είνε τά παραπάνω λόγια μας. Έμπρός λοιπόν! Η κωμωδία αρχίζει... Έχουμε τήν έλπίδα ότι θά διασκεδάσετε.

Από τήν ημέρα που ό Ζάν-Πιέρ Όμνόν, ό «νεώτερος Άπολλών», όπως ονομάσθηκε από όλους τους φίλους του κινηματογράφου, «γύρισε» μέ τήν χαριτωμένη Σιμόνη Σιμόν το όμορφο φίλμ «Η λίμνη των κυριών», ό νεαρός αυτός ήθοποιός έγινε τό είδωλο κάθε Γαλλίδας και ιδιαιτέρως κάθε Παριζιάνας. Ο Ζάν-Πιέρ Όμνόν άρχισε νά δέχεται χιλιάδες έρωτικά γράμματα και ν' ακούη αναρίθμητες έρωτικές έξομολογήσεις. Μπροστά λοιπόν σ' αυτή τήν ομαδική τρέλλα τών γυναικών, μπροστά σ' αυτούς όλους τους έρωτες που του προσεφέροντο ίκετευτικά, ό Ζάν-Πιέρ Όμνόν, που έχει τό ώραιότερο ανδρικό σώμα τής Γαλλίας, άρχισε νά νοιώθι μιά υπερβολική υπερηφάνεια γιά τόν έαυτό του κι' έναν άπροσμέτρητο ούκτο γιά τις γυναίκες. Καμμία δέν του άρεσε, καμμία δέν τόν συγκινούσε και καμμία δέν άξιζε τόσο, ώστε νά τής χάριση τήν καρδιά του. Έπαιζε λοιπόν μέ τή μιά, διασκεδάζε μέ τήν άλλη και γελοούσε μέ τους έφήμερους έρωτές του, όπως ξεκαρδίζεται κανείς στά γέλια μέ μιά κωμική περιπέτεια.

— Ο έρως! Έλεγε. Ο έρως! Τί κωμωδία!... Μά πώς υπάρχουν άνθρωποι πού τόν παίρνουν στα σοβαρά; Θά είνε, φαίνεται, πάρα πολύ άνόητοι!...

Κί' ό Ζάν-Πιέρ Όμνόν έκανε όρκους πώς δέν θ' άγαπούσε ποτέ στη ζωή του και πώς δέν θά παντρευόταν, γιατί του άρεσε περισσότερο από τόν έρωτα ή έλευθερία του. Μά άλλα λόγια έγινε ένας τρομερός «δήμιος καρδιάν», όπως λένε. Έπαιζε μέ τις γυναίκες και τις θασάνιζε σάν πραγματικούς δήμιους, μέ μιά άπίστευτη σκληρότητα... Δέν έπρεπε λοιπόν νά τιμωρηθί; Προσέτε νά δής τί έπαθε...

Μιά ημέρα ό διασάρχης του θεάτρου «Νέα Κωμωδία» τόν κάλεσε γιά νά παίξη σ'έναν καινούργιο έργο, στη «Σερβανάτα». Εκεί, τήν πρώτη ημέρα στις πρόβες, συνάντησε τή γλυκειά κι' όμορφη Γαλλίδα ήθοποιό τής πρόδας Μπλάνς Μοντέλ. Η καλλιτέχνις αυτή είνε πασίγνωστη στό Παρίσι και φυσικά ό Ζάν-Πιέρ Όμνόν δέν τήν έβλεπε γιά πρώτη φορά. Ωστόσο, εκείνη τήν ημέρα ή Μπλάνς Μοντέλ του έκανε μιά έξαιρετική εντύπωση. Συνέβη μάλιστα και κάτι που δέν μπορούσε νά τό εξηγήση: έχασε τό κέφι του.

Η πρόβες άρχισαν κανονικά, μά μέ μιά παράξενη νευρικότητα από μέρους του Ζάν-Πιέρ Όμνόν. Σε μία στιγμή λοιπόν, σέ μιά έρωτική σκηνή του έργου, ή Μπλάνς Μοντέλ βρέθηκε στην άγκαλιά του. Ο Ζάν-Πιέρ Όμνόν τότε, δίχως νά ξέρη τί κάνει, κατάχλωμος, παραγμένος, έσκυψε λίγο τό κεφάλι και τή φίλησε στό στόμα!... Αυτό ήταν!... έκτός κειμένου! Μά τί τόν ένοιαζε τόν Ζάν-Πιέρ Όμνόν! Εκείνη τήν ημέρα κατάλαβε ξαφνικά τί θά πη κεραυνοβόλος έρως. Ο «νεώτερος Άπολλών» άγάπησε παράφορα τή Γαλλίδα βεντέττα κι' από τότε έγινε ό άχώριστος σύντροφός της.

Σήμερα τό ζεύγος Μπλάνς Μοντέλ — Ζάν-Πιέρ Όμνόν είνε τό είδωλο του Παρισιού. Οί δυό δημοφιλείς «αστέρες» άρραβωνιάσθηκαν και πρόκειται σέ λίγο νά παντρευθούν.

Πιό περίεργη τώρα είνε ή έρωτική περιπέτεια τής περιφημής σήμερα Βιεννέζας ήθοποιού Πάουλα Βέσσελν που έθριάμβευσε στό άριστουργηματικό φίλμ «Μασκαράντ» και «Επιζόντ». Η Πάουλα Βέσσελν λοιπόν μιά ημέρα αντίκρισε στό στόνιό τον συνάδελφό της Άτίλν Χόρμπιγκερ και... πληγώθηκε κατάκαρδα. Ο έρως της γι' αυτόν ήταν κεραυνοβόλος. Άμέσως, τήν ίδια ημέρα, κάθισε και τού έγραψε τά εξής: «Είμαι άσχημη, είμαι φτωχή, δέν είμαι τίποτε, μά σ'άγαπώ...» και υπέγραψε: «Ελισάβετ Κούρτ». Ο Χόρμπιγκερ ξαφνιάσθηκε όταν έλαβε αυτό τό φλογερό γράμμα. Ποιά ήταν αυτή ή άγνωστη Έλισάβετ Κούρτ; Ωστόσο τής απάντησε μέ δυό ευγενικά λόγια: «Η Πάουλα Βέσσελν τού ξανάγραψε κι' αυτή τή φορά μέ περισσότερο ειλικρίνεια και μέ περισσότερο πάθος. Ο Χόρμπιγκερ έτσι δέν άργησε νά προσέξη ότι ή «άγνωστη» είχε ένα αξιοθαύμαστο πνεύμα και μιά αξιολάτρευτη καρδιά. Έθέλησε νά τήν δει... Μά ή Πάουλα Βέσσελν δέν παρουσιάσθηκε μπροστά του, παρά μόνο όταν κατάλαβε ότι τόν είχε σ' αλήθεια κατακτήσει. Μιά ημέρα λοιπόν δέχτηκε νά πάη σ'έναν ραντεβού. Κί' ο Χόρμπιγκερ τότε είδε κατάπληκτος ότι ή Έλισάβετ Κούρτ δέν ήταν άλλη από τήν Πάουλα Βέσσελν.

— Είνε δυνατόν; Έκανε αστισμένος. Ω θεέ μου! Ποιος θά τό πίστευε!

Κί' έπειτα, μέ τρυφερότητα:

— Λοιπόν, θέλεις νά γίνης γυναίκα μου;

— Αν ήθελε! Στο τέλος τής ίδιας εβδομάδας, οι δυό «αστέρες» παντρεύτηκαν και σήμερα ζουν ευτυχισμένοι στη Βιέννη.

Επίσης τρυφερή είνε ή έρωτική ιστορία του γόητος Ζάν Μυρά. Ο Γάλλος ήθοποιός ήταν ό πιό άσπονδος έχθρος του γάιου. Όταν μιά γυναίκα του έκανε λόγο γιά... άποκατάστασι, ό Ζάν Μυρά πηδούσε μέσα στό τορπέντο του και χανόταν από τά μάτια της μέ ταχύτητα 120 χιλιομέτρων τήν ώρα.

Μιά ημέρα ωστόσο θρέθηκε μπροστά στην Άνναμπέλλα. Θά έπαίζαν μαζί στό φίλμ «Η δεσποινίς Ζοζέτ, ή γυναίκα μου». Ο Ζάν Μυρά ένθουσιάσθηκε από τή γνωριμία τής Άνναμπέλλας. Ήταν ένα δειλό, άπλο και φρόνιμο κορίτσι, τελείως διαφορετικό από τις άλλες γυναίκες που ό Γάλλος γόης είχε γνώρισει μέχρι τότε.

— Μά υπάρχουν λοιπόν σ' αλήθεια τέτοιες γυναίκες; Έλεγε αστισμένος στους φίλους του. Η Άνναμπέλλα είνε σάν ένα κορίτσι που βγήκε από ένα παλιό παραμύθι... Είνε ένας άγγελος.

Αυτά τά λόγια του ήταν μιά φανερή όμολογία του κεραυνοβόλου έρωτός του. Ο Ζάν Μυρά ήταν έρωτευμένος! Όταν έγινε γνωστή αυτή ή είδησις, ό ωραιόκοσμος του Παρισιού άναστατώθηκε. Ένα πλήθος γυναίκες τού έγραψαν... άπειλητικά γράμματα! Μά ό Ζάν Μυρά δέν ζητούσε τίποτε άλλο, παρά νά έξομολογηθί τόν έρωτά του στην Άνναμπέλλα. Κί' αυτή τήν ευκαιρία τή θρήκε στό έπόμενο φίλμ που «γύρισαν» πάλι μαζί, στό «Παρί-Μεντιερρανέ»! Εκεί, στην Κυανή Άκτ, είπε μιά ημέρα στην άγαπημένη του:

— Άνναμπέλλα δέν μπορώ πειά νά ζήσω χωρίς εσένα! Θέλεις νά γίνης γυναίκα μου;

— Τό ίδιο πράγμα ήθελα νά σέ ρωτήσω κι' έγώ, μά δέν είχα τό θάρρος... τού απάντησε εκείνη, κοκκινίζοντας.

Κί' αυτό ήταν όλο! Παντρεύτηκαν και ζουν κι' αυτοί ευτυχισμένοι.

Εκείνος όμως που τήν έπαθε χειρότερα απ' όλους, είνε ο...

Η Άνναμπέλλα
(Σκίτσο του Γ. Μπασιτιά)

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΓΡΑΦΤΟ ΤΟΥ

ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΡΕΝΑΡ

Ο ΝΕΑΡΟΣ κόμης Φορτουνέ ντέ Κορμοράνς δέν είχε κλείσει ακόμα τά δεκατρία χρόνια τής άθροδιαίτου ύπαρξέας του, όταν ή κυρία Λαλεμάν, ή διάσημος χειρομάντις, διάβασε στις γραμμές του χεριού του τό μέλλον του και τού προείπε τά μεγάλα γεγονότα που θά συνέβαιναν στη ζωή του.

Η μεγάλη αυτή μάστις έτυχε νά περάση μιά μέρα απ' τήν έξοχική έπαυλι τής μαμάς του κόμητος. Η κυρία ντέ Κορμοράνς θέλοντας νά μάθι τό ώροσκόπιο του μοναχογιου της, παρακάλεσε τότε τήν ιέρεια τής Πυθίας νά μείνι λίγες μέρες μαζί τους, πρós μεγάλην δυσφορία τού άδελφού Ντεζορμέ, τού παιδαγωγού του μικρού Φορτουνέ.

Απ' τήν πρώτη κιόλας βραδυά, και μόλις τελείωσε τό δείπνο, ή κυρία Λαλεμάν έπιασε τό χέρι του Φορτουνέ, κύτταξε τήν παλάμη του στό φώς, τήν ξανακύτταξε και όφου έμαθε τό έτος, τόν μήνα, τή μέρα και τήν ώρα ακόμα που ή άνθρωπότης είχε τήν ευτυχία νά συγκαταλέξη μεταξύ των μελών της τόν κόμητα Φορτουνέ, άρχισε νά ξεετάζει μέ σοβαρότητα και προσοχή τις διακλαδώσεις των γραμμών, των οποίων ό σχηματισμός και τό μήκος διηγούνται τό παρελθόν και προλέγουν τό μέλλον.

Μά ή κυρία Λαλεμάν, μολοντί είχε μεγάλη έπιβολή στόν έαυτό της και ήταν έξ άλλου και συνηθισμένη σέ πολλών ειδών άπρόοπτα ωστόσο δέν υπόρεσε νά κρατηθί και νά μὴν ανατριχιάση έμφανώς. Τά κατάπληκτα βλέμματα της καρφώθηκαν μέ δέος γιά μιά στιγμή στό πρόσωπο του κόμητος.

— Τί συμβαίνει; Τί βλέπετε αὐτοῦ; ρώτησε τότε ή κυρία ντέ Κορμοράνς τή χειρομάντιδα μέ λαχτάρα και αγωνία.

Μά ή χειρομάντις είχε ξανάβρει τήν ψυχραιμία της και χαμογελοῦσε τώρα μυστηριωδώς.

— Α! νά μέ συγχωρήτε!... είπε σέ λίγο, άφου άφησε νά περάσουν λίγα λεπτά υποβλητικής σιωπής. Μά εκείνα που διάβασα στό χέρι του μικρού σας είνε τόσο συγκινητικά, τόσο άπρόοπτα, ώστε δέν ξέρω μέ τί λόγια θά μ'υπορέσω νά...

— Μά, έλάτε, λοιπόν, πέστε μου τί διαβάσατε... Μά κάνετε νά καθομαι σ' άκαμμένα κάρβουνα...

— Τά τρία δυνάμια που θά πώ, θά σας δώσουν νά καταλάβετε, άποκρίθηκε άργά κι' έπίσημα ή κυρία Λαλεμάν. Και τότε θά μ'υπορέσετε νά κρινετε άν είχα δικη πού τ'αράχθηκα... Άκούστε μέ τώρα: Ο γιός σας θά πάρη κάτι από τρεις μεγάλους και αξιοσημειώτους άνδρας: απ' τόν Μπετόβεν, απ' τόν Μίλτωνα κι' απ' τόν Ταϋλλεράνδο.

Η κυρία Κορμοράνς, όσο υπερβολική κι' άν της φάνηκε ή προφητεία τής χειρομάντιδος, δέν μπόρεσε ωστόσο νά ή κοκκινίση απ' τή χαρά της. Τήν έπνιγεν ή μητρική υπερηφάνεια. Ο μικρός Φορτουνέ παρακολουθούσε όλη τή σκηνή μέ στόμα δυό πιθαμές απ' τήν κατάπληξι, χωρίς νά καταλαβαίνι τίποτε, ενώ ό άδελφός Ντεζορμέ άρχιζε κι' έκείνος νά πείθεται —παρ' όλη τήν αντίπαθεια που αίσθανότανε γιά τήν «μάγισσα»— πώς κάποιο έξαιρετικό μέ-

ό παιγνιδιάρικος και πάντα ευθύμος Πιέρ Μπρασσέρ, ό πιό μπριγιάντικος «ζέν πρεμιέ» τού γαλλικού θεάτρου και τής όδώνης. Ο Πιέρ Μπρασσέρ έθριάμβευσε, ως γνωστόν, γιά νά μην άναφέρω παρά μόνο μιά έπιτυχία του, στό «Άσθενας φίλος». Ο Πιέρ Μπρασσέρ, όπως στην όδώνη, έτσι και στη ζωή, κορόιδευε όδες τις γυναίκες. Μιά ημέρα ωστόσο θρέθηκε μπροστά στην πρώτη μπαλαρίνα τής Όπερας, στην Όντέτ Ζουαγιέ, ή όποία παίζει και στόν κινηματογράφο. Ο ευθύμος Μπρασσέρ δέχθηκε τήν κεραμίδα κατα-

— Πάει... χάθηκε! ψιθύρισε χλωμιάζοντας. Άν δέν παντρευτώ αυτή τή γυναίκα, θ' αυτοκτονήσω!...

Από τά δυό συνέβη τό πρώτο. Κί' ό Πιέρ Μπρασσέρ είνε σήμερα πατέρας ενός χαριτωμένου μπεμπέ!...

ΑΝΤΡΕ ΜΩΖΕ

— Άκούστε με τώρα, είπε ή κ. Λαλεμάν.

λον περίμενε τό νεαρό μαθητή του. Φυσικά: μέ τόν δάσκαλο που είχε!...

—Υστερ' από λίγο ήρθε ή ώρα νά κοιμηθούν. Μά ή κυρία ντέ Κορμοράνς δέ μπόρεσε νά κλείση μάτι εκείνη τή νύχτα. Θά έπαλήθευαν άρά γε ή προφητείες τής χειρομάντιδος;

Η ανήσυχη μητέρα, παρακάλεσε τόν άδελφόν Ντεζορμέ, απ' τήν αλχημική εκείνη μέρα, νά τροποποιήση τήν εκπαιδευτική και τήν άνατροφή που έδωσε στό νεαρό κόμητα. Έπρεπε νά βοηθήσουν κι' αυτοί τήν Τύχη στό έργον της. Ο Φορτουνέ θά γινότανε μεγάλος διπλωμάτης, όπως ό Ταϋλλεράνδος. Έπρεπε λοιπόν νά είνε δυνατός στην ιστορία. Έπειδή όμως θά γινότανε και μεγάλος μουσικός, καλή ώρα σάν τόν Μπετόβεν, και μεγάλος ποιητής σάν τό Μίλτωνα, ή μητέρα του διάταξε άμέσως νά κουρδίσουν τό παλιό της πιάνο, που δέν τό είχε άγγίξει καθόλου απ' τήν έποχή που πέθανε ό άντρας της, και άγόρασε συνάμα ένα λεξικό Όμοιοκαταληξιών. Κί' εκείνη ανέλαβε νά μάθι στη μέλλουσα μεγαλοφυία τό σολφέζ, ενώ ό άδελφός τού παρέδιδε μαθήματα προσωδίας και διπλωματικής ιστορίας.

Μά δέ βγήκε τίποτα απ' ό! αυτά.

Ο Φορτουνέ δέ μπόρεσε νά βγάλι μιά νότα χωρίς νά φαλτσάρη. Η έμφυτος έθροπάθεια που αίσθανότανε τό παιδί αυτό γιά τή μουσική, ήτανε κάτι πρωτοφανές. Άλλά και μέ τήν άρμονία του στίχου δέ βρισκότανε σέ καλύτερες σχέσεις. Τού ήταν άδύνατο νά βρη δυό όμοιοκαταληξίες ή νά γράψι δυό στίχους χωρίς ό ένας νά χλωαίνι.

Όσο γιά τήν ιστορία, τήν συχαινότανε σάν τις άμαρτίες του. Η αλήθεια όμως είνε πώς δέν είχε και μνημονικό. Ήταν δηλαδή άξιος νά βάλι τό Χριστό νά μπαίνι μέ φράκο στην αὐλή του Λουδοβίκου ΙΔ'. Δέν είχε τήν απαιτούμενη κρίσι νά κάνι μιά σωστή δουλειά. Σ' όλα του ήταν άτυχος. Άν τήτε και γιά τόν χαρακτήρα του, ήτανε κακός ποιητής, έκδικητικός...

Η μητέρα του είχε τήν ευτυχία νά πεθάνι πριν χάση κάθε έλπίδα πώς ή προφητείες τής χειρομάντιδος θά έπαλήθευαν. Ο Θεός τήν λυπήθηκε και δέν τήν άφησε νά πικραθί στα τελευταία της. Μόνο ό άδελφός Ντεζορμέ βασανιζόταν άκόμα μέ τόν μαθητή του.

Ο Φορτουνέ έγινε τέλος 25 χρονών παλληκάρι, χωρίς νά πειρή νά είνε κου-

τός και κακός.

Μιά μέρα, θέλοντας νά σκαρώση μιά φάρσα τού γειτονά του, έπεσε απ' τόν τοίχο, έσπασε τό ένα του ποδάρι κι' έμεινε χλωός.

—Υστερ' από λίγον καιρό, έκανε ν' άγκαλιάση τήν όπηρετριά του, τή στιγμή που εκείνη έτοιμαζότανε ν' ανέβαση νερό απ' τό πηγάδι. Μά ή νερά χαριτωπούλα δέ σήκωνε άστεία. Άρπαξε τόν άδύνατο Φορτουνέ μέ τά δυό της χέρια και τόν έστειλε νά βρη τόν κουβά στόν πάτο του πηγαδιού. Όταν, τέλος, τόν ανέβασαν μ'έναν ταγκέλι από μέσα, ό νεαρός κόμης είχε κουβαθί απ' τό τράνταγμα που έπαθε στό κεφάλι. Και πριν περάση ένας μήνας, έπεσε κεραυνός μπροστά του, μιά μέρα που είχε πάει νά κάνι μιά βόλτα στό δάσος— και τόν στραβωσε.

Και όταν ό άδελφός Ντεζορμέ είδε τόν άγαπημένο του μαθητή άνάπηρο και άχρηστον πειά στό κόσμο, θυμήθηκε τήν προφητεία τής κυρίας Λαλεμάν... και δάσκασε τή μαντική της δύναμι!... Ότι είχε πη γιά τόν Φορτουνέ είχε γίνει: ό Μπετόβεν ήτανε κοψός, ό Μίλτων στραβός και ό Ταϋλλεράνδος χλωός!...

Η ΣΕΛΙΣΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΜΙΑ ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ

"Ένας ξένος πολύ πλούσιος, ονομαζόμενος Σόνδερλαντ, ήταν βασιλικός τραπεζίτης στη ρωσική αυλή και είχε άποχτήσει τη ρωσική ιθαγένεια.

Η Αυτοκράτειρα της Ρωσίας Αικατερίνη Β' έτρεφε προς αυτόν μεγάλη εκτίμησι και τον εύνοουσε εξαιρετικά.

"Ένα πρωί όμως του ανήγγειλαν ξεαφνα ότι το σπίτι του ήταν περικυκλωμένο από φύλακες και ότι ο διευθυντής της αστυνομίας ζητούσε να τον ιδεί. Ο άξιωματικός αυτός της αστυνομίας, που ονομάζετο Ρελιέφ, μπήκε στο σαλόνι του τραπεζίτη με ύφος πολύ ταραγμένο.

— Κύριε Σόνδερλαντ, τού είπε, αναγκάζομαι να εκτελέσω μία διαταγή που έλαβα από την μεγαλειότητά. Η διαταγή αυτή είναι ασημένια και άγνωστου σφάλματος ή ποιά εγκλημα διαπράξατε για να δυσχεραστήσετε ο αυτό το βαθμό την Αυτοκράτειρα.

— Έγώ, κύριε! είπε εκπληκτός ο τραπεζίτης. Η έκπληξις μου υπερβαίνει τη δική σας. Άλλά πέστε μου τι διαταγή σας έδόθη;

— Κύριε, απάντησε ο Ρελιέφ, σάς βεβαιώ ότι δεν έχω το θάρρος να σάς την αναγγείλω.

— Μήπως τυχόν έχασα την εμπιστοσύνη της Αυτοκρατείας;

— Άν ήταν μόνο αυτό, δεν θα με βλέπατε τόσο απελπισμένον.

— Μήπως πρόκειται να με εξορίση η Αυτοκράτειρα; ρώτησε ανήσυχος ο Σόνδερλαντ.

— Θά ήταν πολύ δυσάρεστο μέτρο, αλλά είστε τόσο πλούσιος, ώστε δεν θα ήταν και τόσο τρομερή η εξορία...

— Μήπως η Αυτοκράτειρα σάς διέταξε να με φυλακίσετε;

— Φεΐ! Ούτε αυτό...

— Ω! Μαντεύω περί τίνος πρόκειται. Θά σάς επεφόρτισαν να με μαστιγώσετε... Άλλά, Θεέ μου, τί έκαμα για να μου επιβάλουν μία τόσο άτιμωτική τιμωρία;

— Τό μαρτύριο του κνούτου είνε φρικώδες, αλλά δεν σκοτώνει, απάντησε ο Ρελιέφ.

— Προς Θεού! είπε με δάκρυα ο Σόνδερλαντ, και η ζωή μου διατρέχει λοιπόν κίνδυνο; Η Αυτοκράτειρα, που είνε τόσο καλή, τόσο επεικής μαζί μου, θά ήθελε... Προς Θεού! Έξηγηθήτε μου, παρακαλώ.

— Φίλε μου, είπε επί τέλους ο διευθυντής της αστυνομίας, η χαρισιστική Αυτοκράτειρα μου έδωσε την διαταγή να σάς... μπαλ-σαμώσω!

— Τι!; έκανε ο Σόνδερλαντ με φρίκη. Νά με μπαλσαμώσετε! Είστε τρελλός; Και δεν διαμαρτυρηθήκατε όταν σάς έδωσε αυτή την διαταγή;

— Άχ, δυστυχισμένε φίλε μου, μην αμφιβάλετε γι' αυτό. Έξεδήλωσα την κατάπληξί μου, την αγανάκτησί σου, αλλά η Σεπτή μου Άνασσα με διέταξε να εκτελέσω αυτόστιγμει την διαταγή της. Πήγαινε, μου είπε. Άπορώ γιατί διατάξεις να υπακούσης. Η διαταγή μου πρέπει να εκτελεσθί μέχρι το βράδυ.

Είνε αδύνατο να περιγραφί η λύπη και η απελπισία του δυστυ-

χισμένου τραπεζίτου, όταν ο διευθυντής της αστυνομίας προσέθεσε:

— Έχετε ένα τέταρτο για να κανονίσετε τις υποθέσεις σας και να γράψετε την διαθήκη σας.

Ο Σόνδερλαντ τον παρακάλεσε, τον ικέτευσε να τον αφήσει να γράψι δυο λόγια στην Αυτοκράτειρα. Έκείνος δεν έφερε αντίρρησι. Ο Σόνδερλαντ έγραψε τότε ένα γράμμα στην Αικατερίνη το οποίο έστάλη στ' Άνάτορα. Έκει το πήρε ένας υπασπιστής, ο οποίος μόλις έμαθε τί συμβαίνει, έτρεξε στην Αυτοκράτειρα και της διηγήθη τα συμβάντα.

— Θεέ μου! Τι φρίκη! είπε η Αυτοκράτειρα. Ο Ρελιέφ τρελλάθηκε! Φύγε, τρέξε και διάταξέ τον να έλευθερώση τον δυστυχισμένο τραπεζίτη μου άμέσως!

Ο υπασπιστής έτρεξε να σώση τον Σόνδερλαντ, και όταν ξαναγύρισε, είδε την Βασίλισσα ξεκαρδιασμένη στα γέλια.

— Τώρα έννω, τού είπε, την αιτία της γελοίας αυτής παρεξηγήσεως. Είχα ένα ωραίο σκυλάκι, που λεγόταν Σόνδερλαντ, γιατί μου το είχε χαρίσει ο τραπεζίτης μου. Διέταξα λοιπόν τον Ρελιέφ να το μπαλσαμώση γιατί μου φόρησε κι' έπειδή έδισταξε, θύμωσα μαζί του. Νά η λύσις αυτού του κωμικού ανίγματος... Θεέ μου! Λίγο ακόμα και θά μπαλσαμώσαν τον φτωχό τον τραπεζίτη μου!...

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΤΑ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΝΗΣΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Τό μεγαλύτερο νησί του κόσμου είνε η Νέα Γουινέα, της οποίας η έκτασις είνε 785 τετραγωνικά χιλιόμετρα, δεύτερο έρχεται η Μαδαγασκάρη με έκτασι 602 τετραγωνικών χιλιομέτρων και τρίτο η Σουμάτρα, με έκτασι 586 τετραγωνικών χιλιομέτρων.

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

"Ένας κύριος έλεγε ότι δεν δίνει σημασία στο μπόλιασμα. «Σέ τί χρησιμεύει; έπρόσθετε. Γνώριζα ένα παιδάκι ωραίοτατο, το οποίο ο πατέρας του μπόλιασε... Κι' όμως το παιδάκι αυτό μετά δυο μέρες πέθανε!...

— Πώς μετά δυο μέρες;

— "Ε, νά, έπεσε από το παράθυρο και σκοτώθηκε... Κ' ύστερα σου λένε πως το μπόλιασμα τά γλυτώνει απ' το θάνατο...

ΠΑΙΔΙΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΝΟΥ ΣΟΥ...

Τό νού σου κάμε ποταμό, που από καθάρια ρέει πηγή και σάν περάσει το δρυμό ανθόσπαρτη ποτίζει γή.

Άλλά τό στόμα σου κρουνό βρυσούλας, που σάν τρέξη του διψασμένου τό στεγνό χειλάκι θά νά βρέξη

Ι. Μ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

ΖΕΣΤΑ ΚΑΙ ΚΡΥΑ

Ο ΠΑΠΠΑΣ ΣΤΟΝ ΜΕΘΥΣΟ:

— Άκούσε, Γιάννη! δεν σου πα χιλίες φορές ότι τό κρασί είνε ο χειρότερος έχθρός σου;

— Μά, άγίε μου παππά, γι' αυτό ίσα-ίσα τό αγαπώ κι' εγώ. Δεν λείει τό Εὐαγγέλιο: «Άγαπάτε τους έχθρούς σας»!

Κι' ο παππάς με άμνηστία:

— Νά, μά δέ λείει, τέκνον μου, και νά τους καταπίνουμε!

Βλέπετε τό παραπάνω περίεργο σχεδιάγραμμα; Στην πραγματικότητα όμως δεν είνε τόσο περίεργο όσο φαίνεται. Άν πάρете τις μογιές σας και χρωματίσετε τά ενδιάμεσα των γραμμών που έχω τον αριθμό 1 άσπρα, τά 2 κίτρινα, τά 3 πράσινα, τά 4 μπλε, τά 5 κόκκινα και τά 6 μαύρα, θά σχηματίσετε έναν ωραίοτατο και πολύχρωμο παπαγάλο. Δοκιμάστε και θά δήτε.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΑΧ! ΑΥΤΕΣ Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ!...

ΠΑΜΠΑ, θά ήθελα να παντρευτώ τον Φερμέν Φλόπ...

— Τι λές, κόρη μου... Αυτόν το λιμοκοντόρο που δεν έχει πάει ακόμη ούτε στρατιώτης;... Καυμένο παιδί, δεν είσαι στα καλά σου... Αυτός δεν είνε ο γαμπρός που μου χρειάζεται. Δεν μου κάνει.

— Ναι, αλλά μου κάνει έμένα, απάντησε ζωηρά η Έλένη, και μου φαίνεται πως δεν πρόκειται να τον παντρευτείς εσύ, αλλά εγώ!

— Όχι, όχι! Ξαναείπε ο πατέρας.

— Ναι, ναι! Είνε καλός, γλυκός, τρυφερός, άφωσιωμένος... Όταν τον γνωρίσης καλύτερα, θά δής που θά συμφωνήσης μαζί μου. Απόψε κιόλας θάρθη να σου ζητήση το χέρι μου... Μου φαίνεται ότι μπορείς να τον κρατήσεις στο τραπέζι.

— Χαρά στον προσκαλεσμένο που θάχουμε στο τραπέζι! Αυτός δεν πίνει παρά μόνο καθαρό νεράκι και δέ βάζει στο στόμα του παρά μερικές μπουκίτσες γιατί φοβάται το στομάχι του. Εύτυχώς όμως που φρόντισα να προσκαλέσω απόψε στο τραπέζι τον Πιέρ Μούρρ! Αυτός, μάλιστα! Είνε ένα τέλειο παιδί. Έξυπνος, τετραπέρατος, ξεσκολισμένος, γλεντζές και άνοιχτόκαρδος. Πώς σου φαίνεται ο Πιέρ, Έλένη;

— Μου φαίνεται βλάκας, χωριάτης, κρασοπατέρας, μπεκρης, έκφυλος, χωρίς καρδιά και χωρίς μυαλό. Θά μ' έκανε δυστυχισμένη, αν άποφάσιζα να τον παντρευτώ...

— Έλένη, για σκέψου! Με στενοχωρείς. Θέλεις λοιπόν να μου πικράνης τα τελευταία μου χρόνια με το γάμο σου; Κρίμα που άνειροπολούσα να σου θρώ γαμπρό έναν γλεντζέ, έναν άνθρωπο που να ξέρη να πιη ένα ποτήρι κρασί... έναν ευχάριστο σύντροφο, τέλος πάντων. Κι' εσύ μου προτιμάς εκείνη τη βρεγμένη κόττα!

Αυτά είπε ο πατέρας της Έλένης και σηκώθηκε στενοχωρημένος και μελαγχολικός. Σέ λίγο, παίρνοντας το καπέλλο του, πρόσθεσε:

— Πάω να παίξω καμιά πρέφα να ξεστο-νοχωρηθώ. Μ' έστενοχώρησε πολύ, παιδί μου.

Μόλις ο πατέρας της Έλένης βγήκε απι το σπίτι, ο Φερμέν Φλόπ, που παραμόνευε στο άντικρυνό καφενείο, τρύπωσε μέσα. Βρήκε την αγαπημένη του δακρυσμένη, θυμωμένη, δύστροπη.

— Φερμέν, τού είπε εκείνη, αν δεν κουνήθης κι' εσύ λίγο ο γάμος μας ματαιώνεται...

Ο πατέρας μου θέλει να μου δώση κάποιον που τού άρέσει εκείνο. Λοιπόν, πρέπει όπωσδήποτε να κατακτήσης τον πατέρα μου, να τον κάνης να σε συμπαθήση...

Ο Φερμέν σήκωσε τα φοβισμένα μάτια του με έκφρασι ύποταξης και της είπε:

— Έλένη, θά τό ήθελα κι' εγώ πολύ αυτό, αλλά πως να τά καταφέρω; Αυτός ο πρώην στρατιωτικός —ο πατέρας σου— με τρομάζει!...

— Μήπως είσαι άνανδρος; Δεν τό πιστεύω. Λοιπόν άκουσε. Απόψε στο τραπέζι θά σε τοποθετήσω κοντά στον πατέρα μου. Ο άλλος, ο αντίζηλός σου, θά είνε κι' αυτός μαζί μας. Κύτταξε λοιπόν να τον ξεπεράσης, να φαήης καλύτερος, πιο έξυπνος απ' αυτόν...

Ο καλύτερος τρόπος για να τό πετύχης αυτό είνε να άσολήσης διαρκώς με τον πατέρα μου. Λέγε του διάφορα άστεία, διηγήσου του ιστορίες ελεύθερες, άνοιχτές... πίνε τό κρασί χωρίς νερό και τρώγε γενναία. Πρό πάντων να προσέχης όταν διηγήται ο πατέρας μου τίποτε, θά τον άκούς με θαυμασμό και να ξεσπάς σε γέλια στην κατάλληλη στιγμή! Ά!

Στάσου. Θά σου πώ ακόμη κάτι για να έλκύσης την συμπάθεια του πατέρα μου. Νά τού μιλάς διαρκώς για τον στρατάρχη Μάρκ Μαχόν και να φέρης με τρόπο την κουβέντα για τον πόλεμο της Κριμαίας στον οποίο έλαβε μέρος. Θά τον προφέρης κι' εσύ όπως τον λέει κι' ο πατέρας μου: Μάρκ-Μαχόν...

Άμα τά κάνης όλα αυτά θά επιτύχης τη φίλια του και την κόρη του. Βλέπεις πόσο σ' αγαπώ, Φερμέν...

Τό βράδυ στο τραπέζι, ο Πιέρ Μούρρ κάθισε δίπλα στην Έλένη.

Έκείνη, στην άρχη, κρατούσε άπέναντί του στήσι έπιφυλακτική και φαίνόταν σάν παγωμένη. Μά έπειτα από

τά πρώτα κομπλιμέντα που της έκανε εκείνος, έννοιωσε σι γά-σιγά να διαλύεται η αντίπαθεία της. Της φαίνόταν κάπως διαφορετικός απ' ό,τι τον έφανταζόταν. Ούτε χωριάτης, ούτε βάνουσος, ούτε και σχολαστικός ήταν. Τά μάτια του ήταν μπλε και πολύ γλυκά. Όταν γελούσε φαίνόντουσαν τά κατάσπρα δόντια του. Ήξερε και μιλούσε για τη μαγειρική και για τό νοικοκυριό. Ήταν μετρομήνος στους τρόπους του, της είπε πως άνειροπολούσε την οικογενειακή ζωή και χάραζε ένα πρόγραμμα συζυγικής ζωής που έγοήτευσε την μικρή νοικοκυροπούλα.

Κάθε τόσο εκείνη έλεγε:

— Τι παράξενο... Κι' εγώ που νόμιζα... εγώ που φανταζόμουν...

Σέ μία στιγμή πρόσεξε ότι δεν ήπιε καθόλου και τού τό είπε. Έκείνος τότε έσκυψε κοντά της και της έδειξε τον Φερμέν με τον πατέρα της, που έπιναν τον περιδρομο.

— Για κυττάξε τους πως πίνουν, της είπε.

Έκείνη τού χαμογέλασε κι' έπειτα κύτταξε τον Φερμέν που καθόταν άπέναντί της.

Ο καυμένος προσπαθούσε να παρακολουθή στο πιστό και στη κουβέντα τον παλαιό εκείνον πολεμιστή. Έπινε αδιάκοπα και γελούσε δυνατά με τό πρόσωπο ξαναμμένο.

Όταν ένόμισε τη στιγμή κατάλληλη, φώναξε:

— Νά ένα κρασί που θά ένθουσίαζε και τον στρατάρχη Μάρκ-Μαχόν!

— Κάνεις λάθος, νεαρέ μου, είπε τότε ο πατέρας της Έλένης. Ο στρατάρχης Μάρκ-Μαχόν δεν έπινε παρά νεράκι μόνο. Μά για να μιλάς για τον στρατάρχη μου θά πη πως τον ένγνώρισε...

— Όχι, όχι, δεν ένγνώρισα, αλλά έχω άκούσει για τά κατορθώματά του... Δεν είχα την μεγάλη τιμή να τον γνωρίσω.

— Έ, λοιπόν, φίλε μου, εγώ την είχα αυτή την τιμή και τον ένγνώρισα από πολύ κοντά μάλιστα! φώναξε με τρομερή φωνή ο πατέρας της Έλένης. Ένα βράδυ στο Μαλακώφ, την παραμονή της επιθέσεως, με φώναξε και μου είπε: «Λογία Πασισάκ, μπορώ να βασίζομαι σ' έσένα!» Κι' εγώ τού άποκρίθηκα άμέσως: «Μέχρι θανάτου, κύριε στρατάρχα μου!»

Και ο γέρος άρχισε να διηγήται μία ιστορία την οποία ο Φερμέν παρακολουθούσε με κατάνυξι και με δση προσοχή τού έπέτρεπε το θολωμένο απ' τό πιστό κεφάλι του.

Κατά τις έντεκα έβλεπε κάτι δυνατές φωνές ένθουσιασμού, που κατευχάριστησαν τον πατέρα της Έλένης.

Έν τώ μεταξύ, άπέναντί του η Έλένη είχε άρχεισει να βρήκη ευχάριστη τη συντροφιά και την κουβέντα του Πιέρ Μούρρ.

Μετά τό δείπνο όταν έφυγαν κι' οι δυο καλεσμένοι, ο γέρο Πασισάκ πλησίασε από τζάκι με την δυνατή φωτιά, κάθισε στην πολυθρόνα και άρχισε να γεμίζει την πίπα του, χαμογελώντας ευχαριστημένος, ένψ ή κόρη που καθόταν άπέναντί του συλλογισμένη.

— Λοιπόν, κορούλα μου, της είπε, έλα δώ ά' άκούσης τον γεροπατέρα σου πούχει μεγάλα πράγματα να σου πη. Μά την αλήθεια, απόψε εκτίμησα αυτό τό παιδάκι, τον Φερμέν, και λυπάμαι γιατί τάχα παρεξηγήσει ως τά τώρα Είνε έξυπνο, καλόκαρδο και έξέρει να δση προσοχή όταν τού διηγήται ο άλλος κάτι ιστορίες. Σκέφτηκα λοιπόν πολύ και δίνω την συγκατάθεσί μου για τό γάμο σου με τον Φερμέν.

— Πούφ! Έκανε η κόρη θυμωμένη. Έναν τέτοιο μεθύστακα. Μά δεν τον είδες, λοιπόν, όταν σηκώθηκε, πως ε-τρύκλιζε; Τον βλάκα! Ά! Όχι, ευχαριστώ, δεν τον θέλω.

Και άπλώνοντας τά χέρια της γύρω από τό λαιμό τού πατέρα της που την εκύτταζε κατάπληκτος, τού έπε:

— Μπαμπάκι μου, είχες δίκιο! Αυτός ο Πιέρ, τό τέλειος άνθρωπος που είνε! Πρώτης τάξεως. Και τί γαμπρός θάδε γιό σένα, τί καλός σύντροφος για την πρέφα σου!

Ο γέρο Πασισάκ κύτταξε κατάματα την κόρη του, τράβηξε μία δυνατή ρουφηξιά από την πίπα του και είπε σιγά-σιγά, σάν να μονολογούσε:

— Άχ! Αυτές η γυναίκες... η γυναίκες! Τι άλλόκοτες που είνε! Αυτό έλεγε και ο μακαρίτης ο στρατάρχης Μάρκ Μαχόν...

ΖΩΡΖ ΠΟΥΡΣΕΛ

«Η υπό των άναγνωστών μας άποστολλομένη συνεργασία καί μὴ σενουομένη υπό δικαίωματος κρίσεως ἐκ δραχμῶν πέντε εἰς γραμματόσημα, δὲν λαμβάνεται ὡς» ὅφιν.

Τὸ φύλλο τοῦ «Μπουκέτου» τιμᾶται παντοῦ δραχμὰς 4. Ἡ ἀθαίρετος ὑπερτίμωσις τοῦ παρὰ τῶν Ὑποπρακτορέων ἀπαγορεύεται.

Πολλοὶ ἀναγνῶσται τῶν ἐπαρχιῶν μᾶς ρωτοῦν πῶς θὰ μπορέσουν νὰ ἀποκτήσουν τὰ βιβλία τῶν μηνιαίων ἐκδόσεων τοῦ «Μπουκέτου», τὰ ὁποῖα δὲν ἐπρόλαβαν νὰ προμηθευθῶν. Τούς ἀπαντῶμεν ὅτι ἀρκεῖ νὰ μᾶς στείλουν 8 δραχμὰς εἰς γραμματόσημα δι' ἑκάστον βιβλίον καὶ νὰ τοὺς τὰ στείλωμεν ταχυδρομικῶς ἢ νὰ δώσουν παραγγελίαν εἰς τὸ ὑποπρακτορεῖον τῶν ἐφημερίδων «Σπύρος Τσαγγάρης» τοῦ τόπου των καὶ ἔτσι θὰ τὰ ἀποκτήσουν ἀσφαλῶς.

Δ. Κ., Κηφισίαν.— «Ἐχεῖ τόσες πολλὰς σελίδες τὸ «Μπουκέτο» — 60 ἐν ὅλῳ — ὥστε δὲν πρέπει νὰ μένῃ κανεὶς παραπονεμένος. Καὶ τὰ κινηματογραφικὰ χωρὸν καὶ παντοῖα ἄλλα ἄρθρα, φιλολογικὰ καὶ μὴ. Τὰ ποιήματά σας: «Ἐἶνε στυγμεῖς» καὶ «Ἐφυγε» ἀρκετὰ καλὰ καὶ θὰ δημοσιευθῶν. Προσέχετε ὥστόσο στὸ μέτρο. Στὸ τρίτο τετράστιχο τοῦ «Ἐφυγε» π. χ., ὁ δεύτερος στίχος ἔχει μιά σφαλῆ παραπάνω. Ἐχετε ἀντίγραφον τοῦ ποιήματος; Ρίξτε μιά ματιά καὶ θὰ τὸ ἀντιληφθῇ ἀμέσως. Στὸ ἔξης ἡ ἀπαντήσείς μας θὰ εἶνε ἁπλοῦς. Ἀργοῦσαμε γιὰτὶ ὕπνηρε σώρως ἐπιστολῶν καὶ συνεργασίας. Ἦδη τὰ πράγματα θὰ βαδίζουν ἀπολύτως κανονικῶς.

Π. Σ.Κ.Ι.Α.Θ., Σύμνη.— Τὸ πεζογράφημά σας ὄχι ἐπιτυχές. Τοῦ λείπει καὶ τὸ ἐνδιαφέρον δυστυχῶς.

ΠΑΝ., ΣΤΡΑΒΟΛΑΙΜΗΝ.— Μᾶς γράφετε στὴν ἐπιστολὴ σας:

«Ἀγαπῶ τοῦ Μπουκέτου,

Μὲ θαυμασμὸν καὶ ἡπεριφάνειαν ἀναγνώστης τοῦ Μπουκέτου σου ἀπὸ τὴν ἀρχαίαν ἐποχὴν τῆς ἐκδόσεώς σου κατήντισε νὰ εἶνε τὸ ἀγαπῶ μου περιοδικὸ πού δὲν θλέπω τὴν ὥρα νὰ μοῦ τὸ φέρῃ ὁ ἐφημεριδοπώλης στὸ σπῆτι μου.

Μὴν γνωρίζω ἀρκετὰ γράμματα, ἀλλὰ μόνον γραφὴν καὶ ἀναγνώσῃν οἱ ποιητὲς σου μὲ τὰ θαυμαστὰ ποιήματά τους ποὺ δημοσιεύεις πάντοτε εἰς τὸ φύλλον σου προσεπαθῶσα νὰ τοὺς ἀκολουθῶ καὶ εἶνε τώρα καιρὸς πού προσπαθῶ νὰ φθάσω εἰς τὸ ὕψος τῆς διανείας τῶν ἔχων τὴν ἐπιθυμίαν νὰ εἶδω καὶ ἔγω ἔν ἔργον τῶν χειρῶν μου δημοσιευσθῶν εἰς τὴν στήλην τοῦ περιοδικοῦ σου ἐλπίζων δὲ ὅτι τὸ κατόρθωσα μὲ τὴν γνῶμην τῶν φύλων οἱ ὁποῖοι τὸ ἀνέγνωσαν εἰς τὴν φιλικὴν των συντροφίαν ὑπὸ τὸ ρεμβόδες ἄλλος τῶν πευκῶν τοῦ δάσους τοῦ Παγκρατίου, τὸ ὁποῖον τὰ θέλοι τῶν ἀκτίνων τῆς σελήνης διασηφίζων ἐν μέσῳ τῶν πευκῶν φύλων, λαμβάνων τὸν κάλαμον ἀναείρας ἢ νὰ σὰς στεῦλλω τὸ παρὸν ποιήμα μου, βαίθεος ὅτι δὲν θὰ τύχῃ τῆς ἀποδοκιμασίας σας ὅπως οἱ πλείστοι τῶν ποιητῶν σας τοὺς ὁποῖους πρέπει νὰ κρίνεται μετ' ἀδιαπτότου αὐστηρότητος.

Διότι μόνον διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ θὰ κατωρθώσωμεν νὰ φθάσωμεν εἰς τὰ αἰθέρεα ὕψη τῶν ἀειμνίστων ποιητῶν τῆς ἀναγενήσεως Παράσχου, Ταυταλίδου, Σολωμοῦ, Βαρλέντη, Σουρή καὶ τῶσιν ἄλλων οἱ οἱ ἀόμνηστοι Παπαρηγόπουλος,

Βαλαωρίτης, Σκίπης, Σούτσος καὶ Πολέμης πού ἐξείμιναν τὸ πάνθεον τῶν ἡρώων μας.

Ἐάν ὅπερ εὐχομαι ἐγκριθῇ τὸ παρὸν ποιήμα μου θὰ σὰς στέλω ἑκάστον κάθε ἐβδομάδα ἔχοντες ὡς ὅφιν ὅτι δὲν ἔχω καμίαν ἀπέτισιν καὶ ὅτι ἡ κλήσις μου εἶναι μᾶλλον εἰς τὸ ρομάντζο καὶ εἰς τὴς θαλασσογραφίας ὅπως τὸ παρὸν. Ἰδοὺ τὸ ποιήμα μου.»

Δυστυχῶς, φίλε κύριε, τὸ ποιήμα σας δὲν εἶνε καθόλου καλὸ καὶ ἰσοῦ ἡ ἀπόδειξις:

ΜΙΑ ΝΥΞ ΥΠΟ ΤΑ ΚΥΜΑΤΑ

Ὁ ψιθύρος τοῦ φλίσθου τῆς γαλανῆς θαλάσσης μὲ ἔφερε μιά νύκτα πλησίον σου ὦ κόρη καὶ εἰς τὴν ἀγκαλιά σου θέλω νὰ μαναπαύσῃς ἡ ὄρκια εἰς τὸ κύμα ἀδιάκοπα ἐπροχώρη.

Φύσα ἀεράκι φύσα στοῦ κόλπου τὴν ἀγκάλῃ ἡ κόρη ἡ παρθένος γλυκὰ μὲ νανουρίζε τὰ φύλα εἰς τὰ δένδρα ἰδοὺ κινουῦνται πάλῃ καὶ ταφρισμένο κύμα κάτι μου ψυθιρίζει.

Ἀς εἴτανε γιὰ πάντα ὁ ἔρως νὰ μὴ σβύσῃ καὶ πάνω εἰς τὸ κύμα ἡ κόρη θρυνοδοῦσα τὰ γαλάνια μου μάτια αἰώνια νὰ κλείσῃ στὰ ὕψι ἡ ψυχὴ μου νὰ ἀνέβαινε ὦ Μοῦσα

Καὶ ἐκεῖ ἀπ' τοὺς ἀστέρας οἱ οὐρανοὶ ν' ἀνοίξουν πυκνὰ τὰ δάκρυά μου τὰ αἱματοβαμένα μέσα στὸ μαῦρον κύμα τὸν πόνο μου νὰ πνίξουν αἰώνιον νὰ μείνῃ τὸ δνεῖρον ὀϊμένο.

ΑΡΙΘΜΟΝ 17, Ἐνταῦθα.— Μᾶς γράφετε στὴν ἐπιστολὴ σας:

«Ἀγαπητό μου «Μπουκέτο» εἰμαι μικρὸς 12 χρονῶν. Καὶ σοὺ στέλνω αὐτὸ τὸ ποιήμα γιὰ νὰ ἰδῶ καὶ τὴν γνῶμην σου. Ἄν εἶναι καλὸ ἢ ὄχι. Περιμένω ἀπάντησιν.»

Τὸ ποιημάκι σας δὲν εἶνε καλὸ. Καὶ εἶνε φυσικὸν αὐτὸ ἀφοῦ εἶθε μόλις 12 ἐτῶν. Δὲν πρέπει νὰ θιάζεσθε τόσο. Ἰδοὺ ἐπὶ παραδείγματι οἱ στίχοι σας:

ΤΟ ΚΥΠΑΡΙΣΣΙ

Πάνω ἀπὸ τοὺς τάφους σκύβεις μὲ χάρι περισσὴ, τὴν ὠμορφιά χαρίζεις καὶ γύρω σου τυλίγονται κισοί.

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: Ὁδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5 β
(Τηλ. 26-135)

Ἰδρυτής: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Διευθυντής: ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ὅροι συνδρομῶν «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ἐσωτερικὸ δι' ἔν ἑτος Δραχ. 200 Ἐξωτερικὸ δι' ἔτος Δολλάρ. 6

Ἐξάμηνος 100 Ἀμερικῆς 7

καὶ δι' ἄλλων τῶν Ἀφρικῶν καὶ Βελγικῶν Κογκό ἐτησίαν συνδρομὴ σελλί-
νια 30. Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα δέον ν' ἀπευθύνονται

πρὸς τὸν διευθυντὴν τοῦ «Μπουκέτου» κ. ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΝ.

Ὁδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5 β,

Τιμὴ ἑκάστου φύλλου δραχ. 4.

Ἐν Ἀμερική, διὰ τὴν ἐγγραφὴν συνδρομὴν καὶ διὰ τὴν κατὰ

τύλλον πώλησιν ἡ Ἐταιρεία New York News Agency General

P. O. Box 497, New York City, ἐκπροσωποῦμένη παρὰ τοῦ

κ. Κ. Καλοποῦλου.

Εἶσαι ποτισμένο μὲ δάκρυα καὶ κάθε μέρ' ἀκούς, ἀνθρώπων λυπηρὸς στε-
(ναγμούς).

Θάρρη καὶ μένα ὁ καιρὸς ποῦ ἡ ματιά μ' ἔβλεπε καὶ πάνω ἀπὸ τὸν τάφο μου θέλω ἕνα κυπαρίσσι.

Διαβάξτε ποιήσιν. Γράφετε στίχους. Μὴν τοὺς στέλνετε δημοσίως. Κρατᾶτε τοὺς στὸ συρτάρι σας. Ἐτοι διαβοντάς τοὺς θὰ ἐπιταχέτε μιά ἡμέρα τὸ τέλος.

ΜΑΡΙΑΝ ΔΟΞΙΑΔΟΥ, Ἐνταῦθα. — Τὸ ποιήμα σας καλὸ καὶ θὰ δημοσιευθῇ ἐν τῇ ἐκείνῃ στήλῃ. Στείτε καὶ ἄλλα, ἂν ἔχετε.

ΟΙ «ΑΣΤΕΡΕΣ» ΑΛΛΗΛΟΘΑΥΜΑΖΟΜΕΝΟΙ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 18)

μπερ καὶ, ὄχι πολὺ, τὴν Μάρλεν Ντῆτριχ.

— Γιατὶ τοὺς ἀγαπάτε;
— Πῶς «γιατὶ»; κάνει ὁ Χάρρυ Μπῶρ ἀνασηκώνοντας τὸ κεφάλι του. Δὲν προσπαθῶ νὰ ἐξηγήσω τὸ γιατί... Δὲν ἀνάλω ὅτε τὴν ἀξία τους, ὅτε τὴν ἀπόλαυσιν πού μοῦ χαρίζουν ὅταν τοὺς θλέπω... Μοῦ ἀρέσουν... αὐτὸ εἶν' ὅλο!
Ἐξαφνὰ, θυμάται ὅτι ἔλασε κάποιον καὶ προσθέτει:
— Καὶ ὁ Φρέντ Ἀσταίρ; Τὸν ἀγαπῶ πολὺ!... Βρίσκω ὅτι εἶνε γοητευτικὸς!...

Ὁ Ζὰν Κατλαῖν τρέφει ἀπεριόριστο θαυμασμὸ πρὸς τὴν Μάρλεν Ντῆτριχ.

— Δὲν μπορῶ βέβαια, προσθέτει, νὰ μὴ θαυμάζω τὴν Γκρέτα Γκάρμπο γιὰ τὸ αἰθέριον παίξιμό της. Μὰ ἡ Μάρλεν Ντῆτριχ εἶνε μιά γυναῖκα τόσο... γυναῖκα, πού μ' ἔχει κατακτήσει ὁλόκληρο. Ἐπειτ' ἀπ' αὐτὸ, κάθε ἄλλη ἐξηγήσις εἶνε περιττὴ.

Καὶ ὁ Γκάρυ Κούπερ ἐπίσης ἔχει ὅλο τὸ θαυμασμὸν μου. Εἶνε τόσο δυναμικὸς, τόσο πνευματώδης καὶ βίαιος συγκρότης!... Ναί, ἡ Μάρλεν Ντῆτριχ καὶ ὁ Γκάρυ εἶνε οἱ δύο μεγάλοι θαυμασμοί μου... Ἐπειτ' ἀπ' αὐτοὺς θαυμάζω τὴν Κάθριν Χέμπουργν, τὴν Καρόλ Λομπάρ καὶ τὸν Φράνκο Τόν.

Ἡ Ρενέ Σαίβ-Σὺρ μᾶς λέει ὅτι θαυμάζει κατὰ σειράν: τὴν Κάθριν Χέμπουργν, τὸν Κάρολο Λάουτον, τὸν Οὐλλιαμ Πόουελ καὶ τὴν Γκρέτα Γκάρμπο.

— Ὡ! φωνάζει ἔξαφνὰ. Ὡ! ἔλασε τὴν Μπέττυ Νταϊ-βί!... Τὴν ἀφηρημάδα!... Τὴν τοποθετῶ πρὶν ἀπὸ τὴν Γκάρμπο!... Αὐτὴ ἡ γυναῖκα εἶνε ἡ ἀλήθεια ἡ ἴδια... Τίποτε σ' αὐτὴν δὲν εἶνε συμβατικὸ, τίποτε δὲν εἶνε ψεύτικο... Ἐχει ἕνα πρόσωπον καταπληκτικὰ ἐκφραστικὸ, μάτια βλοσυρὰ καὶ λαμπρά!... Οἱ πρὸ δύσκολοι ρόλοι εἶνε ἡ εἰδικότης της. Στ' ἀλήθεια, ἡ Μπέττυ Νταϊβίς μὲ συγκινεῖ πολὺ!

Πάνω ἀπ' ὅλους ὅμως βάζω τὴν Κάθριν Χέμπουργν... Ἡ Χέμπουργν εἶνε ἕνα εἶδος μαγείας, ἕνα ἔργο τέχνης, ἕνα θαῦμα!... Λένε πῶς δὲν εἶνε ὁμορφὴ... Ἐγὼ ὅμως τὴν βρίσκω καταπληκτικὴ!

Ἀντὶ τῆς Ντανιέλ Παρολά, ἡ ὁποία παραθερίζει τὴν Ἐλβετία, μᾶς ἀπαντᾷ ὁ σύζυγός της:

— Μπορῶ πολὺ καλὰ νὰ σὰς πῶ τίς προτιμήσεις τῆς συζύγου μου... Τίς ξέρω... Λατρεῖται τὴν Γκάρμπο καὶ τὴν Ντῆτριχ... καὶ ἀγαπᾷ πολὺ γιὰ τὴν δροσιά της τὴν Ἄνν Σίρλεϋ... Μὰ ἡ μεγάλῃ της ἀγάπῃ εἶνε ὁ Γκάρυ Κούπερ... Τὸν ἀγαπᾷ τόσο γιὰτὶ βρίσκει σ' αὐτὸν μεγάλο ταλέντο καὶ ἰσχυρὴ προσωπικότητα... Μὰ πρὸ πάντων γιὰτὶ τὸν βρίσκει ὁρατό... Κι' αὐτὸ δὲν εἶνε λίγο... Ὅταν τὸν εἶδε στὸ Χόλλυγουντ, λίγο ἔλειψε νὰ λιποθυμήσῃ ἀπὸ τὴ συγκίνησιν.

Ἡ Ντανιέλ Νταρριέ ἀπάντησε ὅτι ἀγαπᾷ τὴ Νόρμα Σῆρπ γιὰ τὴν καλὴν τῆς καρδίαν καὶ μᾶς διηγήθηκε σχετικῶς τὸ ἀκόλουθο ἀνέκδοτό της:

Ἡ Νόρμα Σῆρπ ἔχει τὴν μαγία νὰ προστατεύῃ ὅλα τὰ φτωχὰ παιδιὰ. Τὸν χειμῶνα γυρίζει στὶς ἐργατικὰς συνοικίας τοῦ Χόλλυγουντ, κάνει διακριτικὰ ἐπισκέψεις στὰ σπίτια τῶν φτωχῶν καὶ πάντα ἀφήνει μὲ τρόπο ἕνα σεβαστὸ χρηματικὸ ποσὸ πάνω στὸ τραπέζι τους... Ὅλα τὰ παιδιὰ τὴν ἀγαποῦν φυσικὰ καὶ τὴν θεωροῦν ὡς μὴν μεγάλη ἀδελφὴ τους. Χαρακτηριστικὸ αὐτῆς τῆς ἀγάπης εἶνε τὸ ἀκόλουθο ἐπεισόδιον:

Μιά νύκτα, πολὺ ἀργά, ἐνῷ ἡ Νόρμα Σῆρπ εἶχε κατακλιθῇ χτύπησε τὸ τηλέφωνο τοῦ διαμερίσματός της. Ἡ καμαριέρα ἔσπευσε φυσικὰ νὰ πάρῃ τὸ ἀκουστικὸ καὶ νὰ ρωτήσῃ τί θέλουν. Ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρῃ τοῦ σύρματος ἀκούσθηκε τότε μιά παιδικὴ φωνή:

— Εἰμαι ὁ Τέντυ Στόλκερ, εἶπε καὶ θέλω νὰ ἰδῶ ἀέως τὴν «μίσση» Σῆρπ. Ἡ μαμά λέει, ὅτι ἦρθε ἡ ὥρα νὰ φύγῃ γιὰ τὸ μεγάλο ταξίδι. Μᾶς θυμωσε μάλιστα καὶ δὲν μᾶς μιλᾷτε πια. Κι' ἐμεῖς φοβόμαστε νὰ μείνουμε ὡνοί. Θέλω λοιπὸν νὰ ἔρθῃ νὰ μᾶς κρατήσῃ συντροφία.

Ἡ καμαριέρα πού ἤξερε τὴν ἀδυναμία τῆς Νόρμας Σῆρπ γιὰ τὰ μικρά, ἔσπευσε νὰ τὴν ἐνηπύσῃ καὶ νὰ τῆς ἀναφέρῃ τὸ τηλέφωνο. Ἡ χαριτωμένη «βεντέττα», ἀνήσυχη, νύθηκε βιαστικὰ κι' ἔτρεξε στὴ διευθυνσιν τοῦ Στόλκερ. Βρῆκε τὰ δύο παιδιὰ νὰ κλαῖνε καὶ νὰ πολεμοῦν νὰ

ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟ ΤΗΣ ΔΟΥΚΙΣΣΗΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 4)

— Δέστε! εἶπε στὸν κ. Ὄβεν Νταϊβίς καὶ στὴν κόρη του, δείχνοντας τὸν Οὐάλλις. Νὰ ἡ προσωποποίησης τῆς τιμωρίας. Εἶν' ἕνας ἐγκληματίας, μὴ δὲν ἔχει μάθει ἀκόμα καλὰ τὴ δουλειὰ του! Ἐγὼ ἔπεσα στὴν παγίδα τοῦ ψευτοπόλισμιν κι' αὐτὸς πίστεψε πῶς εἰμαι ντέκτικτς τῆς Σκότλαντ-Γουάιντ. Τὸ κόλπο μου ἔπιασε κι' ὁ Οὐάλλις μοῦ ἔδειξε τὸ καταφύγιον τοῦ ληστοῦ πού πήρε τὸ περιδέραιο μὲ τὰ μαργαριτάρια... Κι' ἔτσι τὸν βρῆκα καὶ τοῦ τὸ πήρα, γιὰτὶ νὰ κάνω μάταιες ἀναζητήσεις. Ἰδοὺ το! ἐπρόθεσε θριαμβευτικὰ, δίνοντας στὸν Ὄβεν Νταϊβίς, ὁ ὁποῖος δὲν πίστευε στὰ μάτια του, τὴ θήκη μὲ τὸ πολυτίμητο περιδέραιο.

— Μὰ θ' ἀναγκασθῆκατε νὰ παλαίψετε μὲ τὸν κλέφτη! εἶπε ἡ δεσποινὶς Ὄβεν.

— Μπα! Καθόλου. Ἀκούστε... Πῆγα στὸ μπάρ τοῦ «Γαλάζιου Ναύτη», ὅπου μοῦ εἶχε πῇ ὁ Οὐάλλις πῶς θὰ τὸν εὑρίσκα. Καὶ πράγματι, ὁ κλέφτης μας, κάποιος Τζῶρτζ Κίρμπυ— ἦταν ἐκεῖ κι' ἔπινε, φορῶντας πάντα τὴ στολὴ τοῦ ἀστυφύλακα... Γελούσε δυνατὰ... Χωρὶς ἄλλο διηγόμην τοὺς φίλους τοῦ τὸ ὁμορφὸ κόλπο, τοῦ ὁποῖου ἦταν ὁ δράστης... Κρατοῦσε στὰ χέρια του τὴ θήκη μὲ τὰ μαργαριτάρια καὶ τὴν ἐπεδείκνυε. Χωρὶς νὰ χάσω οὔτε στιγμή, ὥρμησα ἐναντίον του, τοῦ τὴν ἀπέσπασα ἀπ' τὰ χέρια κι' ἔπειτα— ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ— τοῦ κατάφερα στὸ πηγυρὶν μιά γροθιά γιὰ τὴν ὁποία εἰμαι περήφανος... Τὸν ἔστειλα καὶ κυλίστηκε τρία μέτρα μακριὰ, σὰν νὰ τὸν χτύπησε κεραυνός. Βλέπετε ὅτι δὲν χάσομῃρσα καθόλου. Μ' ἔνα πηδημα βρέθηκα πάλι στὸ δρόμο, πῆδηξα στὸ ταξὶ πού μὲ περίμενε κ' ἰδοὺ με ἔδω... Μὰ τί θὰ τὸν κάνουμε αὐτὸ τὸν συνένοχο τῶν ληστῶν; εἶπε δείχνοντας τὸν Ζεὸ Οὐάλλις, πού εἶχε πέσει γονατιστός.

— Πρέπει νὰ τὸν σωγρέσουμε, ἀπάντησε ἡ νέα κόρη. Ὁ μᾶς βοηθήσῃ ἄλλωστε στὴν σύλληψιν ὅλης τῆς σπειρας... Κ' εἰμαι βέβαιη πῶς στὸ ἔξης θὰ ξαναγίνῃ τίμιος ἄνθρωπος.

Ἐτσι, συνελήφθησαν, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Τζῶρτζ Κίρμπυ κι' ἄλλοι πέντε λησταὶ πού εἶχαν εἰδικευτῇ στὶς κλοπὰς κοσμημάτων.

Κι' ἔτσι ἀκόμα, ὁ ἥρως αὐτῆς τῆς ἱστορίας Ἐντουαρντ Πέρκινς παντρεύτηκε σὲ λίγο καιρὸ τὴν κόρη τοῦ Ὄβεν Νταϊβίς.

ΑΛΕΝ ΜΟΝΖΑΡΝΤΕΝ

Η ΕΡΕΥΝΑ ΜΑΣ ΟΙ ΙΔΑΝΙΚΟΙ ΣΥΖΥΓΟΙ

«Ὅπως ἐξηγήσαμε στοὺς ἀναγνώστας μας καὶ στὰς ἀναγναστρίδας μας, ἀπὸ τῆς λήξεως τοῦ διαγωνισμοῦ περὶ «Ἰδα-
νικῶν Συζύγων» ὁ τελευταῖος ψηφισθεὶς ὑπὸ τῆς Κιβερνήσεως νόμος μᾶς ἀπηγόρευε ρητῶς τὴν παροχὴν τῶν δώρων τὰ ὁποῖα εἶχαμε ὑποσχεθῇ νὰ δώσωμεν σ' ἐκεῖνας κι' ἐκείνους πού θὰ ἔστειλαν τίς καλύτερας ἀπαντήσεις.

Μολαταῦτα μερικὸι ἀναγνῶσται—ἐλάχιστοι εὐτυχῶς— παραπονοῦνται σχετικῶς καὶ παραπονοῦνται ἀδικῶς. Ἡ βελαν τὰ δῶρα ἄφ' ἑνὸς καὶ τὴν αὐστηράν τιμωρίαν μας ἀφ' ἑτέρου.

Ἐπειδὴ, ὥστόσο, μᾶς εἶνε ἀδύνατον νὰ δώσωμεν δῶρα, ἀποφασίσαμε νὰ ἀμείψωμεν ἠθικῶς ἐκεῖνας καὶ ἐκείνους πού ἔστειλαν ὀφραῖς ἀπαντήσεις, δημοσιεύοντας τὰ δῶματά των εἰς τὸ «Μπουκέτο», εἰς τιμητικὴν θέσιν.

Τὴν ἠθικὴν αὐτὴν ἀμοιβήν, ἀνωτέραν πάσης ὕλης, θὰ τὴν παρὰσχῶμεν εὐχαρίστως εἰς ἕνα τῶν προσεχῶν φύλων.

Ἐλπίζομεν ὅτι κατόπιν αὐτοῦ οἱ ἀναγνώσταιρές μας καὶ οἱ ἀναγνώσταις μας θὰ μείνουν ἱκανοποιημένοι.

Τίποτε περισσότερο δὲν ἠμπορούσαμε, δυστυχῶς, νὰ κάνομε. Ὁ σχετικὸς νόμος εἶνε ρητὸς καὶ θὰ ἦτο κυριολεκτικῶς παραφροσύνη τὸ νὰ ἐπιχειρήσωμεν νὰ τὸν παραβῶμε.

Ἐνηπύσουν τὴ νεκρὴ μητέρα τους.

— Ἐλάτε, τοὺς εἶπε, ἀπὸ δῶ καὶ πέρα θὰ ἔχετε ἐμένα μητέρα.

Μὰ ἐκεῖνα δὲν ἐννοοῦσαν νὰ σωπάσουν. Ἦθελαν πρῶτα νὰ τοὺς ὑποσχεθῇ ὅτι θὰ τοὺς χάριζε ἕνα ἀλογο καὶ ἕνα ὁμορφὸ τουφέκι. Κι' ἡ Νόρμα Σῆρπ τοὺς τὸ ὑποσχεθῆκε καὶ τὰ πήρε στὴ βίλλαν της. Κατόπιν δὲ τὰ ἔκλεισε στὸ καλύτερο σχολεῖο τοῦ Χόλλυγουντ κι' ἀνάθεσε σὲ μιά καλὴ παιδαγωγὸ τὴν ἀνατροφή τους.

ΟΙ ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΙ ΘΥΓΛΟΙ ΤΟΥ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΥ ΤΟΥ ΔΑΦΝΙΟΥ

(Συνέχεια από τη σελίδα 37)

τόν πουλήσουν σκλάβο. Ο άφεντης που τον αγόρασε, είπε μια μέρα στους δούλους του, ότι όποιος από δαύτους θα κατάρθωνε να έκχερσώσει έναν αγρό, που είχε αγοράσει με το πίσω απ' τ' αγρία βουνά, θα του χάριζε την ελευθερία του. Κανένας δεν τολμούσε να ζυγώσει σ' εκείνο τον αγριότοπο, που φώλιασαν λογής-λογής αγρίμια. Τό βασιλόπουλο, όμως, τόλμησε και, σκάθοντας, βρήκε κάποιον θησαυρό. Τον έκρυψε καλά κι' όταν τελείωσε το έργο του, αφέθηκε ελεύθερος. Ζήτησε τότε, ως χάρι, απ' τ' άφεντικό του, που τουδωσε χρήματα πολλά για το ταξίδι, να φορτώσει κι' ένα φόρτωμα αλάτι, έπειδή δεν είχε, τάχα, στην πατρίδα του. Αγόρασε, λοιπόν, έφτά μικρά βαρέλια, έκρυψε σ' αυτά το θησαυρό κι' από πάνω τον σκέπασε μ' αλάτι. Φόρτωσε τὰ βαρέλια στο καΐκι και τράβηξε για το Σκαρμαγκά...

Η βασιλοπούλα, σ' αυτό το άναμεταξύ, ήταν άπαρηγόρητη που έχασε τον άρραβωνιαστικό της κι' άποφάσισε να γίνει καλογρηά. Πήγε ν' άσκητέψη κοντά σ' έναν γέρο έρημίτη, που τυραννούσε το κορμί του, μέσα στο έκκλησάκι του "Αϊ-Νικόλα, στο Δαφνί... Ξεχάσαμε να πούμε πως το δαχτυλίδι του βασιλόπουλου, που του είχε πέσει στη θάλασσα, το είχε καταπιή ένα ψάρι και πως αυτό το ψάρι έτυχε να το πιάση, με την πετονιά του, ο γερο-έρημίτης. Κι' όταν το είδε η βασιλοπούλα, έμπηξε τις φωνές:

— Πάει ο άρραβωνιαστικός μου! Πνίγηκε και τον έφαγαν τὰ ψάρια!

Τη στιγμή εκείνη, όμως, είδε κάποιον άνθρωπο ν' ανεβαίνει τον ανήφορο απ' τη θάλασσα του Σκαρμαγκά και να κυλάει ένα βαρελάκι. Ήταν το βασιλόπουλο! Άναγνωρίστηκαν άμέσως κι' εκείνη έπεσε στην άγκαλιά του... Έπειτα κατέθηκαν με το γέρο άσκητή και κουβάλησαν και τ' άλλα βαρελάκια με το θησαυρό.

Ξόδεψαν τὰ φλουριά των τριών μονάχα βαρελιών κι' έχτισαν το μοναστήρι του Δαφνίου κι' έζησαν μονάχοι τους κ' οι τρεις μέσα σ' αυτό.

Και τ' άλλα τέσσερα βαρελάκια με τους θησαυρούς, τί έγιναν; Αυτά τὰ παράχωσαν βαθειά στη γη και — όπως λέει η παράδοση — «χαράσκανε που θα τὰ βρή μια μέρα»...

Ο ΘΥΓΛΟΣ ΓΙΑ ΤΟ "ΚΑΣΤΡΟ ΤΗΣ ΩΡΗΣ",

(Συνέχεια από τη σελίδα 13)

Θέλει το μάτι και την όσφρησι, δσαν περνούν μέσ' απ' τη στενωπό της... Έκει άνθίζει κ' η περίφημη εκείνη δάφνη, το άγαπημένο φυτό του Άπόλλωνος, που δεν είναι, πάλι κατά τη μυθολογία, παρά η Νύμφη Δάφνη, μεταμορφωμένη σε φυτό, για ν' άποφύγη τ' άγκαλιάσματα του ώμορφου και τολμηρού θεού που την κυνηγούσε να τη φτάση στα μονοπάτια της κοιλάδας των Τεμπών... Έδώ και λίγα χρόνια, προτού να γίνει ο σιδηρόδρομος της Θεσσαλίας, που περνάει μέσ' απ' την κοιλάδα, προς τη μεριά του Όλύμπου, δεν υπήρχε παρά ένας ρωμαντικώτατος δρόμος άμαξιτός, κ' η ώμορφιά της κοιλάδας έμενε ανέπαφη... Τώρα, με το πέραςμα του τραίνου, χάλασε κάπως η δροσιά κ' η παρθενιά της και πήρε ύφος περισσότερο μοντέρνο: Άλλ' άπομένει, μολταυτά ένα μέρος της παλίας της αήγλης κι' εξακολουθεί και σήμερα να είναι έντρυφημα και χάρμα των ματιών...

Η παράδοσι για «της Ωρηάς το Κάστρο» συναντάται και σ' άλλα μέρη της Ελλάδος, μ' ελαφρές παραλλαγές. Τὰ έρειπωμένα αυτά κάστρα, γύρω στα όποια περιστρέφεται ο θρύλος, είναι άπομεινάρια φράγκικων φρουριών, πύργων, είτε παλατιών, απ' τὰ όποια ο τόπος μας είναι γεμάτος. Το μάλλον, όμως, γνωστό απ' όλ' αυτά είναι αυτό που θρίσκειται χτισμένο στην κοιλάδα των Τεμπών, και γι' αυτό γράφει άποκλειστικά ο Γάλλος περιηγητής που έπεσκέφθηκε τότε τη Θεσσαλία.

Υπάρχει μάλιστα και σχετικό δημοτικό τραγούδι που εξιστορεί αυτό το θρύλο, έν' απ' τὰ ωραιότερα δημοτικά τραγούδια, και τὰ περισσότερο διαδεδομένα στα περιχωρά. Και σ' αυτό περιγράφεται με το γνωστό λυρικό ύφος των δημοτικών μας τραγουδιών, ο πεισματώδης άγώνας των Τούρκων γύρω από το κάστρο, η ώμορφιά εκείνης που το κατοικούσε και, στα τελευταία, η άλωσί του, χάρις στην προσία του καλόγερου, που δεν ήταν παρά ένας Τούρκος, πονηρός και μεταμφιεσμένος...

ΠΩΣ ΒΡΗΚΑΝ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΟΥΣ ΟΙ ΚΑΛΙΤΕΧΝΑΙ ΜΑΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 5)

πάρη το δίπλωμα του μηχανικού. Έτσι φόρεσε την εργατική φόρμα κι' άρχισε να λερώνει τα χέρια του με τὰ γαλλικά κλειδιά, τις μπένσες, τὰ ματικάκια, να σφίγγει βίδες και παξιμάδια και να «στρώνει» τὰ κουζινέττα. Γυάλιζε άκόμη στροφαλοφόρους άξονες, έφτιαχνε και βίδαις τις μπιέλλες και μπορούσε να λύση μια μηχανή, να την ξαναδέση ύστερα και νά... περισσέψουν πέντε οκάδες βίδες!

Ένα χρόνο όμως πριν να παρη το δίπλωμα του κυριεύθηκε από την αγάπη του θεάτρου. Οι φίλοι του ήθοποιό τον βοήθησαν κι' έτσι ο Στυλιανόπουλος προσελήφθη σ' ένα κόρο έρσαιτεχνών που έδινε διάφορες φιλανθρωπικές συναυλίες. Τότε ο Στυλιανόπουλος ήταν βαρύτονος. Μά οι γονείς του δεν υπόρεσαν να του συγχωρήσουν την προσβολή που τους έκανε να γίνει «θεατρίνος» και ξέκοψαν κάθε σχέση μαζί του. Ο Στυλιανόπουλος όμως συνέχισε το δρόμο του. Προσλήφθη στον θίασο Μερτίκα κι' έκανε τον «κομπέρ» στην έπιθεώρησι «Πετεινός». Έπειτα όμως από καιρό παράτησε πάλι το θέατρο κι' άποφάσισε να γίνει μηχανικός. Μά κι' αυτή την άπόφασί του δεν άργησε να την ξεχάση και προσελήφθη στον θίασο του Παπαγιάννη, με τον όποιον πήγε στη Ρουμανία. Το 1917 στο θέατρο «Σμόβινς» κατάφερε να διακριθή και το 1919 στην Πόλι έπαίξε στον ίδιο θίασο με την Ζαζά, τον Γληνό κ.ά. Έκει γνώρισε τον Κονταράτο, ο όποιος τον έφερε στην Αθήνα τον ίδιο χρόνο. Ο Στυλιανόπουλος έκανε την εμφάνισί του στην πρωτεύουσα με την «Τσάρντας» στο Δημοτικό Θέατρο, από τότε δέ παίζει στο έλαφρό μουσικό θέατρο, χωρίς να αίσθάνεται την έπιθυμία να «μοντάρη» μια «μηχανή» στους συναδέλφους του.

ΣΤΟ ΑΛΛΟ ΦΥΛΛΟ: Ή συνέχεια.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΜΟΥΣΙΚΟΙ ΤΗΣ ΘΟΝΗΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 44)

της στο στούντιο του...

Στα έργα του Σοπέν πάλι τον ρόλο του μεγάλου μουσικού είχαν υποδυθή ο Βόλφγκαν Λιμπενάιερ κι' ο Ζαν Σεργιά. Ο πρώτος με την γλυκεία φυσιογνωμία του και την εξαιρετική ευγένειά του είχε κατακτήσει ένα πλήθος θαυμαστριών. Ο δεύτερος όμως δεν είχε την ίδια τύχη. Κι' όστόσο δεν θα μπορούσε κανείς να εΐπη ότι ήταν άντιπαθής.

Έκείνος όμως που σημείωσε έκπληκτική έπιτυχία στο ρόλο του Μόζαρτ ήταν ο Άγγλος ήθοποιός Στέφεν Χόγγαρ, που έπωνομοδόθη από τις γυναίκες ο «άνθρωπος με τα πιο γλυκά μάτια και το πιο χαριτωμένο χαμόγελο». Και πράγματι, ο Στέφεν Χόγγαρ έχει μια έκπληκτική ώμορφιά, σγεδόν γυναικεία. Είναι ένας αληθινός τύπος καλλιτέχνη. Γι' αυτό το λόγο λατρεύεται πάρα πολύ από τις θαυμαστές του, η όποιες δεν διστάζουν να δηλώσουν γι' αυτόν:

— Ο Στέφεν Χόγγαρ είναι ένας άγγελος! Κι' άν όμως η ψυχή του ηται τρομακτική σαν του διαβόλου, πάλι θα τον αγαπούσαμε. Έχει κάτι που τραβάει τις γυναίκες. Έχει ένα φως στη μορφή του και μια άπέραντη γλυκύτητα στο βλέμμα του.

Κι' έχουν δίκιο. Πολύ σπάνια μπορεί να συναντήση κανείς πρόσωπο τόσο φωτεινό και τόσο καθαρό σαν το πρόσωπο του Στέφεν Χόγγαρ.

Ο Ντανιέλ Λεκουρτουά, έξ άλλου, ο όποιος υπεδούθη τον Λιστ στο «Τραγούδι Άποχωρισμού», ίσως γιατί τον άδικούσε ο ρόλος του, δεν έκανε την έντύπωσι που έπρεπε στις γυναίκες.

Κι' ο Χάρρυ Μπάρ, ο όποιος, ως γνωστόν, υπεδούθη το ρόλο του μεγάλου μουσικού στο φιλμ «Ένας μεγάλος έρωσ του Μπετόβεν», ήταν άφθαστος και συνεκίνησε εξαιρετικά τις θαυμαστές του. Πάντως το γεγονός είναι ότι για να «γυρισθούν» καλά μουσικά έργα χρειάζεται ο σκηνοθέτης να δημιουργή άτμόσφαιρα. Όσο τώρα για τους ήθοποιούς αυτούς τους σηκώνει τόσο η γλυκεία μουσική των έργων και τὰ παθητικά λόγια, ώστε σκλαθώνουν κυριολεκτικώς τις θαυμαστές των.

ΜΩΡΙΣ ΜΠΥΣΣΩ

ΑΥΤΗ ΕΙΝΑΙ ΕΠΙΤΥΧΙΑ

να βρήτε την πούδρα που ηγαινει στον τύπο σας. Γι' αυτό ζητείτε την Μυστική Πούδρα και το Κομπάκ Μυστικουμ σύμφωνα με τον πίνακα του Σέρκ που εύρίσκεται εις όλα τὰ Καταστήματα και σας λέγει ποιός συνδυασμός ηγαινει καλύτερα στην έπιθεώρησι τόσο καλή στην έπιθεώρησι σας όσα η πούδρα Μυστικουμ του Σέρκ στρώνει τόσο καλή σε κουτιά των Δρ. 80.- και άφομοιώνεται μ' αυτήν. Πούδρα 3δρχ. γραμ.) σήμου άποστέλλεται δείγμα πούδρας & κομπάκ. Γεν. Αντ.: Οίκος Π.Ι. Μαγκριώτης, Γομού - Νίκης 10, Αθήνας

Πούδρα
Myslikum

SCHERK

Η Λοσιόν προσώπου Scherk έξαναίνει
και το δέρμα, άπορροφεί το πρόσωπο.
(Ζητείστε φυλλάδια των όρεχμών 90. και 54)

ΕΙΣ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΕΝΑ ΝΕΟΝ
ΘΕΛΗΤΡΟΝ

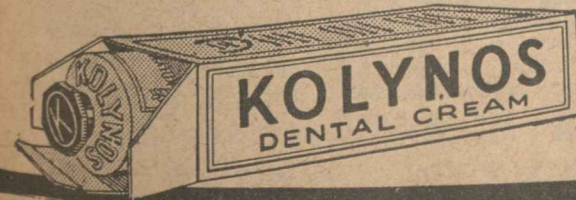
Μία άντισηπτική Όδοντοκρέμα ή όποία άφαιρεί τας κηλίδας και άποδίδει στα δόντια την φυσικήν των λευκότητα είναι ή

ΚΟΛΥΝΟΣ

είς την όποιαν άπενεμήθη υπό της Χ Διεθνούς Έκθεσεως Θεσσαλονίκης μέγα βραβείον «έκτός συναγωνισμού».

Είς την κρέμαν ξυρίσματος ΚΟΛΥΝΟΣ άπενεμήθη έπίσης υπό της αυτής Έκθεσεως το χρυσούν μετάλλιον.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣ: ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3, ΑΘΗΝΑΙ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ραπτομηχανή «Σίγγερ» πολυτέλειας (κινήματος ραπτικής) εις τιμήν ευκαιρίας.
Πληροφορία: Όδός Ροΐκου 30 (συναγία Κυνόσαργους)

Ὁ Παῦλος μου, ποὺ τὸν ἀγαποῦσα τόσο, πατέρας τῶν δύο ἀγαπημένων παιδιῶν μας μὲ παραμελοῦσε. Περνοῦσε σπάνια τὰ βράδια στο σπῆτι, καὶ ὅταν ἔμενε ἡτο μαζὺ μου ἀπότομος καὶ κακόκεφος. «Αὐτὸς τότε ἔνα βράδυ νὰ ὀμιλοῦν γιὰ μιὰ ἄλλη γυναῖκα. Ἐνόμισα ὅτι ἡ καρδιά μου θὰ ἔσπαζε καὶ ὅταν ἡ ἀδελφή μου Λουίζα ἦλθε νὰ μᾶς ἐπισκεφθῇ τῆς εἶπα ὅλον τὸν πόνο μου. Μοῦ ἔδωσε μιὰ θαυμασιὰ συμβουλὴ»

«Ἡ μητρότης καὶ αἱ οἱ κριαὶ ἐργασαί ἐχάλασαν τὸ πρόσωπό σου Νίνα, μὲ εἶπε Σὲ κανένα ἄνδρα δὲν ἀρέσει νὰ ξαναβρίσκη στο σπῆτι μιὰ γυναῖκα ρυτιδωμένη, γηρασμένη, ποὺ δέχνην κουρασμένη. Ἄλλα μὴν ἀπελπίζεσαι, διότι γνωρίζω ἓνα μέσον ταχὺ καὶ εὐκόλον διὰ νὰ ἀπαλλαγῇς ἀπ' αὐτὰς τὰς ρυτίδας καὶ νὰ ξανακάμῃς τὸ πρόσωπό σου καθαρό, φρέσκο καὶ νεανικὸ ὅπως ἦσουν μιὰ σύζυγος τόσο μαγευτικὴ στὴν ἀρχὴ τοῦ γάμου σου.»

Μοῦ εἶπε τὸ μυστικὸν της, τὸ ὅποιον συνίσταται εἰς τὸ νὰ μεταχειρίζεται κάθε βράδυ προτὸ κατακλιθῇ ΚΡΕΜΑ ΤΟΚΑΛΟΝ, χρώματος ρόζ. Τὴν ἐβόκιμασα πράγματι καὶ ἔμεινα κατὰπληκτος ἀπὸ τὴν βελτίωσιν ὅπου ἐπρόβλεψε εἰς τὴν ἐπιδερμίδα μου. Ἐντός μερ-

κῶν ἑβδομαδῶν ὅλα αἱ ρυτίδες ἐξηλείφθησαν καὶ ξαναπέκτησα τὴν κοριτολοτικὴν φρεσκάδα. Τώρα ὁ Παῦλος μου μοῦ λέγει ὅτι εἶνε πρὸ πολλοῦ ἐρωτευμένος μαζὺ μου ἀπ' ἄλλοτε. Τὸ μυστικὸν τῆς ΚΡΕΜΑΣ ΤΟΚΑΛΟΝ τροφὴ διὰ τῆς ἐπιδερμίδας εἶνε ὅτι περιέχει ἔν ὀλικὸν ἀνανεωτικὸν καὶ φυσικὸν ὀνομαζόμενον «Biocel» τὸ ὅποιον εὐρίσκεται ἐντὸς τῆς ἐπιδερμίδος. Ὅταν ἡ ἐπιδερμὶς χάνῃ τὸ φυσικὸν τῆς «Biocel» γίνονται αἱ ρυτίδες διὰ τοῦ ἔπαναδίδεσθαι αἱ ρυτίδες ἑξαφανίζονται. Τὸ «Biocel» ἐπιτυγχάνεται τώρα ἀπὸ νέα ζῶα κατὰ τὴν μέθοδον τοῦ καθηγῆτοῦ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βιέννης Dr Karl Stejke καὶ περιέχεται ἐντός τῆς ΚΡΕΜΑΣ ΤΟΚΑΛΟΝ, χρώματος ρόζ διὰ τὴν ἐπιδερμίδα.

Μεταχειρίζοντας τὴν τὸν βρῶ-
 δυ πρὸ τοῦ ὕπνου κάθε γυναῖκα δύναται ν' ἀπαλαγῇ ταχὺ ὡς ἀπὸ τὰς ρυτίδας, νὰ ξαν-
 νειώσῃ μιὰ ἐπιδερμίδα γήρασ-
 νη καὶ μαρμαρῆν καὶ νὰ φαί-
 νηται 10—15 χρόνια νεωτέρα. Κα-
 λὴ ἀποτελέσματα εἶνε ἐγγυ-
 ῖται ἄλλως τὰ χρήματα ἐπ-
 στρέφονται.

ΕΠΙ ΕΝΟΣ ΑΘΕΜΙΤΟΥ ΑΝΤΑΓΟΝΙΣΜΟΥ

Μία δικαστική απόφασις καταδίκασα
ένα αθέμιτον ανταγωνισµόν επιµεινών κατ'
αυτώς. Καποίο Έργαστάσιον Κλωστούν επε-
χείρησε να «ορµήσῃ» λαχείου 10 ΠΠΤΟ-
ΝΕΣ ΕΓΓΥΣΕΩΣ λαχείου πρὸς τὸν σκοπὸν να
ΜΗΧΑΝΑΣ ηµιναίως τὸν Κλωστούν
αυτοῦ. Τοῦτο δὲ ἐπὶ τὴν τὸν Κλωστούν
παρουσίου τοῦς πελάτας τὸν Κλωστούν
ΤΡΙΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ (Βιοηµονίας Κλω-
στῶν Κ. ΡΑΖΗ καὶ Σίος, Βοσπόρου) καὶ να
ἀναγκαστοῦ αὐτοῦ να ἀγορεύσῃ τοῦς ἄλλους
καὶ τὸς πρὸς αὐτὸν ἀνελκιστοῦ λαχείου
καὶ τὸς πρὸς αὐτὸν ἀνελκιστοῦ λαχείου
«Ὡς ἡ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΘΕΣΕ ΤΕΡΜΑ-
ΤΙΣ ΤΟΙΣ ΑΘΕΜΙΤΟΝ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΝ»
καὶ ΕΙΔΙΚΑΙΩΣΕ ΤΡΙΩΝ ΑΣΤΕ-
ΡΩΝ ἡ ὅσα ἐπὶ τὴν ἑνωτικὴν εἰς τὸν
τῆς ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐξυπηρετῇ τὴν Κλω-
στούν διὰ τὸν ἀναγκαστοῦ τῆς προϊόν-

αι ενέργειαι...
...ου μας ΑΝΤΙΣΤΑΝΤΑΙ
...ΤΙΚΟΥΣ ΚΑΙ ΠΟΙΝΙΚΟΥΣ
...ΧΡΗΣΤΑ ΗΘΗ.

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

[illegible]

MINOR

ΚΛΩΣΤΑΙ ΤΡΙΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

ΔΙΑ ΚΑΘΕ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ

“Όλα τὰ καλοκαιρινὰ ὑφάσματα, εἰς
μεταξωτὰ ἐμπριμέ καὶ βομβακερὰ
ταλουργία, πωλεῖται παρὸς τὸ Κέντρο
στῆμα «ΑΚΡΟΠΟΛ» καὶ πωλεῖ μετὰ
πλέον χαμηλὰς τιμὰς.
Μερικὰ εἶδη μετὰ τὰς τιμὰς τῶν:

ΤΜΗΜΑ ΒΑΜΒΑΚΕΡΩΝ

Φλέρ - Κοτόν ἀμετάβλητα...	Δρχ.	17
Μουσουλινέν	»	20
Βουαλαζ μοντέρνα διπλόφαρδα »	»	20
Κρέπ Κλοκὲ	»	23
Φλέρ *Ιταμίν	»	14
Λινὰ ἐμπριμέ διὰ πλάζ Δρχ.	25-	31
Λινὰ μιτασιόν μονόχρωμα ..	Δρχ.	13

ΤΜΗΜΑ ΜΕΤΑΞΕΩΤΩΝ

Κρέπ-ντέ-σιν άσπρορουχών
καί φορεμάτων Δρχ. 40
Κρέπ Μαροκαίν "Εξτρα —
"Εξτρα » 100
Κρέπ Σατέν "Εξτρα-"Εξτρα. » 100
Κουκουλάρικα από δραχμάς 70
Σειμίκι από δραχμάς 50
Είς τά έμπριμέ έχουμε την πλουσι-
τέραν συλλογήν, από δραχ. 75-85
100 κλπ.

ΤΜΗΜΑ ΚΑΛΤΣΩΝ

Κάλτσες βαμβακερές από δρχ. 20
30, 40, 50 κλπ.
Κάλτσες μεταωτές από δρχ. 55, 65,
75, 85, 100. Και την ύπεροχον, 12
πτην μεταωτών «ΑΛΜΑ» με δρχ. 135
ΣΗΜ. — Οικογενειακά, προς το
συμφέρον σας συνιστάει εις τας
όλας καλ Δεσποινίδας εις κάθε άνθρω-
πώ να προτιμούν τό Κατάστημα «ΑΚΡΟ
ΠΟΛ», Έργου 18 α. Προσχω εις τας
ακριβή διευθύνει μασ.

Αἱ βαφαὶ **ARTI** δὲν φθεῖρου
τὰ φορέματα.

Καταστήματα περιφερείας Ἀθηνῶν— Πειραιῶς πρὸς
εὐκολίαν τοῦ κοινοῦ:

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ὁδὸς Σοφοκλέους 11 ΑΘΗΝΑΙ
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 165.
 ΚΥΨΕΛΗΣ, ὁδὸς Κυψέλης ἀριθ. 86.
 ΚΑΛΛΙΘΕΑΣ, Λεωφόρος Θησείας ἀριθ. 110
 ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΥ, ὁδὸς Εὐτυχίδου.
 ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ, Γωνία Μαυρομυχαλῆ καὶ Καλλιδρομίου
 ΠΙΛΑΚΑΣ, ὁδὸς Καπτανικαῖας ἀριθ. 37.
 ΚΟΛΩΝΟΥ, ὁδ. Συγκροτῶν πλησίον σταθ. ΣΠΑΠ—ΣΕΚ
 ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΥ, ὁδ. Πειραιῶς 79, πλησίον Λαχαναγορᾶς
 ΒΑΘΗΣ ὁδὸς Ἀριστοτέλους 15α
 ΠΛ. ΗΡΩΩΝ ὁδὸς Καραϊσκάκη 31
 ΑΧΑΡΝΩΝ ὁδὸς Ἀγαρῶν 114

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὁδὸς Ὁμήρου 16, παρὰ τὴν Ἀγίαν Τριάδα

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

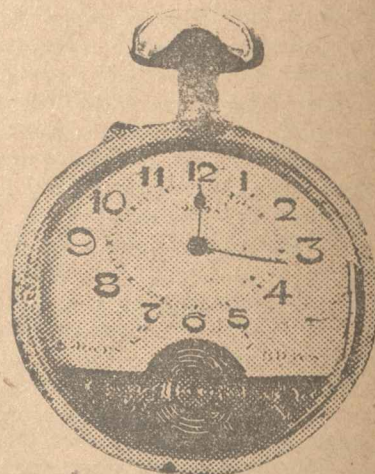
Μ. ΣΤΟΑΣ, Λεωφόρος Μακρῆς Στοᾶς ἀριθ. 55
ΑΓΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ὁδὸς Ἀγ. Διονυσίου καὶ Ψαυῶν.
ΝΕΑΣ ΚΟΚΚΙΝΙΑΣ, Ἀντιστοίας 2.

ΑΠΑΣΑΙ ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

Συναλλασσόμενοι με τὸ πλησιέστερον συνοικιακὸν παράρτημά
μας ἀποφεύγετε τὰ ἔξοδα καὶ τὴν ἀργοπορίαν τῆς μεταβάσεως
εἰς τὸ κέντρον.

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ - ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΑΧΑΡΝΩΝ 18 ΤΗΛ. 80786

ΕΠΙΦΕΛΗΘΗΤΕ ΟΛΟΙ ΤΗΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑΣ

АРГУРА НГГҮНМЕНА ОКТАНМЕРА
ЕЛВЕТІКА ФРОЛОГІА

Εὐθηνότερα κατὰ 30οιο τῶν τιμῶν τῆς ἀγορᾶς Ἀθηνῶν.
Μόλις παρελήφθη ἡ νέα ἀποστολή, πρᾶγματεῖτε ἐγκαί-
ρως πρὶν ἐξαντληθοῦν.

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

ΜΙΧΑΗΛ ΤΖΙΒΟΥΓΛΟΥ

Ὁδὸς Κάνιγγος 12 Β

AΘΗΝΑΙ

Τὰ φορέματά σας μό-
νον ἂν τὰ βάψετε μέ-
δεν θὰ ξεδάφουν ποτὲ

ARTI

Αἱ δαφαὶ ARTI δὲν φέρουσιν
τὰ φορέματα.

Το Σωτηνάριο που κλείνει
μέσα του την υγεία και
ώμοφιά των δοντιών σας
και του στόματος //

Σ ΛΜΑΛΤΟΔΟΝΤ

Ο ΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ - ΔΙΑΡΚΗΣ - ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
ΣΠΥΡΟΥ & ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ - ΖΕΑΣ 98 - ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ